

DEFINICE Hnutí ZEITGEIST (zkrácená verze)

REALIZACE NOVÉHO ZPŮSOBU MYŠLENÍ

Poslední aktualizace: 24.08.2015 17:36

„Obrovský a stále rychlejší rozvoj vědy a techniky nebyl doprovázen stejně rychlým vývojem sociálních, ekonomických a politických modelů ... Nyní jsme ... pouze na počátku objevů potenciálních možností, které se zde nabízí pro vývoj naší kultury mimo technologii, zejména v oblasti sociální, politické a ekonomické. Je bezpečné předpokládat, že ... takové sociální vynálezy, jako je moderní typ kapitalismu, fašismus a komunismus, budou považovány za primitivní pokusy, jenž směřují přímo k přizpůsobení moderní společnosti moderním technologiím“

- Dr. Ralph Linton

www.zeitgeistmovement.cz

The Zeitgeist Movement Defined
Realizing a New Train of Thought
1st Edition, January, 2014

Creative Commons
Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International
(CC BY-NC-SA 4.0)

Obsah v tomto textu může být reprodukován pouze pro nekomerční účel. Jakékoliv jiné zájmy vyžadují přímé schválení Hnutí Zeitgeist Česká republika: www.zeitgeistmovement.cz

Toto je 100 % neziskový textový dokument. Zaplacená cena je pouze za fyzické publikování. Jakékoli využití této práce za účelem dosažení zisku nebude tolerováno.

Zde uvedený materiál je produktem mnoha forem příspěvků a je rozšířený výzkumem Hnutí Zeitgeist. I když zde nemohly být uvedeny všechny relevantní údaje, obrovský dík patří také dalším nejmenovaným, kteří přispěli novinkami, zdroji, tipy a dalším výzkumem.

Originál anglického vydání zpracovali a upravili: Ben McLeish, Matt Berkowitz, Peter Joseph

Poděkování: Andrés Delgado, Bakari Pace, Brandon Kristy, Brandy Hume, Douglas Mallette, Eva Omori, Federico Pistono, Gilbert Ismail, James Phillips, Jason Lord, Jen Wilding, Miguel Oliveira, Sharleen Bazeghi, Tom Williams

Překlad, revize a technické zpracování: Petr Taubinger, Michal Mauser

Česká korektura: Martina Kořárová, Martin Böhm, Petr Taubinger, Ján Greguš

Na překladu spolupracovali: Adam Lněnička, Iveta Žďarská, Monika Kolářová, Miloš Gregor, Kamila Kvíčalová, Eliška Kratochvílová, Lenka Habásková, Lada Ráboňová, Michaela Cafourková, Jana Hlaváčová, Jaroslav Borovský, Aneta Jelínková, Alena Juřicová, David Remeš, Zuzana Vrbová, Vendula Schindlerová, Jiří Pavlíček, Simona Jankechová, Vitaliy Rudkovskiy, Karel Novotný, Martin Kamš, Adéla Nováková, Adriana Rubešová, Daniel Kubín, Hana Fikrová, Eva Markhanová, Michaela Hájková, Karolína Kristofíková, Tomáš Řeháček

Organizační a technický tým: Hana Karvašová, Michal Mauser, Petr Taubinger

OBSAH

1 PŘEDMLUVA

2 ČÁST I: ÚVOD

- 2.1 PŘEHLED
- 2.2 VĚDECKÝ POHLED NA SVĚT
- 2.3 HLEDÁNÍ ŘEŠENÍ
- 2.4 LOGIKA vs. PSYCHOLOGIE
- 2.5 VĚC LIDSKÉ JEDNOTY
- 2.6 KONEČNÝ ARGUMENT: LIDSKÁ POVAHA

3 ČÁST II: SOCIÁLNÍ PATOLOGIE

- 3.1 DEFINICE VEŘEJNÉHO ZDRAVÍ
- 3.2 DĚJINY EKONOMIE
- 3.3 TRŽNÍ EFEKTIVITA VS. TECHNICKÁ EFEKTIVITA
- 3.4 PORUCHA SYSTÉMU HODNOT
- 3.5 STRUKTURÁLNĚ TRÍDNÍ PŘEDSUDKY, STÁT A VÁLKA

4 ČÁST III: NOVÝ ZPŮSOB MYŠLENÍ

- 4.1 ÚVOD K UDRŽITELNÉMU MYŠLENÍ
- 4.2 POST-NEDOSTATKOVÉ TRENDY, KAPACITA A EFEKTIVITA
- 4.3 SKUTEČNÉ EKONOMICKÉ FAKTORY
- 4.4 PRŮMYSLOVÁ VLÁDA
- 4.5 ŽIVOTNÍ STYL, SVOBODA A FAKTOR LIDSTVÍ

5 ČÁST IV: Hnutí ZEITGEIST

- 5.1 SPOLEČENSKÁ DESTABILIZACE A PŘECHOD
- 5.2 STÁT SE Hnutím ZEITGEIST

PŘEDMLUVA

Závěrem jakéhokoliv seriózního výzkumu může být pouze vznik dvou otázek tam, kde dříve byla jen jedna. ¹

- Thorstein Veblen

Původ názvu

„Hnutí Zeitgeist“ (TZM) je názvem sociálního hnutí, které je popsáno v následujících pojednáních. Název nemá žádné relevantní historické odkazy k něčemu kulturně specifickému a neměl by být zaměňován nebo asociován s čímkoliv dřívějším podobného názvu. Spíše je tento název založen přímo na významovém smyslu slov samotných.

Termín „zeitgeist“ je definován jako „obecné intelektuální, morální a kulturní klima své doby“. Termín „hnutí“ velmi jednoduše znamená „pohyb“ nebo změnu. *Hnutí Zeitgeist* je proto organizací naléhající na změnu v převládajícím intelektuálním, morálním, a kulturním klimatu doby.

Struktura dokumentu

Následující text je připraven tak, aby byl co nejstručnější, ale zároveň nejúplnější. Jde o sérii esejí uspořádaných tematicky způsobem, jenž podporuje širší souvislosti. Zatímco každá esej je navržena tak, aby měla svůj vlastní hodnotný význam, opravdový kontext spočívá v podpoře širšího *myšlenkového toku* s ohledem na neefektivnější organizaci lidské společnosti.

Při postupném čtení těchto esejí si budete moci povšimnout možného překrývání se některých témat. Je tomu tak záměrně, poněvadž opakování a zdůrazňování je považováno za užitečné vzhledem k tomu, jak cizí mohou některé koncepty připadat lidem, kteří se s těmito tématy dříve neselekali.

Tato zkrácená verze je vytvořena za účelem oslovení širšího publika, které může odradit samotná rozsáhlost dokumentu „Definice Hnutí Zeitgeist“. Proto jsou ve zkrácené verzi uvedené jenom základní myšlenky, včetně vynechání většiny zdrojů, na které se „plný“ dokument odkazuje. Zkrácená verze dokumentu v žádném případě nenahrazuje „plnou“ verzi, ani nebyla vytvořena za tímto účelem. Slouží pro „první“ kontakt s Hnutím Zeitgeist. Veříme, že ti které myšlenkový tok prezentovaný Hnutím Zeitgeist osloví, si pak rádi prostudují kompletní Definici Hnutí Zeitgeist.

Organismus poznání

Je důležité porozumět způsobu, jakým přemýšlíme, čemu věříme a proč, neboť informace je vždy ve své podstatě oddělena od osoby nebo instituce, která ji sděluje či reprezentuje. Informace může být řádně ohodnocena jen prostřednictvím systematického procesu porovnávání s jinými fyzicky ověřitelnými důkazy, které ji potvrzují, nebo vyvracejí.

Stejně tak tento postup naznačuje, že nemůže jít o žádný empirický „původ“ myšlenek. Z perspektivy poznání jsou vědomosti povětšinou završovány, zpracovávány a rozšiřovány prostřednictvím komunikace mezi naším druhem. Jednotlivec se svými v základu rozdílnými životními zkušenostmi a sklony slouží jako filtr, který zpracovává zvyklosti a pomocí kterého může být daná myšlenka postupně přeměněna. Kolektivně my, jedinci, utváříme to, co můžeme nazvat skupinovou myslí, což je společenský procesor vyššího řádu, jehož prostřednictvím úsilí jednotlivců v ideálním případě splývá. Tradiční metoda přenosu dat pomocí literatury, sdílení knih od generace ke generaci, je vynikajícím příkladem interakce této skupinové mysli. ²

Isaac Newton tuto skutečnost nejlépe vystihl prohlášením: „Jestliže jsem viděl dále než jiní, bylo to proto, že jsem stál na ramenou velikánů.“

S tímto na paměti si „Hnutí Zeitgeist“ nenárokují „původ“ jakékoliv myšlenky, kterou propaguje. Hnutí Zeitgeist se nejlépe dá kategorizovat jako aktivistická / vzdělávací instituce snažící se zdůraznit souvislosti, nad nimiž mohou existující / vystávající vědecké objevy najít vzájemný sociální imperativ.

ČÁST I: ÚVOD

PŘEHLED

O Hnutí

Hnutí Zeitgeist (TZM), založeno v roce 2008, obhajující udržitelnost, působí prostřednictvím sítě regionálních poboček, projektových týmů, mediálních projevů, charitativních a dalších veřejných akcí. Aktivismus TZM je založen výhradně na nenásilných metodách komunikace s hlavním zaměřením na vzdělávání veřejnosti v otázkách skutečného původu mnoha dnešních osobních, sociálních a ekologických problémů, společně s jejich řešením a zlepšováním lidského potenciálu, které již dnešní věda a technologie umožňuje, ačkoli stále nejsou využity kvůli bariérám pevně spjatým se současně zavedeným sociálním systémem.

Zatímco označení „aktivismus“ je ve svém přesném významu správné, osvětová činnost TZM by neměla být nesprávně vykládána jako vztahující se ke kulturně běžným, tradičním „aktivistickým protestům“, jaké jsme mohli vidět v minulosti. TZM se spíše vyjadřuje prostřednictvím cílených, racionálních vzdělávacích projektů beze snahy je vnucovat, diktovat či kohokoli slepě přesvědčovat, ale které dávají do pohybu myšlenkový tok, jenž je logickým důsledkem, když jsou zvažovaná příčinná kritéria „udržitelnosti“⁵ a „veřejného zdraví“⁶ posuzována z vědecké perspektivy.

Zaměření

Rozsáhlé akce Hnutí Zeitgeist by mohly být shrnuty jako *diagnostikuj, vzdělávej a tvoř*.

Diagnostikuj:

Diagnostika je „identifikace podstaty a příčiny čehokoliv“. Řádně diagnostikovat příčinné podmínky rozsáhlých sociálních a ekologických problémů běžných v moderním kulturním společenství neznámá pouze si na ně stěžovat nebo kritizovat konání lidí či jednotlivých institucí, jak se dnes často děje. Pravá diagnostika *musí hledat nejnižšího možného společného jmenovatele a pro nalezení řešení pracovat na této úrovni*.

Vzdělávej:

Z hlediska vzdělávacího hnutí, které operuje na základě předpokladu, že znalosti jsou nejmočnějším nástrojem pro vytvoření trvalé, relevantní sociální změny v globální společnosti, neexistuje nic důležitějšího než kvalita osobního vzdělání a schopnost *sdělovat* tyto myšlenky efektivně a konstruktivně dalším.

Hnutí v tomto smyslu nic nevnucuje. Raději pracuje, aby šířilo otevřený *myšlenkový tok*, který si jednotlivci může uvědomit a tím posílit svou nezávislou schopnost porozumět relevantnosti tohoto myšlenkového toku dle svých možností a ve svém vlastním tempu.

Tvoř:

Kromě samozřejmé potřeby přizpůsobit lidské hodnoty prostřednictvím vzdělávání, aby lidé porozuměli nutnosti pro takové společenské změny, pracuje Hnutí Zeitgeist také na úvahách, jak bude nový sociální systém, založený na *optimální ekonomické efektivitě*, vypadat a fungovat vzhledem k našemu současnému stavu technických možností.

Ekonomika založena na přírodních zákonech / zdrojích

Ekonomika založená na přírodních zákonech / zdrojích je definována jako „přizpůsobivý socioekonomický systém aktivně odvozený od přímých fyzických odkazů na vládnoucí vědecky rozpoznané přírodní zákony“.

Celkově je vyzpořováno, že jsme schopni, za použití sociálně zaměřeného výzkumu a testovaných poznatků ve vědě a technologiích, *logicky dojít* ke společenským přístupům, které by mohly být značně efektivnější v uspokojování potřeb lidské populace. Jsme nyní schopni dramaticky zvýšit veřejné zdraví, lépe chránit prostředí, vytvořit obecný materiální dostatek, a s tím také strategicky zredukovat nebo eliminovat mnoho

běžných sociálních problémů vyskytujících se v dnešní době, které jsou mnohými, bohužel, považovány za neměnné kvůli jejich kulturní zatvrzelosti.

Myšlenkový tok

Hnutí Zeitgeist je loajální myšlenkovému toku, ne osobám, institucím, nebo dočasným technologickým pokrokům. Raději než následovat osobu nebo návrh, Hnutí následuje *samotvůrný předpoklad porozumění* a tudíž pracuje v decentralizovaném, holografickém stylu, s tímto myšlenkovým tokem jako zdrojem motivace k akci.

Od pověrčivosti k vědě

Zajímavý jev, který stojí za to zmínit, je to, jak se lidské chápání sebe sama a svého prostředí odsunuje od myšlenek a pohledů, které již nejsou nadále podporované kvůli neustálému přílivu nových přelomových informací. Je vhodné zmínit, že *pověrčivost*, která v mnoha ohledech může být vnímána jako kategorie víry, jež se dříve zdála být adekvátně podporována na základě zkušeností / vnímání, ale nemůže být nadále pokládána za důvěryhodnou kvůli novým odporujícím faktům.

Od tradice k objevování

Pravou revolucí je *revoluce hodnot*. Lidská společnost se zdá být stovky let pozadu co se týče způsobu, kterým funguje a tím pádem, co uznává. Pokud si přejeme pokročit a vyřešit naše hromadící se problémy, což znamená zvrátit to, co je v mnoha směrech zrychlující se úpadek naší civilizace, potřebujeme změnit způsob, kterým o sobě přemýšlíme a tím i o světě, který obýváme. Hlavním cílem Hnutí Zeitgeist je pracovat na přivedení tohoto posunu hodnot na světlo a sjednocení lidské rodiny se základním pohledem, že my všichni sdílíme tuto malou planetu a že jsme všichni svázáni těmi stejnými přírodními zákony, jak dokazuje vědecká metoda.

VĚDECKÝ POHLED NA SVĚT

Obecně řečeno, evoluce lidského chápání může být viděna jako přechod od povrchných pozorování, prováděných našimi pěti omezenými fyzickými smysly a „intuitivně“ filtrovaných vzdělávacím rámcem a hodnotovými charakteristikami, k technice objektivního měření a metod automatického pokroku, pomocí které se snažíme *dospět* (nebo se dopočítat) k závěrům prostřednictvím testování a opětovného testování důkazů, a kde usilujeme o potvrzení prostřednictvím *měřítka vědecké příčinnosti*, které, jak se zdá, zahrnuje fyzické charakteristiky toho, co nazýváme „přírodou“.

„Přírodní zákony“ našeho světa existují, ať si jich všímáme či ne. Tato nedílná pravidla našeho vesmíru existují déle, než je bylo lidstvo schopno pochopit, a zatímco můžeme debatovat nad tím, jak přesné interpretace těchto zákonů ve stádiu naší intelektuální vyspělosti jsou, existuje dostatek potvrzujících důkazů, které ukázaly, že jsme skutečně omezeni statickými silami, které mají nedílnou, měřitelnou a rozhodnou logiku.

Vznik

V jádru vědecké metody se nachází skepticismus a flexibilita. Věda se zajímá o co nejbližší přiblížení k pravdě, kterou může najít, a pokud něco věda výslovně uznává, tak je to fakt, že v podstatě vše, co dnes víme, bude postupem času přehodnoceno poté, co narazíme na nové informace.

Stejně tak to, co se může zdát na první pohled jako přitažené za vlasy, nemožné nebo dokonce „pověrčivé“, se může velmi dobře v budoucnu prokázat jako užitečné a životaschopné porozumění, jakmile se ověří jeho integrita. Důsledkem tohoto je ustanovení myšlenky nebo dokonce vznik „pravdy“, chcete-li.

Zběžné nahlédnutí do historie ukazuje neustále se měnící spektrum chování a postupů založených na stále se aktualizujících znalostech, a toto prosté poznání je rozhodující pro lidský pokrok.

Symbióza

Druhý bod hluboce charakterizuje hodnotu vědeckého pohledu na svět a souvisí se symbiotickou povahou věcí tak, jak je známe. Mnoha je to z velké části odmítáno, nicméně toto chápání vede k důležitému odhalení toho, jak přemýšlíme o našem světě, našem přesvědčení, našem chování a o nás samotných.

Termín „symbióza“ se obvykle používá v souvislosti se vzájemně závislými vztahy mezi biologickými druhy. Nicméně náš kontext slova je širší. Vztahuje se k vzájemně závislým vztahům absolutně všeho.

Vypadá, že existuje jen jediný možný systém organizovaný přírodními zákony, ke kterému se lze odvolávat, protože všechny systémy, které vnímáme a kategorizujeme, dnes mohou být pouze subsystemy.

Víra v udržitelný rozvoj

Problematika „trvale udržitelného rozvoje“ je dnes typicky spojovaná s technickými procesy, ekologickými teoriemi a inženýrstvím, avšak často zapomínáme, že naše hodnoty a přesvědčení předcházejí všem těmto technickým aspektům. Aby naše kulturní orientace byly udržitelné, potřebujeme si uvědomit, že můžou přijít pouze prostřednictvím platného rozpoznání zákonů přírody, kterou jsme svázáni.

Jak bude podrobněji prozkoumáno později, budeme porovnávat centrální systém naší víry / přesvědčení ohledně „tržní ekonomiky“ a výše zmiňované „Ekonomiky založené na přírodních zákonech / zdrojích“. Jádrem těchto systémů je v podstatě protichůdný názor o příčinné souvislosti a možnosti a čtenář je vyzván k tomu, aby si vytvořil vlastní objektivní úsudek o tom, jak dobře mohou dané názory přispět k dosažení určitých lidských cílů.

Po tomto konstatování a v kontextu s touto esejí, konkrétně zmínkách o vzniku a symbióze, bychom mohli zobecnit, že jakýkoli systém názorů / přesvědčení / víry, který za (a) vůbec nebere v úvahu možnost změny celého systému díky doplnění nových informací, je neudržitelný; a za (b), jakýkoli systém víry, který podporuje izolovanost a rozdělení, celistvost jednoho segmentu nebo skupiny ve společnosti nad jiným / jinou, je rovněž neudržitelný.

Ze sociologického hlediska mít vědecký pohled na svět znamená být ochoten a schopen se přizpůsobit jak jako jedinec, tak i jako celá civilizace v té chvíli, kdy se objeví nová porozumění a přístupy, díky kterým lze lépe řešit problémy a budoucí prosperitu. Tento pohled na svět pravděpodobně značí největší posun v lidském chápání v naší historii. Všechny moderní vymoženosti, jež bereme za samozřejmost, jsou výsledkem této metody, ať už ji uznáváme nebo ne. Zdá se, že tato mechanistická logika je univerzálně použitelná pro všechny známé fenomény.

HLEDÁNÍ ŘEŠENÍ

Potřebujeme podstatně nový způsob myšlení, jestliže má lidstvo přežít a posunout se na vyšší úroveň. ⁴²

- Albert Einstein

Hlavní úvaha hnutí Zeitgeist nad sociologickými změnami bere, pro lepší porozumění problému, ohled na „pokrok“ jako takový. Zde jsou pravděpodobně dvě nejdůležitější hlediska, která se objevují jak v osobním, tak ve společenském pokroku: *projev potenciálu a řešení problému*.

Potenciál a řešení

Projev potenciálu je jednoduše zlepšení podmínek, které prvotně vůbec nebyly považovány za problematické. Příkladem může být schopnost zlepšit lidský výkon v určitých atletických disciplínách, a to cíleným posilováním, jídelníčkem, vybrušováním techniky a dalšími prostředky, o kterých se dříve jednoduše nevědělo.

Na druhé straně *řešení problému* je předcházení problematice, která se v daném případě ukázala jako škodlivá či nevýhodná svými následky a / nebo omezeními. Obecným příkladem je objev nové léčby na již existující a oslabující nemoc, která tak nadále nebude způsobovat žádnou újmu.

Ovšem vzato z širšího hlediska se tyto pojmy určitým způsobem překrývají, když bereme v úvahu i přirozený vývoj samotného poznání. Například když se nějaké „zlepšení“ daných podmínek začne využívat a postupně se stane v dané kultuře naprosto běžným, může být také potenciální součástí „problému“ v podobném nebo v jiném kontextu, což vyžaduje nalezení nového, efektivnějšího řešení za využití dostupných informací nebo objev řešení pokročilejšího, které by ono zastaralé nahradilo.

Tato zdánlivě obrazná připomínka byla uvedena pro zdůraznění jednoduché skutečnosti, že naprosto každý postup, který považujeme dnes za normální, má sám v sobě *vestavěnou* nevyhnutelnou neefektivitu a potenciální problém, který se projeví až v případě, kdy je objevena nová technologie, nový postup nebo nová myšlenka. Toto je podstata změny, a jestliže vědecké modely potvrzené historií něco obecně ukazují, pak to, že

znalosti a jejich aplikace se neustále vyvíjejí. Vrátime-li se zpět ke zdánlivě odděleným tématům *projevu potenciálu a řešení problému*, můžeme vyvodit, že všechna řešení problému jsou zároveň projevem potenciálu a naopak.

To také znamená, že i *nástroje* používané společností k danému účelu, jsou používané jen přechodně. Ať už je to systém přepravy, léčebná praxe, produkce energie, společenský systém samotný, či cokoli jiného. Tyto postupy jsou všechny projevem / řešením vzhledem k lidské potřebě a efektivnosti, což je založeno na stále se měnícím stupni poznání, který máme / měli jsme v době jejich vzniku / vývoje.

Prvotní úmysl a prvotní příčina

Když přijde na jakýkoli nový vynález nebo nové řešení problému, musíme se dostat tak blízko k *prvotnímu úmyslu (projevu)* nebo k *prvotní příčině (problému)*, jak jen to je možné, abychom provedli co možná nejpřesnější vyhodnocení a výběr zákroku. Tak jako jsou nástroje a techniky jen tak využitelné, do jaké míry chápeme jejich základní účel, zákroky k řešení problému jsou jen tak účinné, do jaké míry známe prvotní příčinu. Což se zdá naprosto samozřejmé, ale toto uvědomění často chybí v mnoha odvětvích myšlení dnešního světa, zejména pokud jde o *společnost jako celek*. Spíše než řízení se tímto pravidlem, je většina společenských rozhodnutí stavěna na *tradičních zvyklostech*, které mohou být velmi limitující.

Naše technická realita

Samozřejmě, že použití tohoto typu řešení problémů není zdaleka omezeno na tyto fyzikální příklady. Je politika, jak ji známe, tím nejlepším způsobem, jak řešit naše společenské strasti? Opravdu je navržena tak, aby řešila kořen příčin? Jsou peníze a tržní systém tou nejvíce optimalizovanou metodou pro udržitelný rozvoj, řešení problémů a pro projev ekonomického potenciálu? Jak náš současný stav vědy a technologií přispívá k porozumění příčinám a účelům na společenské úrovni?

LOGIKA vs. PSYCHOLOGIE

Nekonáme správně proto, že by to byla naše ctnost nebo dokonalost, ale jsme ctnostní a dokonalí proto, že konáme správně.

- Aristoteles

Silný, ale často přehlížený důsledek naší přirozené flexibility v rámci přizpůsobení se stávající kultuře, je fakt, že naše skutečná identita a osobnost jsou často propojené s institucemi, postupy, trendy a hodnotami, ve kterých jsme se narodili a ve kterých žijeme. Tato psychologická adaptace a nevyhnutelné ztotožnění se vytváří oblast *komfortní zóny*, kterou může být velmi těžké narušit bez ohledu na to, jak dobře odůvodněné informace stojí proti tomu, čemu věříme.

Zablokování mysli

Výraz „zablokování mysli“ byl vytvořen filozofy a je definován jako stav, kdy se náš náhled na situaci ocitá v uzavřené smyčce uvažování. Cokoli neslučitelného, co přichází z vnějšku, tak může být často i podvědomě zamítnuto na základě zdánlivě empirických předpokladů a zdánlivě bezpečného subjektivního náhledu na svět.

Zatímco věty jako „přemýšlejme nad rámcem“ mohou být společné dnešní rétorice v komunitě aktivistů, zřídka jsou základem *našeho způsobu myšlení* a celistvosti naší pevně *vžitě intuice*. Věci jsou daleko častěji považovány za „dané“ a neměnné.

I když rozsah této tendence je široký s ohledem na diskuzi, existují dva běžné *argumentační klamy*, které stojí za zmínku, jelikož se neustále vynořují ve vztahu k *soustavě návrhů* a *myšlenkovému toku* prezentovaného Hnutí Zeitgeist. V barvitých pojmech tvoří tyto taktiky základ něčeho, co by mohlo být nazváno „hodnotová válka“, která je vedena, ať už vědomě, či nikoli, těmi, kdo vynaložili emocionální či materiálové prostředky proto, aby věci zůstaly jaké jsou a aby se žádná změna nekonala.

Klam zvaný „první dojem“

Nejprve je důležité zmínit, co to „první dojem“ je. Jednoduše to znamená „při prvním setkání“; „před průzkumem“. „První dojem“ je zdaleka nejčastějším důvodem námitek vůči Hnutí Zeitgeist. Typickým případem studie je běžné tvrzení, že úvahy a řešení předložené Hnutím Zeitgeist jsou jen staronovým „marxistickým komunismem“.

Klam zvaný „strašák“ (překrucování argumentů)

Druhý argumentační klam má co do činění se zkreslováním situace, ať už záměrně nebo jako důsledek projekce, a je běžně známý jako „strašák“ (překrucování argumentů). Pokud jde o Hnutí Zeitgeist, má toto překrucování obvykle co do činění s vynucenými interpretacemi, jež nejsou podloženy žádnými důkazy, ale které mají být považovány za relevantní.

Například pokud diskutujeme o organizaci nového společenského systému, mají lidé tendenci promítat do něho své současné hodnoty a postoje, a to bez uvážení faktu, že velká změna systému by měla za následek také velkou změnu těchto hodnot a postojů.

Na konec je třeba znovu připomenout, že boj mezi *logikou* a *psychologií* je opravdu centrálním konfliktem v aréně společenských změn. Neexistuje žádná jiná souvislost, více osobní a citlivá, než způsob, jakým organizujeme naše životy ve společnosti a důležitým cílem Hnutí Zeitgeist v mnoha oblastech je najít techniky, jež mohou vzdělat veřejnost tak, aby využila tento logický myšlenkový tok a přemohla tíhu zastaralých, avšak pohodlných psychologických vzorců, které ovšem neslouží pokrokovému, životaschopnému systému hodnot v moderním světě.

VĚC LIDSKÉ JEDNOTY

Mojí zemí je můj svět, a moje náboženství je dělat dobro.

- Thomas Paine

Kritický závěr prezentovaný v logice, která definuje záměr hnutí Zeitgeist, je, že lidská společnost potřebuje sjednotit své ekonomické činnosti a pracovat *v souladu s přirozenou dynamikou fyzického světa, jako jeden druh sdílející jednu domovinu*, pokud máme v úmyslu vyřešit stávající problémy, zvýšit bezpečnost, efektivitu a další prosperitu.

Falešné dělení

Jak již bylo uvedeno v předchozích esejích, jádro našeho přežití a kvality života jako jednotlivce a druhu na Zemi se točí kolem našeho chápání *přirodního zákona*, a vztahu s metodou naší ekonomiky. Tento předpoklad je jednoduše referenční porozumění, kde jsou fyzikální zákony přírody posuzovány v kontextu s ekonomickou efektivitou z lidského hlediska i hlediska prostředí. Je pouze logické, že veškeré přítomné druhy, které jsou závislé na tomto prostředí, ve kterém žijí, by se měly snažit *sladit* své chování, jak nejlépe mohou s přírodními pravidly, jež jsou vlastní danému prostředí. Jakákoliv jiná orientace je nerozumná a může vést pouze k problémům.

Hodnoty

Široká organizace dnešní společnosti je založena na multi-úrovňové lidské soutěži. Národní státy soupeří navzájem o ekonomické / fyzické zdroje; právnické osoby soutěží na trhu za účelem dosažení zisku / tržního podílu; a průměrní pracovníci soutěží o mzdy / příjmy poskytované v zaměstnání a tím o vlastní přežití.

V rámci této konkurenční etiky je základním psychologickým sklonem přehlížet blaho druhých a domova. Samotná podstata konkurence je v tom mít *výhodu* nad ostatními za účelem osobního zisku a tudíž netřeba říkat, že rozdělení a využití jsou společné atributy současného společenského řádu. Zajímavé je, že prakticky všechny známky tzv. „korupce“, které můžeme definovat jako „zločin“, jsou v dnešním světě založené na stejné mentalitě předpokládající, že za „pokrokem“ ve světě stojí konkurenční zájem.

Faktem je, že je zde technicky jen jedna rasa - lidská rasa; je zde jen jedno základní prostředí - Země; a je zde jen jeden pracovní způsob operačního myšlení - vědecký.

Původ a vliv

Mnozí dnes připisují sklon ke konfliktům a nadvládě neslučitelné, impulzivní charakteristice naší *lidské přirozenosti*, což vede k závěru, že lidská bytost prostě nemůže fungovat v sociálním systému, který není založený na tomto konkurenčním rámci a jakýkoli takový pokus vytvoří zranitelnost, jež bude zneužita mocí vyjadřující tento zjevný rys konkurence / dominance.

Historický model konfliktu nemůže být zvažován izolovaně. Jsou potřebné podrobné odkazy na podmínky a *okolnosti*. Ve skutečnosti je přesnější říci, že dominantní / konfliktní sklon, který je zcela jasně možnou *reakcí* téměř všech lidí s ohledem na naši potřebu sebezáchovy a přežití, je spíše *vyvolaný* tlak, než aby byl zdrojem jakékoliv negativní reakce. Když se díváme, jak je možné, že masivní nacistická armáda byla schopna morálně ospravedlnit ve druhé světové válce své činy, často zapomínáme na obrovskou propagandistickou kampaň tohoto režimu, který pracoval na zneužití biologické flexibility.

Opravdový „vlastní zájem“

Pojem „vlastní zájem“ je jednoznačně vlastní lidským bytostem majícím společnou touhu přežít. Což je dostatečně zřejmé a snadno historicky nahlédneme, jak syrová potřeba vlastního přežití, často rozšířená i na celou rodinu a pak „kmen“ (komunitu), připravila půdu pro rozvratné, ochranné paradigma, ve kterém dnes žijeme.

Tato „neviditelná ruka“ lidského pokroku plynoucího z úzce zaměřeného sebezájmu mohla být částečně fungující filosofií před mnoha lety, kdy byla samotná „jednodušší“ společnost založena na tom, že každý něco vytvářel. Ale povaha společnosti se od té doby hodně změnila a populace rozrostla. Zcela se změnila role struktur a pokrok v technologiích, který je dnes exponenciální. Rizika spojená s tímto (zastaralým) způsobem myšlení se nyní ukázala být mnohem nebezpečnější než přínosem a proto *skutečná* definice „vlastního zájmu“ bere v potaz daleko *širší souvislosti* než kdy předtím.

Není ve vašem vlastním zájmu ochraňovat a živit prostředí, které vám pomáhá a na kterém závisíte? Není ve vašem vlastním zájmu starat se o společnost jako *celek* sloužící svým členům tak, aby následky deprivace, například „zločinů“, byly redukovány, jak jen to je možné pro zajištění vašeho bezpečí? Není ve vašem vlastním zájmu zvážit důsledky imperialistických válek, které mohou na jedné straně planety zplodit divokou šovinistickou nenávisť jen proto, aby vám, řekněme, v restauraci za zády vybuchl kufřík s náloží v zoufalém činu pomsty?

Není vlastním zájmem zajistit pro děti v celé společnosti tu nejlepší výchovu a vzdělání, aby mohla budoucnost vaše a vašich dětí existovat v zodpovědném, vzdělaném a udržitelně se rozvíjejícím světě? Není ve vašem vlastním zájmu se přesvědčit, že průmyslová výroba je tak organizovaná, optimalizovaná a vědecky správná, jak je to jen možné; že neprodukujeme nekvalitní, mizerné technologie, které mohou v budoucnu způsobit problém svým selháním?

Pointa je taková, že věci se v dnešním světě změnilы natolik, že *váš vlastní zájem je dnes tak dobrý, jaký je váš společenský zájem*. Být soutěživý, starat se jen o sebe a „porážet“ ostatní má dlouhodobě jen negativní důsledky, protože popírá vědomí synergického systému, se kterým jsme svázáni.

Válečný konflikt

Dny praktického válečného konfliktu jsou dávno minulostí. Na obzoru jsou nové technologie, které mohou pomoci vytvořit zbraně, vedle nichž bude atomová bomba vypadat svou ničivou silou jako římský katapult. Před mnoha stoletími se válečné konflikty týkaly opravdu jen válčících stran. Dnes je ale ohrožen celý svět. Je zde dnes přes 23 000 nukleárních zbraní, které by mohly lidskou populaci několikrát násobně smést z povrchu zemského.

V mnoha ohledech je tak zkoušena naše *společenská vyspělost*. Boje, kde byly jako zbraně využívány pouze hole a kameny, mohly být opravdu hodně tolerovány s hlediska lidského omylu a zlého úmyslu. Ale v dnešním světě nanotechnologických zbraní s enormní ničivou silou, které mohou být sestaveny v docela malé laboratoři, se potřebuje náš *rozšířený vlastní zájem* chopit akce a válečné instituce systematicky zrušit. Za tímto účelem je ale třeba, aby se národy technicky sjednotily a sdílely své zdroje a nápady a nehromadily je pouze pro své vlastní konkurenční sebezdokonalení, jak je v současnosti zvykem.

Koneckonců neexistuje něco jako vlastnictví zdrojů nebo nápadů. Právě tak, jako jsou nápady a myšlenky sériově rozvíjeny napříč kulturami prostřednictvím *skupinové mysli*, tak i zdroje planety mohou být rovnoměrně přesouvány na základě jejich funkce a vědeckého určení způsobů jejich využití. Země je jednotný systém spolu s přírodními zákony, které jí vládou. Buďto lidská společnost tento fakt přijme a začne se podle toho chovat a organizovat v souladu s touto vrozenou logikou, anebo budeme dlouhodobě trpět.

KONEČNÝ ARGUMENT: LIDSKÁ POVAHA

Při narození získá člověk dědičností biologickou konstituci, kterou musíme považovat za pevnou a neměnnou, včetně přirozených nutkání, která jsou charakteristická pro lidský druh. Navíc v průběhu svého života získá i konstituci kulturní, kterou přijímá od společnosti komunikací a dalšími typy vlivů. Je to právě tato kulturní konstituce, která v průběhu doby podléhá změně a která velmi značnou měrou určuje vztah mezi jednotlivcem a společností.

- A. Einstein

Poslední zbývající argument

Celý základ tržního mechanismu má v podstatě co dělat s předpoklady vztahujícími se k *lidskému chování, tradičním hodnotám a intuitivnímu* pohledu na historii - bez ohledu na výzkumy v oblasti veřejného zdraví, technickým možnostem nebo zodpovědnosti k životnímu prostředí. Je to netechnický, filosofický, přístup založený na předpokladu, že lidská rozhodnutí, učiněná prostřednictvím své vnitřní logiky (a motivačního systému), vytvoří zodpovědný, udržitelný a lidský závěr řízený zdánlivou „svobodou volby“ a který je na stupnici společenské funkčnosti rovnocenný organizované anarchii.

Proto je peněžní model tržní ekonomiky často v materiálech hnutí Zeitgeist považován za *náboženský*, jelikož kauzální mechanismus je prakticky založen na doslova pověřivých předpokladech o lidském stavu s jen opravdu zanedbatelným napojením na objevující se vědecké porozumění o nás samotných a na pevný symbiotický / synergický vztah našeho domova a jemu vládnoucím přírodním zákonům.

Když představujeme na řešení orientovaný myšlenkový tok Hnutí Zeitgeist těm, kteří s ním ještě nejsou obeznámeni, je obvykle jen otázkou času, než pochopí a ztotožní se s minimálně základními předpoklady. Nesouhlas a opovržení se objevuje právě ve chvíli, kdy je třeba navrhnout řešení a provést potřebné sociální a ekonomické změny ve velkém měřítku k vystavění skutečného podpůrného systému. Kromě neústupných, na dočasnou „hodnotu“ zaměřených, asociací, kde lidé v zásadě odmítají změnit cokoli, na co si během svých životů zvykli, a to i pokud by to zcela jasně z dlouhodobého hlediska umožnilo lepší výsledky, je jeden argument tak častý, že sám o sobě zaručuje diskuze a dohady, kdykoliv se objeví.

Je to argument „lidské povahy“. Tento argument, pokud se na tím zamyslíte, může být také *jedinou skutečnou námitkou* mimo libovolných kulturních zvyklostí, které se lidé obávají změnit kvůli svým asociacím identity a ustálenému komfortu. Mohou lidé žít v opravdu trvale udržitelném, vědeckém společensko-ekonomickém systému nebo jsme odsouzeni k životu ve světě, který nyní máme, kvůli naší genetické výbavě?

Vše je technické

Jak odvážné se takové tvrzení může zdát, věc nového sociálního systému, založeného přímo na *vědeckém* pohledu pro porozumění a maximalizaci udržitelnosti a prosperity, opravdu nemůže být v rozporu s jiným přístupem. Proč? Takový rozpor jednoduše neexistuje, pokud je sjednocující logika přírodního zákona a vědecké metody přijímána jako základ mechanismu fyzické kauzality a vzájemného vztahu.

Organizace lidské společnosti nemůže být odlišná, pokud je záměrem integrita a optimalizace. Myslet na funkční povahu společnosti znamená přemýšlet *mechanistickým způsobem*. Bohužel tomuto obecnému pohledu nebyla nikdy v historii dána reálná šance a dnes náš svět stále ještě běží nesourodým způsobem, kde hlavní motivace je více o samostatně stojícím, bezprostředním, krátkozrakém osobním zisku a diferenciací výhod, než o správné strategické přemyslové metodě, ekologickém sladění, sociální stabilitě, ochraně veřejného zdraví a generační udržitelnosti.

Iracionální spojitost?

Stručně řečeno - tato výzva může být shrnuta do jedné otázky: „Je lidský druh schopný přizpůsobit se a prosperovat v technicky organizovaném systému, kde se naše hodnoty a praktiky dají sladit se známými přírodními zákony v praxi, anebo jsme omezovali našimi geny, biologií a evoluční psychologií pro fungování pouze tím způsobem, jaký známe dnes?“

Předtím, než zajdeme do podrobností o této problematice, stojí za zmínku, že naše *samotná definice* lidské bytosti v dlouhodobém a krátkodobém pohledu je založena na procesu *adaptace* na stávající podmínky, a to včetně samotných genů. Toto neznamená, že by měl být podceněn genetický význam sám, ale jde o upozornění na *proces*, kterého jsme součástí - vztahu mezi geny a prostředím, který může být považován za probíhající interakci, z velké části jako důsledek podmínek životního prostředí v dlouhodobém i krátkodobém horizontu.

Pokud by to tak nebylo, není pochyb o tom, že lidský druh by pravděpodobně zahynul už dávno z důvodu nepřizpůsobení.

Letmý pohled na rozmanitost v historii lidského chování, kterou vidíme v průběhu času, v kontrastu s relativně pomalým tempem větších strukturálních změn v našem mozku a DNA za posledních pár tisíc let, ukazuje, že naše schopnost adaptace (prostřednictvím myšlení / vzdělávání) je na *nesmírné* kulturní úrovni. Zdá se, že jsme schopni mnoha způsobů chování a že pevná „lidská povaha“, jako nezměnitelná, univerzální sada chování / reakcí sdílená všemi lidmi bez výjimky, nemůže být považována za platnou. Spíše se zdá, že jde o spektrum možného chování s předvídatelnými reakcemi, které je více, či méně závislé na typu vývoje, vzdělávání, podnětech a podmínkách, které zažíváme.

Změna podmínek

Myšlenka měnících se společenských vlivů / tlaků, aby se na povrch dostalo z člověka raději to nejlepší než to nejhorší, je jádrem sociálního imperativu hnutí Zeitgeist. Tato myšlenka se bohužel ztratila v sociálních aspektech dneška. Existuje velké množství důkazů, které podporují skutečnost, jak velký vliv má naše životní prostředí na to, co v podstatě vytváří naše *hodnoty a předsudky* a přestože genetické a fyziologické vlivy mohou nastavit sklony a zdůraznit určité chování, neaktivnější vliv, pokud jde o naši variabilitu, má životní zkušenost a stav lidské bytosti, tedy způsob interakce mezi „vnitřním“ (fyziologickým) a „vnějším“ světem (životním prostředím).

ČÁST II: SOCIÁLNÍ PATOLOGIE

DEFINICE VEŘEJNÉHO ZDRAVÍ

My všichni jsme zodpovědní za všechno a za každého.

- Dostojevskij

Přehled

Co představuje ve společnosti pravé měřítko *úspěchu*? Co je to, co nás činí šťastnými, zdravými, vyrovnanými a drží v rovnováze se světem kolem nás? Není naším úspěchem *ve skutečnosti* naše schopnost porozumět a přizpůsobit se realitě našeho světa, ve kterém žijeme, s cílem dosáhnout za daných okolností nejlepších možných výsledků? Co když bychom zjistili, že samotná podstata našeho společenského systému v dlouhodobém horizontu vlastně *snižuje kvalitu našeho života*?

Termín *veřejné zdraví* patří do lékařské klasifikace a v podstatě je definován jako „medicínský přístup, který se zabývá zdravím komunity jako celku“. I když se často úzce používá ve vztahu s přenosnými chorobami a širokými sociálními podmínkami, v našem kontextu jej rozšíříme na všechny aspekty našeho života, nejen tělesného zdraví, ale také zdraví psychického. Pokud se hodnoty sociálního systému, jako je zdraví občanů, měří v čase, hodnocení a porovnání podmínek a důsledků prostřednictvím jednoduchých analýz trendů a zohledněním různých faktorů by nám mělo poskytnout pohled na to, co by se na společenské úrovni mělo změnit nebo vylepšit. Ústředním tématem je, jak samotné sociální podmínky - socio-ekonomický systém - ovlivňují celkové lidské zdraví.

Hnutí Zeitgeist je přesvědčeno, že existující společenský model je příčinou „sociální patologie“ s přetrvávající nerovnováhou, která zbytečně vytváří fyziologické i psychologické poruchy napříč celou populací nemluvě o systematickém omezování lidského potenciálu a řešení problémů v mnoha ohledech. Tento kontext se dá samozřejmě přirozeně aplikovat i na *zdraví životního prostředí*, což znamená stav naší planety, kde ekologické problémy / tlaky / zmírnění mají vždy dlouhodobý dopad na naše veřejné zdraví.

Ekonomický faktor

Jak již bylo uvedeno, hlavní téma této eseje má za cíl ukázat hluboký dopad, který náš celosvětový socio-ekonomický systém má na veřejné zdraví. Speciálně se zaměříme na sílu *chudoby, stresu a nerovnosti*. Když se letmo podíváme na hlavní příčiny smrti na celém světě, tak, jak je předkládá Světová zdravotnická organizace, kde jsou jasné rozdíly založené na ekonomickém stavu regionu, jako je například skutečnost, že rakoviny jsou

častější ve společnostech s vyššími příjmy a zároveň průjmová onemocnění jsou častější ve společnostech s nízkými příjmy, vidíme, jak může mít socioekonomické postavení v širokém kontextu vliv na veřejné zdraví.

Mahátma Ghándi kdysi řekl, že „chudoba je nejhorší formou násilí“. Jeho slova směřují k absolutně zbytečným úmrtím způsobených chudobou z důvodu tak velkých finančních omezení, která mají vliv na zdraví. Tato myšlenka byla později zahrnuta do pojmu *strukturálního násilí*, který byl definován doktorem Jamesem Gilliganem jako „... navyšování počtu mrtvých a postižených, kteří trpěli / trpí tím, že se ocitli na spodních příčkách společnosti“. Gilligan rozlišuje strukturální a *přímé* násilí, přičemž to první jmenované „se děje spíše nepřetržitě než sporadicky“.

Je nutné poznamenat, že termín „násilí“ se v tomto kontextu neomezuje pouze na obvyklou klasifikaci fyzické újmy, jako je například boj muže proti muži nebo týrání. Do souvislosti patří i často nepozorovaný *společenský útlak*, který prostřednictvím řetězce příčin a následků vlastních našemu sociálnímu systému vede ke zbytečnému ubližování lidem, jak tělesnému, psychickému nebo obojímu.

Myslet si, že můžeme přizpůsobit socio-ekonomický systém a tím překazit všechny tyto strukturálně způsobené makro i mikro problémy na 100 % během doby, je naprosto absurdní. Avšak to, co je *možné*, je dramatické zlepšení problémů spojených s veřejným zdravím prostřednictvím změny podstaty socio-ekonomických podmínek co možná nejstrategičtějším způsobem, jakého jsme schopni.

V díle Gernota Kohlera a Normana Alcocka z roku 1976 nazvaném *Empirický přehled strukturálního násilí (An Empirical Table of Structural Violence)* se uvádí, že 18 milionů lidí zemře *každý rok* na následky strukturálního násilí. Nutno podotknout, že tato studie byla vydána před 30 lety. Od té doby se globální mezeru mezi bohatými a chudými více než dvojnásobila, což naznačuje, že aktuálně je celkový počet obětí ještě vyšší. V podstatě to znamená, že strukturální násilí je nejvražednějším zabijákem na této planetě.

Fyziologické zdraví

Klíčovým fyziologickým problémem dnešní lidské populace je *vyšší* úmrtnost v důsledku civilizačních chorob, jako jsou rakovina, srdeční onemocnění, cévní mozková příhoda atd. Mezi zdánlivě *malé* potíže, které nejenže snižují kvalitu našeho života, ale často také předcházejí právě těmto závažným nemocem, patří vysoký krevní tlak, obezita a další. Ty se sice mohou v porovnání zdát méně kritickými, avšak právě tyto problémy jsou obvykle součástí procesu, který vede k vážným chorobám a později i ke smrti.

Opět je důležité mít na paměti, že příčiny těchto „fyzických“ nemocí nemusí být striktně „fyzické“ v pravém slova smyslu. Současné studie zjistily hlubší souvislost mezi tzv. *psychosociálním stresem* a zdánlivě nesouvisejícími fyziologickými problémy. Podle Světové zdravotnické organizace (WHO) jsou společnými hlavními příčinami smrti v nízké, střední a vysokopříjmových zemích nejčastěji onemocnění srdce, infekce cest dýchacích, cévní mozková příhoda a rakovina.

Stresový faktor

Zaměřme se nyní na roli *stresu*. Stres má mnohem větší vliv na srdeční choroby, než se původně myslelo, a to nejen ve vztahu ke statistickému faktu, že lidé s nízkým příjmem mají sklony kompenzovat svou situaci kouřením či alkoholem s následky vysokého krevního tlaku, a tudíž ignorovat své tělo a zdraví v neutuchajícím boji o peníze a přežití. Zatímco tyto faktory jsou zcela evidentní a, jak již bylo zmíněno, vázány k nevyhnutelné stratifikaci v tržní ekonomice, nejškodlivější typ stresu přichází ve formě stresu *psychosociálního*, tedy stresu ohledně psychologického vztahu člověka k jeho sociálnímu okolí.

Kromě srdečních chorob také některé typy rakoviny, chronická onemocnění plic, nemoci trávicí soustavy, bolesti zad, obezita, vysoký krevní tlak, nízká očekávání od života a mnoho dalších problémů je nyní v širším pohledu také považováno za související se socioekonomickým postavením, nikoli pouze za ojedinelé rizikové faktory. Existuje jistý *sociální gradient* kvality zdraví ve společnosti, a to, v jaké pozici se nacházíme ve vztahu k ostatním lidem, který má veliký *sociálně psychologický* dopad. Lidé v žebříčku nad námi mají v průměru lepší zdraví, zatímco ti pod námi naopak horší.

Psychické zdraví

Možná, že hlubší ve svém dopadu na veřejné zdraví je důsledek sociální nerovnosti projevující se na našem duševním nebo psychickém zdraví. To souvisí s reakcemi našeho chování a tendencemi, jakými jsou například akty násilí nebo zneužívání, spolu s emocionálními problémy, jako jsou deprese, úzkosti a poruchy osobnosti.

Zatímco genetická výbava může mít vliv na vznik depresí, trend jasně ukazuje příčinnou souvislost s životním prostředím jako tou pravou hnací silou. Slovy Richarda Wilkinsona: „Ačkoliv lidé s duševním onemocněním mají často změny hladin některých chemických látek v mozku, nikdo ještě nepoznamenal, že se jedná spíše o *příčiny*“.

deprese, než o změny depresí způsobené ... i když nějaká genetická predispozice může být základem určitých duševních nemocí, to samo o sobě nemůže vysvětlit obrovský nárůst onemocnění v posledních desetiletích - naše geny se nemůžou změnit tak rychle."

Na závěr

V rámci strukturálního, socioekonomického kontextu skutečnosti uvedené v této eseji rozhodně zpochybňují současný étos toho, že konkurence, třída a jiné „kapitalistické“ pojmy motivace a pokroku jsou hnací silou pokroku v sociální oblasti a zdravotnictví. Čím více se dozvídáme o tomto jevu, tím silnější se stává argument, že podstata našeho socioekonomického systému jde poněkud nazpět ve svém zaměření a záměru. Lidský pokrok, zdraví a úspěch nejsou definovány neustálým přílivem zboží, strojů a materiálních výtvorů na trh. Veřejné zdraví a lidský blahobyt jsou založeny na tom, *jak se chováme k sobě navzájem a k životnímu prostředí jako k celku*, a trhem vyvolaná stratifikace pracuje ve společnosti jako žíravina.

Výsledkem je *skrytá forma násilí* vůči obyvatelstvu, a z tohoto důvodu jsou problémy veřejného zdraví, které vidíme, opravdu problémy *občanských a lidských práv*, protože jednoduše není potřeba, aby existovaly. Když vidíme jasně se odehrávající genocidu kdekoli ve světě, protestujeme proti takovým hrozným činům z čistě morálních důvodů. Ale jak zareagujeme v případech, kdy existuje neustálá genocida, která je neviditelná, ale velmi reálná, udržovaná nikoliv konkrétními osobami nebo skupinou, ale poruchou vycházející ze stresu / účinků generovaných tradiční metodou lidské interakce a ekonomického uspořádání, který byl vytvořen a uzákoněn?

DĚJINY EKONOMIE

Přehled

Ekonomie je pravděpodobně nejzávažnější, nejrelevantnější a nejvlivnější charakteristikou společnosti, která existuje. Prakticky každý aspekt našich životů, často bez našeho vědomí, má vztah k historickému vývoji a současné praxi ekonomických myšlenek na jedné nebo jiné úrovni utvářející naše nejzákladnější sociální instituce, základní přesvědčení a hodnoty. Ve skutečnosti samotná podstata smýšlení celé společnosti o našich *vzájemných vztazích* a o prostředí, které nás podporuje, je z velké části přímým výsledkem ekonomických teorií a praktik, které zachováváme.

Otroctví, třídní dělení, xenofobie, rasismus, sexismus, poroba a mnoho dalších kontroverzních a vykořisťujících trendů stále přítomných v kulturních dějinách lidstva má své kořeny v základu nebo přetrvává v mnoha obecně přijímaných ekonomických myšlenkových filozofiích, ať už na jedné či jiné úrovni. Dějiny mají celkem jasno s ohledem na to, jak jsou sociální podmínky tvořeny převládajícími ekonomickými představami dané doby, ale tato široká sociologická úvaha nemá, bohužel, v dnešním světě příliš velkou váhu, když se zamyslíme nad tím, proč je svět takový, jaký je, a proč uvažujeme tak, jak uvažujeme.

Následující krátké pojednání je o *historickém* vývoji ekonomiky. Půjdeme po stopě obecného ekonomického myšlení v dějinách od cca sedmáctého století dále s přihlédnutím k hlavním vlivům stojících u zrodu moderního systému „kapitalistického volného trhu“.

Pointa je v tom, že moderní ekonomické myšlení ve skutečnosti není moderní ani za mák a drtivá většina pojmů je stále vnímána jako „daná“, jako např. „majetek“, „peníze“, „třídy“, teorie o „hodnotě“, „kapitál“ a ostatní koncepty, jež jsou obsaženy vlastně ve všech kontextově relevantních historických argumentech a jsou ve skutečnosti ve svých nejzákladnějších premisách *zastaralé*. Jinými slovy, ty nejběžnější „mainstreamové“ ekonomické závěry diskutované / akceptované dnes, ty nejvíce propagované na prestižních univerzitách a vládních konferencích, nacházejí zdroj své důležitosti čistě ve faktu, že byly *považovány* za důležité po tak dlouhou dobu.

Úsvit tržního kapitalismu

Středověký feudalismus (zhruba od 9. do 16. století) byl dominantní socioekonomický systém, který v západní Evropě v zásadě předcházel „kapitalismu volného trhu“, s tím, co bylo později nazýváno „merkantilismem“ sloužícím jako určitá přechodová fáze.

Feudalismus byl systém založený na vzájemných závazcích a službách od shora dolů nastavujících společenskou hierarchii celého sociálního systému spočívající v podstatě na zemědělských základech. Středověká společnost byla převážně zemědělskou společností a společenská hierarchie byla založena čistě na vztazích lidí k půdě.

Základní ekonomickou institucí byly „cechy“ a pokud někdo chtěl produkovat nebo prodávat zboží či služby, musel být obvykle členem cechu.

Se zlepšením zemědělské a dopravní technologie došlo k rozšíření obchodu. Například kolem třináctého století, s vynálezem čtyřkoláku, rozsah působnosti trhu prudce vzrostl. Stejně tak došlo také k nárůstu specializace práce, koncentrace ve městech a populace. Tyto změny společně s vyplynuvším vzrůstem moci tzv. „kapitalistických obchodníků“, jak by se jim mohlo říkat, postupně oslabily tradiční pojítka držící pohromadě strukturu feudální společnosti.

Časem se začala objevovat rozvinutější města získávající nezávislost na feudálních pánech a stejně tak se začaly objevovat komplexnější systémy směny, úvěru a zákona, z nichž mnohé základní aspekty se zrcadlí v moderním kapitalismu. V tradičním feudálním systému byl obvykle řemeslník zároveň prodejce konkrétnímu kupujícímu. Nicméně s vývojem trhu okolo těchto nových městských center začali řemeslníci prodávat své zboží ve velkém se slevou ne-produkujícím obchodníkům, kteří je pak pře-prodávali na vzdálenějších trzích se „ziskem“ - další prvek objevující se později běžně v tržním kapitalismu.

Kolem šestnáctého století byl „řemeslnický“ průmysl, běžný pro feudalismus, transformován v pokřivený obraz toho, co známe dnes, s outsourcingem práce, jednotným vlastnictvím produkce spolu s mnoha lidmi, kteří se čím dál tím více nacházeli spíše v pozici „zaměstnanců“ než těch, co sami produkují. Nakonec se logika obklopující monetární zisk stala jádrem a rozhodujícím faktorem všech akcí a systémových směrů a skutečný kapitalismus zapustil kořeny.

Definice kapitalismu

Kapitalismus, jak jej dnes známe, nejen ve své ekonomické teorii, ale i ve svém silném politickém a společenském vlivu, se zformoval spíše pomalu v průběhu několika staletí. Poznamenejme dopředu, že ekonomičtí historici / teoretici nedospěli k žádné naprosté shodě ohledně toho, jaké jsou skutečně základní rysy kapitalismu. My nicméně zjednodušíme jeho historickou charakteristiku (která bude pro někoho snadněji diskutovatelná) do čtyř základních bodů.

- 1) Na trhu založená produkce / distribuce: Výroba zboží je založena na poměrně komplexních vnitřních vztazích a závislostech, které nezahrnují *přímé* osobní interakce mezi výrobcí a spotřebiteli. Nabídka a poptávka je zprostředkovaná „tržním“ systémem.
- 2) Soukromé vlastnictví výrobních prostředků: To znamená, že společnost zaručuje soukromým osobám právo na rozhodování o použití materiálů, nástrojů, techniky a budov nutných pro výrobu.
- 3) Oddělení vlastnictví od práce: Ve zkratce, trvalé třídní rozdělení je kapitalismu vrozené. Na vrcholu je „kapitalista“, který na základě historické definice vlastní výrobní prostředky, ale nemá žádnou povinnost přispět k samotné výrobě. Podle práva vlastní kapitalista vše, co vyrobí pracovníci, kteří vlastní pouze svoji práci.
- 4) Předpoklad motivační sebe-maximalizace: Individualistické, konkurenční a ziskové zájmy jsou nezbytné pro úspěšné fungování kapitalismu vzhledem k tomu, že je zapotřebí neustálý tlak na spotřebu a expanzi, aby se zabránilo recesím, depresím a dalším negativním jevům. V mnoha ohledech je to „racionální“ behaviorální pohled, ze kterého plyne, že pokud se všichni lidé budou chovat určitým předpokládaným způsobem, bude systém fungovat bez překážek.

Teorie hodnoty a chování

Dnes je dominantní a většinou uznávaná mikro-ekonomická domněnka, že veškeré lidské chování je redukovatelné na racionální, strategickou snahu maximalizovat profit nebo zisk a vyhnout se tak bolesti či ztrátě. Obsáhlé utilitářské argumenty této povahy jsou neustále využívány k morálnímu ospravedlnění konkurenčního tržního kapitalismu. Jedním z příkladů tohoto druhu ospravedlnění je „dobrovolnictví“ a tvrzení, že veškeré chování na trhu je nenucené, a proto každý může svobodně ovlivnit svůj zisk nebo ztrátu. Toto přesvědčení je dnes extrémně běžné. Jako kdyby takové „volné směny“ existovaly samy bez dalších synergických tlaků; jakoby tlaky ohledně přežití v systému se zřetelnou tendencí k třídnímu boji a strategickým nedostatkem nevytvářely vlastní silové donucení dělníků se podrobit kapitalistickému vykořisťování.

Celkově je *prospěchářský* (hédonistický, konkurenční a „věčně neuspokojený“) model lidské povahy pravděpodobně nejběžnější obranou kapitalistického systému dnes. Je to v mnoha ohledech jak psychologická teorie lidského chování, tak teorie etiky - jak by se lidé *měli* chovat - prokazatelně podporující retroaktivní (zpětnou) logiku, která často staví tržní teorii před *reálné* lidské chování, čímž přizpůsobuje lidské chování tržní teorii.

„Socialistické“ povstání

Socialismus, podobně jako kapitalismus, nemá mezi lidmi žádnou všeobecně uznanou definici, ale je často technicky definován jako „ekonomický systém charakteristický společenským vlastnictvím výrobních prostředků a kooperativním vedením ekonomiky“. Kořeny socialistických myšlenek sahají v Evropě až do 18. století, kdy se tehdejší „reformátoři“ snažili zpochybnit nově vznikající kapitalistický systém. Na počátku 19. století se už socialistické myšlenky šířily rychle, obvykle v reakci na vnímané morální a etické problémy vrozené kapitalismu, jako je třídní nerovnováha a vykořisťování.

Závěr: Kapitalismus jako „sociální patologie“

Historie ekonomického myšlení je v mnoha ohledech historií *lidských sociálních vztahů* se vzorem jistých předpokladů, které jsou považovány za posvátné a neměnné. Tento element *tradicionalismu*, který vyvrcholil z hodnot a systému víry dřívějších období, je klíčovým tématem v tomto krátkém přehledu ekonomické historie. Ústředním bodem je, že atributy, které jsou považovány za „dané“ v dominantní teorii dnešní ekonomie, nejsou ve skutečnosti založeny na přímé *fyzické podpoře*, kterou by bylo zapotřebí najít prostřednictvím *vědecké metody*, ale spíše na pouhém opakování ustanoveného *ideologického rámce*, který se vyvinul do spletité, na *sebe zaměřené* interní logiky, která ospravedlňuje svou vlastní existenci podle svých vlastních standardů.

V dnešní době není nejproblematictější to, co ztělesňuje kapitalistická ideologie, ale spíše to, co *opomíjí*. Stejně jako raná náboženství viděla svět jako plochý a musela následně přizpůsobit svou rétoriku, když bylo pomocí vědy dokázáno, že je kulatý, tradice tržní ekonomie čelí podobným zkouškám. Podobně tržní systém se svými velmi starými předpoklady týkající se možností rovněž ignoruje (nebo dokonce popírá) značné pokroky ve vědě a technologii, které představují kapacitu pro řešení problémů a zvýšení prosperity. Je to právě tady, kde začíná kapitalistický model zaujímat roli *sociálního patogenu*, nejenom s ohledem na to, co ze své podstaty ignoruje, nedovoluje nebo proti jakému návrhu bojuje, ale rovněž s ohledem na to, co *posiluje a udržuje*.

V současnosti nejlukrativněji odměňovaným odvětvím není produkce život podporujících / zlepšujících statků, ale spíše pohyb s penězi stále dokola - tedy „práce“ finančních institucí, jako jsou banky, burzy („Wall Street“) a investiční firmy - firmy, které *doslova nic nevytváří*, ale mají obrovské jmění a vliv. Tento fenomén „peněz tvořících peníze“ nevytvořil pouze *poruchu systému hodnot*, kde tento zájem o peněžní zisk vítězí nad vším, ponechávaje, z hlediska zaměření ekonomiky, skutečné relevantní ekologické problémy a problémy veřejného zdraví jako podřadné a „vnější“. Jeho konstantní sklon k „násobení“ a „expanzi“ má skutečně *rakovinotvorný* charakter, kde tato myšlenka potřebného „růstu“, spíše než stavu rovnováhy, pokračuje se svým patologickým efektem na mnoha úrovních.

Mnoho by se toho dalo říci ohledně dluhového systému a jak jsou prakticky všechny země na planetě Zemi samy *vůči sobě* zadlužené do té míry, že my, lidské bytosti, ve skutečnosti nemáme peníze v oběhu pro zaplacení zpět sobě samým, abychom se dostali na tu pozici, kdy jsme si začali půjčovat z ničeho. Potřeba více a více „půjček“ pro pohánění „trhu“ je kvůli této nerovnováze v dnešní době konstantní, což znamená, že podobně jako s rakovinou, máme co dočinění se záměrem *nekonečné expanze a spotřeby*. Toto jednoduše nemůže na omezené planetě fungovat.

TRŽNÍ EFEKTIVITA VS. TECHNICKÁ EFEKTIVITA

Přehled

Vědecký rozvoj, zatímco se v průběhu přibližně posledních 400 let vyvíjí souběžně s tradičním ekonomickým rozvojem, byl stále z velké části ignorován a z pohledu ekonomické teorie viděn jako „externalita“. Výsledkem je „oddělení“ socioekonomické struktury a struktury *životní podpory*, se kterou jsme všichni svázáni a na které jsme všichni závislí. Ve většině případů je dnes, na rozdíl od nezpochybnitelných technických předpokladů, jak systém nezaložit na dynamice trhu a „cenovém mechanismu“, nejčastějším společným argumentem na podporu tržního kapitalismu to, že je to systém „volnosti“ nebo „svobody“.

Kromě složitosti sociálních vztahů jsou lidé, bez ohledu na jejich tradiční společenské zvyklosti, striktně vázáni přírodními vládnoucími zákony Země a odchýlit se od tohoto vzájemného souladu je stejné jako *bránit* se udržitelnosti, prosperitě a veřejnému zdraví. Je třeba připomenout, že základní předpoklady našeho současného socioekonomického systému (jeho jádro) se vyvinuly během období s podstatně *méně* vědeckým povědomím jak o našem prostředí, tak o nás samotných. Mnoho negativních důsledků dnes běžných v moderní společnosti jednoduše v minulosti neexistovalo, a je to nyní tento *střet systémů*, který dále destabilizuje náš svět mnoha způsoby.

Zde bude ukázáno, že integrita každého ekonomického modelu se vlastně nejlépe posuzuje podle toho, jak je *dobře sladěn* se známými, vládnoucími *přírodními zákony*. Je bez debat, že lidský organismus má specifické *potřeby* pro vlastní přežití, jako je potřeba výživy, vody a vzduchu. Je bez debat, že pokud jde o základní ekologické procesy, které zajišťují environmentální stabilitu našeho prostředí, *musí* být nerušené ve svých

symbiotických - synergických vztazích. Je také bez debat, tak komplexně, jak jen to jde, že lidská psychika má v průměru základní předvídatelné reakce, pokud jde o *stresory* prostředí, a tudíž, jak reakce násilí, deprese, zneužívání a další škodlivé problémy chování, se mohou projevit jako důsledek.

Cyklická spotřeba a ekonomický růst

Tržní kapitalismus může být z hlediska svých základních operací zobecněn na vzájemné působení mezi *vlastníky, dělníky a spotřebiteli*. Spotřebitelská poptávka vytváří potřebu vyrábět prostřednictvím vlastníků (kapitalistů), kteří poté zaměstnávají dělníky k provedení aktu výroby. Tento cyklus v podstatě vychází z „poptávky“, a proto skutečný motor trhu je *zájem, schopnost a akt* každého nakupovat na trhu. Všechny recese / deprese jsou výsledkem ztráty z prodeje na jedné nebo jiné úrovni. Proto nejkritičtější nutností pro udržení lidí v zaměstnání, a tím udržet ekonomiku ve stavu „stability“ nebo „růstu“, je stálá *cyklická spotřeba*.

Ekonomický růst, který je obecně definován jako „zvýšení schopnosti ekonomiky produkovat zboží a služby při porovnání jednoho období s druhým“, představuje stálý zájem každé národní ekonomiky dneška a následně i globální ekonomiky vůbec. Tudíž, politické vedení (které chce vypadat dobře) a velké vlivné instituce na trhu (chránící firemní zisky) měly vždy zájem o *zachování* období růstu tak dlouho, jak je to jen možné, a bojovat proti všem formám recese.

Výsledkem je, stručně řečeno, neustálé *zvyšování* nabídky peněz (tj. kupní síly a kapitálu) v dobách recese s konečným důsledkem masivního *globálního dluhu* ve veřejném i soukromém sektoru. Realita je taková, že všechny peníze vznikají prostřednictvím půjček a každá z těchto půjček je *zatížená úrokem* - tedy půjčka musí být splacena s úrokovým poplatkem v nadcházejícím období (bankovní zisk); což znamená, že samotná povaha tvorby peněz s sebou automaticky nese *záporný zůstatek*. Existuje vždy více dluhu než množství peněz v oběhu.

Takže, když se vrátíme k hlavnímu bodu ohledně potřeby poptávky / spotřeby pro udržení fungování ekonomiky, tento proces výměny a obecného zaměření na růst je v jádru tržního kontextu „efektivitou“. Nezáleží na tom, *co* se vyrábí, nebo na vlivu na stav lidských a pozemských záležitostí. To jsou všechno opět „externality“. Stručně řečeno, pokud jde o *logiku trhu*, čím větší je obrat nebo prodej, tím lépe. A je to tak, že nezáleží na tom, jaká položka je prodávána - úvěr, kameny, „naděje“ nebo lívance. Jakékoli znečištění, hromadící se odpad nebo jiná podobná negativa jsou také „vnějšími“ problémy.

Nicméně, rostoucí revoluce „více za méně“ vytvořila v průmyslových vědách novou realitu, kde pokrok průmyslové technologie obrátil vzor „hromadného materiálního úsilí“, pokud jde o efektivitu. Logika, že „více práce, více energie a více zdrojů“ produkuje přiměřeně efektivnější výsledky, byla zpochybněna. Stále více případů *snížení* spotřeby energie, práce a materiálu ke splnění určitého úkolu je výsledkem našich moderních vědeckých a technických aplikací.

Takže znovu. Úmysl tržního systému je *zachovat nebo zvýšit tempo obratu*, protože to je to, co drží lidi zaměstnané, zvyšuje zaměstnanost a takzvaný růst. Proto celý předpoklad efektivnosti trhu je ve svém jádru založen na taktice, jak toho dosáhnout, a proto jakákoli síla, která pracuje na *redukci* potřeby lidské práce nebo obratu, je považována z pohledu trhu za „neefektivní“, i když by to mohlo být velmi efektivní, pokud jde o *skutečnou definici* ekonomiky samotné, což znamená zachovat zdroje, snížit odpad a dělat *více za méně*.

Zbytečné zastarávání: Konkurenční a plánované

Když přemýšlíme o zastarávání, často nás napadnou rychlé technologické změny, které se dnes vyskytují po celém světě. Každých několik let se zdá, že naše komunikační a výrobní zařízení, zejména co se týče výpočetní technologie, prošlo velmi rychlým vývojem. Nicméně, co se týče výroby zboží, objevují se dnes dvě formy (případného) zastarávání, které nejsou založeny na přirozeném vývoji technologické kapacity, ale jsou spíše výsledkem (a) nepřirozené *struktury konkurenčních pravidel* tržního systému společně s (b) hnací touhou po „tržní efektivitě“, při hledání obratu a znovu se objevujícího zisku.

První (a) by se dalo nazvat jako „konkurenční zastarávání“. To je zastarávání vyplývající z následné povahy konkurenční ekonomiky, protože každý výrobní subjekt se snaží udržet diferencní výhodu oproti jiným subjektům v podobě snížení nákladů ve výrobě s cílem udržet cenu „konkurenčně“ nízkou pro spotřebitele. Tento mechanismus je tradičně nazýván „nákladová efektivita“ a výsledkem jsou produkty, které jsou v *relativně nižší kvalitě* již v okamžiku, kdy jsou vyrobeny. Tato konkurenční potřeba prostupuje každý krok výroby a projevuje se ve snížení technické účinnosti kvůli využití levnějších materiálů, prostředků a provedení.

Druhá forma (b) zastarávání je známá jako „plánovaná“ a je to výrobní technika s cílem zajistit cyklickou spotřebu, která si získala zájem počátkem 20. století, kdy průmyslový rozvoj postupoval rychlým tempem produkující lepší výrobky rychleji. Ve skutečnosti zde nebyla jen potřeba podporovat *další nákupy* ze strany veřejnosti. Problém vyplýval také ze zvýšené životnosti a účinnosti výrobků, jejímž efektem bylo také zpomalení spotřeby. Fenomén „více za méně“ se začal vynořovat velice rychle.

Raději než umožnit zboží, aby jeho životnost vyplývala z přirozené kapacity a logiky *přírodního zákona* s úmyslem umožnit existenci tak dlouho, jak je to jen možné, vzhledem k omezeným zdrojům na naší planetě a také vzhledem k úsporám energie jak materiální, tak i lidské, se korporace rozhodly, že by bylo nejlepší vytvořit *vlastní „životnost“* pro zboží, tedy záměrně omezovat účinnost kvůli opakovaným nákupům.

V roce 1930 někteří dokonce požadovali právní povinnost pro veškerý průmysl, aby životnost zboží nebyla závislá na přirozeném stavu technologických schopností, ale na neustálé potřebě lidské práce a zvýšené spotřebě. Nejpozoruhodnějším historickým příkladem této doby je kartel výrobce žárovek Phoebus z roku 1930, kde v době, kdy byly žárovky schopny vydržet okolo 25 000 hodin provozu, kartel přinutil každou společnost omezit životnost žárovek na méně než 1 000 hodin kvůli zajištění opakovaných nákupů. Dnes se každý větší výrobce snaží omezit životní cyklus daného zboží založeného na marketingových modelech pro cyklickou spotřebu a výsledkem je nejen trestuhodné plýtvání omezenými zdroji, ale také plýtvání lidskými zdroji a energií.

Vlastnictví vs. přístup

Jestliže budeme analyzovat vzory skutečného využití jakéhokoli výrobku v průměru, zjistíme, že různé druhy produktů jsou používány různě pravidelně. Dopravní prostředky, rekreační zařízení, projektové vybavení a různé jiné druhy zboží jsou běžně dostupné v relativně vzdálených časových intervalech, což dělá vlastnictví nejenom poněkud nepříjemným s ohledem na nutnost skladovat tyto položky, ale také je jasně *neefektivní* v souvislosti se skutečnou ekonomickou integritou, která neustále hledá redukci odpadu.

Každým rokem je z knihoven po celém světě půjčeno a vráceno nespočet knih prakticky zdarma. Toto nejen že šetří obrovské množství materiálu, ale také usnadňuje *přístup* ke znalostem těm, kteří by jinak neměli žádné prostředky, jak je získat. Přesto je tato praxe vzácnou výjimkou v *tržní efektivitě* řízeném dnešním světe, protože je zřejmé, že je v neprospěch trhu mít něco k dispozici bez přímého nákupu.

Rozšířme hypoteticky tuto myšlenku *sdílení vědomostí* na sdílení (umožnit přístup) materiálních statků. Z hlediska *tržní efektivity* by to bylo velice omezující. Zatímco zisk by mohl stále v kapitalistickém modelu vznikat půjčováním položek lidem na základě jejich potřeby, bylo by to však velmi neúměrné ve srovnání s mírou zisku / spotřeby ve společnosti založené na samostatném osobním vlastnictví každé věci.

Přesto, na druhou stranu, by byla *technická účinnost* veliká. Nejen, že by bylo třeba méně prostředků, které by byly použity (spolu s menším množstvím pracovní síly), jelikož z hlediska *doby využití* by bylo třeba vyrobit k uspokojení spotřebitelů méně každého zboží, ale dostupnost takového zboží by se tím velmi dobře rozšířila k mnoha spotřebitelům, kteří by si jinak nemohli dovolit koupit takovéto zboží - pro začátek pouze s poplatkem za půjčení (stále za předpokladu tržního systému). V tomto ohledu má *technická účinnost* dvě úrovně - *úroveň životního prostředí a úroveň společenskou*. Z hlediska ochrany životního prostředí se jedná o dramatické snížení využití přírodních zdrojů; ze společenského hlediska (za jinak stejných podmínek) by mohlo také dojít ke zvýšení dostupnosti tohoto zboží.

Konkurence vs. spolupráce

Otázka společnosti sledující konkurenční nebo spolupracující kulturu byla po staletí předmětem debat. Předpoklady o *lidské povaze* běžně sloužily k obhajobě konkurence. Dnes ekonomové většinou o konkurenci hovoří jako o stimulu nezbytném pro pokračování v *inovací* společně s obecným předpokladem, že na naší planetě jednoduše není dost všeho pro všechny, a proto každému nezbyvá než nějakým způsobem o věci bojovat. Takže existence poražených je nevyhnutelná. Tyto zmíněné předpoklady, uvedené zde v tematickém kontextu *tržní vs. technické efektivity*, je třeba prozkoumat s ohledem na jejich konkurenční výhody a / nebo následky.

Existují dva základní úhly pohledu, které je třeba zvážit: (a) jak konkurence ovlivňuje samotnou průmyslovou produkci; (b) jaký to má ve skutečnosti vliv na inovace a tvůrčí vývoj.

Pokud se podíváme na dnešní rozložení průmyslové výroby, vidíme komplexní globální systém interakcí, neustálé přesuny zdrojů, komponent a zboží z jednoho místa na druhé kvůli různým výrobním nebo distribučním účelům. Obchod ve své honbě za *ziskem* a *nákladovou efektivitou* neustále hledá levnou pracovní sílu, vybavení a zařízení, aby si po celou dobu zachoval konkurenceschopnost na trhu. Může se to projevovat v podobě lokální přistěhovalecké práce za minimální mzdu, „manufakturami“ v zámoří, relativně levnými zpracovatelskými podniky po celé zemi atd.

Pointa je, že z hlediska *tržní efektivity* je poměr nákladů k zisku vše, na čem záleží, i když tento globální způsob zpracování vlastně využívá neohospodárně nepřiměřené množství paliva, prostředků na dopravu, pracovních sil a podobně.

„Lokalizace“, což znamená záměrné snížení vzdálenosti u všech aspektů výroby a distribuce, je technicky nejvíce efektivním způsobem činnosti v komunitě s přihlédnutím ke zjevným výjimkám, jako je například těžba nerostných surovin, která nutně vždy začíná v místě ložiska, atd. Je snadné vidět, a to zejména s ohledem na moderní technické aplikace, které jsou v současné době nevyužity, jak drtivá většina výrobků pro zachování života může být celkově vyráběna v těsné blízkosti, kde mají být spotřebovány.

Poslední poznámka na toto téma, jak konkurence omezuje technickou účinnost průmyslové výroby a zvyšuje množství odpadu, se týká reality „mnohočetnosti“ výrobků, která je dalším problémem. Zatímco se veškerá produkce konkurenčních firem obvykle orientuje podle historických statistik ohledně jejich „podílu na trhu“ a kolik zboží mohou v průměru prodat v určitém regionu, samotná skutečnost, že více společností pracuje ve stejném odvětví výroby zboží, produkuje téměř *identické* výrobky pouze s minimálními variacemi, pouze přispívá ke zbytečnému plýtvání zdroji.

Nicméně často slyšíme argument, že provozování konkurence a variace produktů, které vznikají ve snaze o podíl na trhu u konkurenčních podniků, je způsob, jak představit nové nápady veřejnosti. Stejněho výsledku by však mohlo být dosaženo také systémem přímé hromadné zpětné vazby ze strany veřejnosti ohledně toho, co potřebuje, společně s informační kampaní rozšiřující povědomí o tom, co je v současné době možné z hlediska empirického vývoje v oblasti technologického pokroku.

Práce pro příjem

Jádrum tržního systému je prodej pracovní síly jednotlivce jako komodity. V mnoha ohledech se schopnost trhu zaměstnat populaci stala měřítkem jeho integrity. Avšak příchodem „mechanizace“ nebo automatizace lidské práce docházelo v průběhu času k jejímu stále většímu *narušování*. Historicky bylo použití strojní techniky pro práci vnímáno jako problém nejen společenského pokroku, ale v tržním smyslu také pokroku „ekonomického“, a to zejména z důvodu zvýšení produktivity.

Základním předpokladem je, že mechanizace (nebo obecněji *technologická inovace*) umožňuje průmyslovou expanzi, a tím i nevyhnutelné přerozdělení pracovních sil, které byly vytlačeny stroji, do nových, rozvíjejících se odvětví. Jedná se o běžnou obhajobu. Historicky vzato se zdá, že je na tom něco pravdy. Snížení lidské pracovní síly v jednom sektoru, jak tomu bylo v případech automatizace v zemědělství na Západě, bylo překonáno mírou pokroku v jiných pracovních odvětvích, jako je například sektor moderních služeb. Avšak tento předpoklad, že technologické inovace budou vyvářet nové formy zaměstnání ve spolupráci s těmi, které je vytěsnily, a budou tak vytvářet *rovnováhu*, je velmi obtížné obhájit, pokud vezmeme v úvahu *rychlost změny* inovace spolu s uchováním záměrů podnikání.

Pokud jde o „roli“ mechanizace z hlediska *tržní efektivity*, spočívá téměř výhradně v napomáhání k větší „nákladové efektivitě“. Robotika v současné době již dalece přesáhla fyzickou kapacitu průměrného člověka spolu s rychle se rozvíjejícími výpočetními procesy, které čím dál výrazněji přesahují lidské myšlení. Výsledkem je schopnost průmyslu zaměstnat stroje, které mají vždy vyšší produkční kapacitu než lidská práce, spolu s velmi významnými finančními podněty v podobě snížené odpovědnosti podnikatelů v mnoha ohledech. I když stroje mohou vyžadovat údržbu, nepotřebují zdravotní pojištění, pojištění v nezaměstnanosti, dovolenou, odborovou ochranu a mnoho dalších atributů společných dnešním zaměstnancům. Proto, v úzkém rámci logiky, která je vlastní honbě za ziskem, je jen přirozené pro podniky hledat mechanizaci za všech okolností, vzhledem k jejím dlouhodobým nákladovým výhodám a tedy *tržní efektivitě*.

Pokud jde o tvrzení, že nakonec bude vždy nalezena rovnováha mezi novými pracovními místy a vytlačenu pracovní silou kvůli technologickým inovacím, tak problémem je, že *rychlost změny* technologického rozvoje daleko převyšuje rychlost vytváření nových pracovních míst. Tento problém je jedinečný také tím, že předpokládá, že lidská společnost bude vždy *chtít* nová zaměstnání. Je to právě tady, kde by jsme měli vzít v úvahu subjektivní *kulturní hodnoty*.

Nicméně, dominantní kulturní hodnotou dneška je „vydělávat na živobytí“ a uplatnění mechanizace ve smyslu *tržní efektivity*, což je ve skutečnosti dvousečný meč. Zatímco nákladová efektivita je vlastní mechanizaci, a tím i celkovému zvýšení zisku snížením nákladů pro vlastníky společnosti, vytlačování lidských pracovníků, známé dnes jako „technologická nezaměstnanost“, ve skutečnosti pracuje *proti tržní efektivitě* do té míry, že tito nezaměstnaní pracovníci nejsou nyní schopni přispívat k potřebné cyklické spotřebě, která pohání ekonomiku, protože ztratili svou *kupní sílu* jako „spotřebitelé“.

Nedostatek vs. hojnost

„Nabídka a poptávka“ jsou běžným tržním vztahem, který částečně vyjadřuje, jak hodnota zdroje nebo zboží odpovídá jejich množství nebo dostupnosti. Z hlediska *tržní efektivity* je obecný nedostatek prospěšný. Zatímco extrémní nedostatek je vskutku destabilizující, a to jak pro průmysl, tak pro ekonomiku jako celek, neoptimálním stavem, v němž může existovat tržní systém, je v přítomnosti jakéhosi tlaku *vyvažovaného* nedostatkem, tedy zajištěním prodej-produkující poptávky. Opět platí, že životní potřeby lidí nejsou do této rovnice zahrnuty.

Například dluh je formou vnuceného nedostatku, který staví člověka do pozice, ve které se musí často podřídit pracovním podmínkám, jež tak mohou mít více „vykořisťovatelský“ charakter - to znamená, že odměna (obvykle mzda) je často v hrubém nepoměru k tomu, co je nezbytné pro udržení zdravého životního standardu. V tomto ohledu zajišťuje dluhový systém samostatnou formu *tržní efektivity* - jež zvýhodňuje zaměstnavatele, pro které je snadnější snížit mzdovou sazbu (zvýšit nákladovou efektivitu) - která se přirozeně zvyšuje, pokud úroveň osobního dluhu roste.

Realita nedostatku v současném ekonomickém systému je zdrojem vysoké *efektivity* v tržním slova smyslu, protože pokud by byly základní potřeby lidí uspokojeny nebo pokud by lidé byli schopni tyto potřeby uspokojovat bez vnějšího tlaku nesplacitelných dluhů, které udržují nerovnováhu, cyklická spotřeba, zisk a ekonomický růst by utrpěly. Jakkoli zákeřný k naší lidskosti se nám tento systém může zdát, toto udržování lidí v tísní je vlastně pozitivním předpokladem pro fungování trhu. Taková je realita.

PORUCHA SYSTÉMU HODNOT

Myšlenkové geny

Vzhledem k relativně pomalé rychlosti změny lidské bytosti s ohledem na biologickou evoluci došlo v průběhu posledních 4 000 let zaznamenané historie k obrovským společenským změnám v důsledku vývoje znalostí - tedy „kulturní evoluci“. Pokud bychom měli hledat mechanismus kulturní evoluce, měli bychom vzít v úvahu pojem „memu“. Můžeme ho definovat jako „myšlenku, chování, styl nebo využití, které se šíří uvnitř kultury z člověka na člověka“. Memy jsou považovány za sociologické či kulturní analogie genů, které jsou „funkčními (biologickými) jednotkami pro řízení přenosu a vyjádření jednoho nebo více rysů“. Zatímco geny ve své podstatě přenášejí biologické údaje z osoby na osobu prostřednictvím dědičnosti, memy přenášejí kulturní údaje - myšlenky - z člověka na člověka prostřednictvím lidské komunikace ve všech formách.

Podobně, stejně jako geny mohou *mutovat* způsoby, které jsou škodlivé pro jejich hostitele, jako je například jev rakoviny, tak mohou memy s ohledem na ideologické / sociologické přenosy generovat mentální rámce, které slouží jako újmy na hostiteli (nebo společnosti). Pro tuto činnost byl zaveden termín „porucha“. Porucha je definována jako „narušení nebo abnormalita funkce“. Samozřejmě, že historie je plná, zpočátku, destabilizujících přechodných myšlenek a tento pokračující intelektuální vývoj je zcela přirozený a nezbytný pro lidský stav, jelikož neexistuje žádná taková věc, jako je „absolutní“ porozumění. Nicméně rozlišení, na které poukážeme, je skutečnost, že když myšlenky přetrvávají po dostatečně dlouhou dobu, často vytvářejí *emocionální spojení* na osobní úrovni („úrovni identity“) a *institucionální ustanovení* na kulturní úrovni, které má tendenci udržovat jakési *neustálé posilování* obecně odolávající změně a adaptaci.

Porucha systému hodnot

Stejně tak jako rakovina je částečně poruchou imunitního systému, tak sociologické tradice, které přetrvávají ve stále rostoucích problémech společnosti po celé generace, by bylo možné nazvat *poruchou systému hodnot*.

Souhrnně lze říci, že jakmile je daný soubor myšlenek svěřen dostatečně velkému počtu lidí, stane se „institucí“ - a poté, co se stane instituce nějakým způsobem dominantní a existuje dostatečně dlouhou dobu, může být považována za „zavedenou instituci“. „Institucionální zařízení“ jsou prostě sociální tradice dané iluzí stálosti a čím déle trvají, tím častěji mají silnější obranu svého práva na existenci ve většině kultur. Podíváme-li se na institucionální zařízení, které bereme dnes za samozřejmost - od systémových makro znaků, jako je finanční systém, právní systém, politický systém a hlavní náboženské systémy - k systémovým mikro znakům, jako materialismus, manželství, celebrity atd. - musíme si připomenout, že žádná z těchto myšlenek není vlastně *reálná* ve fyzickém slova smyslu. Jedná se o dočasné *memo struktury*, které jsme vytvořili, aby sloužily našim účelům v daných podmínkách v určitých časových bodech a bez ohledu na to, jak moc se citově k takovým záležitostem *vážeme*; bez ohledu na to, jak velká může být instituce; bez ohledu na to, kolik lidí může věřit v takové instituce - jsou to stále pouze *neospravedlnitelné úmysly*, které jsou přirozeně *přechodné*.

Charakteristika patologie

Abychom mohli kriticky zhodnotit stávající rámec myšlení, musí se vytvořit základní, vzájemně uznávané měřítko. „Kulturní relativismus“ je antropologický pojem, který odkazuje na skutečnost, že různé kulturní skupiny vytváří odlišné vnímání „pravdy“ nebo „reality“. „Morální relativismus“, který je podobným pojmem, souvisí s odlišností toho, co je považováno za „správné“ nebo „etické“. Vědecká metoda, jak dospět k závěrům, je konečným měřítkem, ve kterém lze měřit integritu lidských hodnot. Nejde o to, co je „správné“ a co „špatné“, ale o to, co *funguje* nebo *nefunguje*. Integrita našich hodnot a přesvědčení je jen tak dobrá, do jaké míry jsou tyto hodnoty a přesvědčení sladěny s přirozeným světem. Tato koncepce navazuje přímo na udržitelnost v širším kontextu přežití člověka samotného, jelikož udržitelný sociální systém musí mít *udržitelné hodnoty*, které umožní udržet jeho strukturu.

Dominantní systém hodnot, který kapitalistický socioekonomický model udržuje, je prokazatelně ve vztahu k lidské existenci hluboce *patologický*, jelikož mechanismus týkající se přežití a odměny obecně míší citové vazby s formami sebezáchovy, které v podstatě pramení z jakéhosi *primitivního zoufalství a strachu*. Základním étosem je anti-sociální, nedostatkem řízený tlak, který nutí všechny hráče hry, aby byli zpravidla vykořisťovatější a antagonističtější jak k sobě navzájem, tak i vůči prostředí. Existují zde také vestavěné tlaky, aby se zabránilo sociálně zmírňujícím zájmům kvůli výsledné ztrátě zisku, což prohlubuje tento stresem vyvolaný emocionální nepoměr. Výsledkem je začarovaný kruh obecného zneužívání, úzkoprsého sobectví a sociální a environmentální lhostejnosti.

Přesto ještě žijeme jako lidské bytosti; v průběhu generací jsme schopni vidět stále více z historie o nás samotných; tím více jsme schopni porovnat chování různých kultur napříč světem a napříč historií - tím jasněji z toho vyplývá, že jsou naše lidské schopnosti přímo *potlačovány* archaickou strukturou založenou na odměně a přežití, která pokračuje v posilování primitivních, zoufalých hodnot, a zatímco tyto hodnoty mohly sehrát pozitivní evoluční roli v minulosti, přítomnost a předznamenaná budoucnost pravděpodobně vyhodnotí tyto vzorce chování jako zcela škodlivé a neudržitelné.

Sebezáchovná paralýza

Zatímco každý z nás si zpravidla přeje přežít, a to ve zdravém stavu, a je samozřejmě připraven, je-li třeba, bránit toto své přežití, *sebezáchova* v současných socio-ekonomických podmínkách zbytečně rozšiřuje tuto tendenci na způsoby, které silně brzdí sociální pokrok a řešení problémů. Ve skutečnosti by se dalo říci, že k této krátkodobé sebezáchově dochází často na úkor *dlouhodobé integrity*.

Nejzřetelnější příklad tohoto jevu souvisí se základní povahou hledání a udržení *příjmu*, který je životní mízou tržního systému a tím i lidského přežití. Jakmile firma uspěje při získávání podílu na trhu, obvykle podporuje zaměstnance spolu s vlastníky, přirozeně tíhne k zájmu *zachovat* tento podíl na trhu generující zisk za každou cenu. Jsou vytvářené hluboké hodnotové asociace, jelikož podnik už není jen svévolný subjekt, který produkuje zboží nebo služby - nyní je prostředkem *podpory života* pro všechny zúčastněné.

Další příklad souvisí s psychologickou neurózou vystavěnou na podnětu odměny za uznání, která je vlastní tržnímu systému. I přesto, že je rozumově jasné, že žádný jednotlivec nic nevymyslí sám s ohledem na skutečnost, že všechny znalosti jsou *sériově* generovány a neustále se v průběhu času *kumulují*, tržní ekonomika charakterizovaná „vlastnictvím“ vytváří tendenci nejen snižovat tok informací pomocí patentů a „obchodních tajemství“, ale také podporuje myšlenku „duševního vlastnictví“, a to i navzdory skutečně mylné představě o pojmu samotném. Na úrovni hodnotového systému to zmuťovalo do pojmu nároku na „uznání“, a tím často do „ego“ asociací při prezentování myšlenek nebo „vynálezů“. V dnešním světě začal tento fenomén žít vlastním životem a mnoho lidí má tendenci za svůj nápad často usilovat o „uznání“ zvyšující jejich status, i když jsou opět zjevně součástí kontinua většího než oni sami.

Strach spjatý se ztrátou živobytí přirozeně potlačí téměř vše ostatní, a dokonce i ten nejvíce „etický“ a „morální“ člověk, když čelí riziku, že by nemusel přežít, dokáže obvykle ospravedlnit opatření, která by byla obvykle považována za „zkorumpovaná“. Tento tlak je konstantní a je z části zdrojem obrovské „trestné činnosti“ a sociální paralýzy, kterou dnes můžeme ve světě vidět.

Konkurence, vykořisťování a třídní boj

V návaznosti na předchozí bod poznamenejme, že vykořisťování, které je vrozené konkurenčnímu stavu myslí, proniká do samotné podstaty toho, co obecně znamená „úspěch“. Tuto rétoriku „získávání výhody“ lze vidět v mnoha aspektech našich životů. Manipulace a vykořisťování za účelem vytvoření zisku se stalo základní silou v moderní kultuře sahající daleko za hranice rámce tržního systému.

Postoj, jež vidí ostatní lidi a svět jako pouhý prostředek, jak pro sebe nebo pro určité skupiny „dobýt“ a udržet náskok před ostatními, je nyní hnací psychologickou deformací, která se projevuje v romantických vztazích, přátelství, rodinných strukturách, nacionalismu a dokonce ve vztahu k přirozenému životnímu prostředí - kde se snažíme využít a přehlížet zdroje fyzického prostředí pro krátkodobý osobní prospěch a výhodu. Na všechny prvky našeho života je nutně pohlíženo z perspektivy „co z toho mohu já osobně získat“.

Úspěch a status

Podstatou kapitalistického modelu je implicitní předpoklad, že ti, kteří přispívají nejvíce, musí získat většinu. Jinými slovy, předpokládá se, že pokud se chcete stát, řekněme, miliardářem, musíte udělat pro společnost něco důležitého a užitečného. Samozřejmě, že to není jednoznačně pravda. Analyzováním a rozčleněním bylo zjištěno, že drtivá většina extrémně bohatých lidí získala své bohatství z mechanismů, které nejsou prokazatelně společensky přínosné na jakékoliv přímé tvůrčí úrovni.

K procesu inženýrství, k řešení problémů a ke kreativní inovaci dochází téměř vždy na úrovni pracovníka v nižších složkách firemního komplexu jenom proto, aby to jako kapitalizované šlo těm nahoře („majitelům“), kteří jsou kvalifikovaní hrát nepřírozenou hru „vytvářející trh“. Nejedná se o nedocení inteligence nebo tvrdé práce těch, kteří mají obrovské bohatství, ale je zde pouze ukázáno, že systémové odměny jsou přemístěny a přiděleny těm, kteří *využívají* mechanismy trhu, a nikoliv těm, kteří *skutečně* navrhuji a tvoří. Faktem je, že jedno z nejvíce odměňovaných odvětví v globální ekonomice je investování a finance. Klasická profese manažera „hedžového fondu“, který pohybuje peníze stále dokola s pouhým záměrem získat více peněz, avšak s nulovým přínosem v oblasti tvůrčího rozvoje, je jednou z nejlépe placených profesí v současném světě.

Stejně tak samotný pojem „úspěchu“ se v dnešní kultuře sám o sobě měří materiálním bohatstvím. Sláva, moc a další gesta vyvolávající pozornost jdou ruku v ruce s materiálním bohatstvím. Být chudý znamená být nenáviděn, zatímco být bohatý znamená být obdivován. Téměř v celém sociálním spektru se s těmito lidmi z bohatých vrstev zachází s nesmírným respektem. Z části s tím má co dočinení na systém orientovaný mechanismus přežití, jako je osobní zájem na získání vzhledu, jak se *také* stát tak „úspěšným“, jenž se celkově proměnil ve zvláštní fetiš, kde je vůdčí silou myšlenka být bohatý, mocný a slavný a to jakýmikoliv nezbytnými prostředky.

Termín „chamtivost“ je často používán k rozlišování mezi těmi, kteří využívají zdroje skromně, a těmi, kteří je využívají nadměrně. Chamtivost je tedy relativní pojem, stejně jako být „bohatý“ je relativní pojem. Termín „relativní deprivace“ se vztahuje k pocitu nespokojenosti lidí, když srovnávají své postavení s ostatními a uvědomují si, že mají méně z toho, o čem jsou *přesvědčeni*, že jim náleží. Tento psychologický jev nezná konce a v souvislosti s materiálním úspěchem motivačního kapitalistického systému působí jeho přítomnost závažnou poruchu systému hodnot, která je patrná na úrovni duševního zdraví.

Zatímco zachování uspokojování potřeb a kvality životní úrovně je důležité pro fyzické a duševní zdraví, cokoliv nad rámec této rovnováhy v souvislosti se sociálním srovnáváním má schopnost vytvářet těžké neurozy a sociální deformace. Samozřejmě, mýtem je, že tato neuroza hledání „vyššího a vyššího“ postavení a bohatství je hlavní hnací silou společenského pokroku a inovací. I když na tomto intuitivním předpokladu může být něco málo pravdy, záměrem opět *není* sociální příspěvek, ale *výhoda a finanční zisk*. Je to stejné jako tvrzení, že být pronásledován smečkou hladových vlků připravených vás sežrat je dobré pro vaše zdraví, protože vás udržuje v běhu.

Ideologická polarizace a vina

Když se začne hovořit na téma, co se v dnešním světě „udělalo špatně“ - chudoba, ekologická nerovnováha, nelidskost, všeobecná ekonomická destabilizace a podobně - často následují polarizované diskuse. Duality jako „pravá nebo levá“ nebo „liberální nebo konzervativní“ jsou běžné, z čehož vyplývá, že v rozsahu lidského chápání a preference je pevná vodící linie, která ztělesňuje všechny známé možnosti.

Jak již bylo dříve poznamenáno v této eseji, vnímání lidských možností přímo souvisí s jejich znalostmi, které si osvojili. Pokud tradiční vzdělávací a sociální instituce prezentují všechny sociálně-ekonomické variace v rámci takových omezených *referenčních rámců*, lidé pravděpodobně přijmou tyto předpoklady (memy) a budou je uchovávat ve svém myšlení a praxi. Pokud nejsou „abc“, pak musí být „xyz“ - což je běžný *myšlenkový mem*. Jinými slovy, jedná se o přímé potlačování možností a v této souvislosti se často projevují hodnotové struktury, které vytváří emocionální vazby k falešné dualitě. Tyto hodnoty jsou extrémními překážkami dnešního pokroku na mnoha úrovních.

Individualita a svoboda

Až příliš často mluví lidé o „svobodě“ spíše jako o nějakém nepopsatelném gestu než o hmatatelné situaci. Tuto rétoriku dnes neustále slyšíme v politických a ekonomických institucích, kde s touto „svobodou“ bývá spojována „demokracie“, a to jak na úrovni tradiční praxe hlasování, tak i samotného pohybu peněz prostřednictvím nezávislého volného obchodu. Tyto společensko-politické memy jsou rovněž posilovány relativně polarizovaným způsobem, který často využívá příkladu útlaku a ztráty volnosti a svobody v předchozích sociálních systémech k obraně současného stavu věcí.

Když se zamyslíme nad tím, co znamená svoboda mimo tyto kulturní memy, zjistíme, že pojem svobody lze prohlásit za *relativně* daný lidskou historií spolu s *životní úrovní* a dokonce i samotným *osobním vyjádřením*. Z tohoto důvodu, aby bylo možné rozhodnout, co je svoboda a jak ji posuzovat, potřebujeme ji měřit (a) z historického hlediska na straně jedné a s ohledem na (b) budoucí možnosti na straně druhé.

(a) Z historického hlediska je základní obava založena na strachu z moci a jejího zneužívání. Z části je lidská historie nepochybně jedním z neutuchajících bojů o moc. Poháněna hluboce rozdělujícími náboženskými a filozofickými přesvědčeními a hodnotami, které se projevovaly bídným otroctvím, podrobením žen, pravidelnou genocidou, stíháním pro kacířství (svobodu projevu, nebo to, co bylo a je stále známé jako „svobodné myšlení“), božským právem králů a podobně - to vše by mohlo dokazovat, že historie lidstva je v tomto kontextu historií nebezpečných a nepodložených pověr prohlášených v těchto dobách za posvátné z důvodu primitivních hodnot / porozumění na úkor lidského blahobytu a sociální rovnováhy. Strach a nouze v těchto dřívějších obdobích jako by zesílily to nejhorší z toho, co můžeme považovat za „lidskou povahu“, často v začarovaném kruhu při usilování o moc jako způsobu, jak zabránit zneužívání mocí.

Dnes je opravdová svoboda přímo závislá na *množství peněz*, které člověk má. Osobní svoboda lidí pod hranicí chudoby je tak v porovnání s bohatými velmi omezena. Podobně, zatímco zastánci volného trhu často hovoří o „donucování“ v souvislosti se státní mocí, realita *ekonomického donucování* bývá ignorována. Teoretici tradiční ekonomiky neustále používají rétoriku, která naznačuje, že vše je otázkou *volby* na trhu, a jestli člověk chce vzít práci či nikoli, je jeho volbou.

Přesto však osoby žijící v chudobě, což je většina, stojí před výrazně omezeným výběrem. Tlak jejich omezené ekonomické schopnosti vytváří mocný stav donucení, ve kterém nejenom že musí přijmout pracovní místo kvůli přežití a které si neváží, ale jsou také často objektem rozsáhlého vykořisťování v podobě nízkých mzdových sazeb v důsledku stejného zoufalství. Ve skutečnosti je všeobecná chudoba v tomto kontextu velmi *pozitivní* okolností pro kapitalistickou třídu, neboť zajišťuje nákladovou efektivitu v podobě levnější pracovní síly.

(b) Přesto moderní věda a exponenciální rozvoj technických aplikací spolu s hlubším povědomím o našich lidských podmínkách otevřely dveře k budoucím možnostem zlepšení sociálních podmínek a v podstatě tak i k dalšímu zvýšení míry svobody nevidaným způsobem. Toto vědomí představuje problém, neboť možnost dosažení této nové úrovně je intenzivně potlačovaná hodnotami a zavedenými institucemi ustanovenými tradičním kapitalistickým společenským řádem. Jinými slovy, tržní systém jednoduše nemůže umožnit tato zlepšení, protože podstata jejich kulminace je v rozporu se samotnými mechanismy systému.

Takže pokud chceme přemýšlet o tom, co znamená svoboda na základní úrovni, je to možnost v rozumné míře vést svůj život tak, jak si přejete. Mít možnost žít svůj život bez toho, abyste se museli strachovat o přežití a své zdraví, či o přežití a zdraví vaší rodiny, je prvním krokem. Stejně tak systém práce za účelem zisku je jednou z nejvíce „nesvobodných“ institucí, která může dnes existovat, a to nejen s ohledem na vrozený ekonomický nátlak, ale také s ohledem na korporáční struktury samotné, které představují doslova sestupnou hierarchickou diktaturu.

Je smutné, že i přes tyto současné a reálné možnosti *porucha systému hodnot* vybudovaná na kapitalistickém modelu a jeho poměrně paranoidním strachu z čehokoli mimo něj pokračuje a bude pokračovat v boji proti těmto možnostem vyššího stavu svobody. Ve skutečnosti samotná myšlenka poskytování základní sociální podpory ve formě „blahobytu“ nebo podobně bývá napadena, částečně z důvodu omezování otevřeného trhu - samotného trhu, který má ve skutečnosti pravděpodobně na svědomí zbídačený stav těch, kteří by takovou podporu potřebovali.

„Marketizace“ života

Posledním bodem této eseje je trend stále rostoucí *marketizace života*, který ve světě vytvořil hluboké pokřivení hodnot. Od té doby, co je v naší kultuře spojována „svoboda“ s „demokracií“ a demokracie je v ekonomickém smyslu spojována se schopností nakupovat a prodávat, vyskytuje se již *komodifikace* téměř čehokoli, co si jen lze představit.

Dle tradičních hodnot a rétoriky předchozích generací se na používání peněz v některých ohledech často pohlíželo jako na „studenou“ nezbytnou nutnost s tím, že některé prvky našich životů byly považovány za „posvátné“ a nebyly na prodej. Například akt prostituce, při kterém lidé prodávají svou intimitu za peníze, je situací, kde se kulturní hodnoty obvykle odcizí. Ve většině zemí je tento akt nelegální, ačkoli to není dostatečně právně odůvodněno, neboť sexuální schůzky samy o sobě legální jsou. Za trestuhodné to začne být považováno pouze v momentě, kdy přijde do hry prvek koupě.

Nicméně takovéto svátosti, které kulturně přetrvávají, jsou stále více rušeny tržní mentalitou. V současné době lze prodat nebo koupit téměř cokoli, ať už je to legální nebo ne. Můžete si koupit právo obejít předpisy o emisích uhlíku, můžete si za poplatek nechat vylepšit svou věžeňskou celu, koupit právo lovit ohrožená zvířata, a dokonce si i koupit přijetí na prestižní univerzitu, aniž byste museli splnit požadavky testů.

Takovéto *tržní hodnoty* se jeví jako naprosté sociální pokřivení, neboť se tak změnil samotná podstata lidské iniciativy a existence. Zatímco bychom se nemuseli příliš znepokojovat zdánlivě banálními záležitostmi, jako je fakt, že si lze zakoupit přístup do jízdního pruhu určeného jen pro vozy s více cestujícími, i když jede člověk sám, větším projevem kultury postavené na tom, že vše je na prodej, je *odlidštění* společnosti, neboť se všichni a všechno omezí na pouhou využitelnou komoditu.

STRUKTURÁLNĚ TŘÍDNÍ PŘEDSUDKY, STÁT A VÁLKA

„Člověk je jediný patriot. Uzavře se ve své vlastní zemi pod svou vlastní vlajkou, opovrhuje ostatními národy a udržuje si po ruce na vysoké náklady zástupy uniformovaných vrahů, kteří se mají zmocnit části zemí ostatních národů a zabránit jim, aby uchvátily část té jeho. A v přestávkách mezi vojenskými kampaněmi si myje ze svých rukou krev a propaguje „bratrství všech lidí“ - svými slovy.

- Mark Twain

Přehled

Konflikt mezi lidmi je stálou charakteristikou společnosti již od počátku zaznamenané historie. Zatímco ospravedlnění tohoto faktu se pohybuje od předpokladů o neměnných lidských sklonech, jakými jsou agresivita a teritorialita, až k náboženskému pojetí o zapojení polarizovaných metafyzických sil, jakými jsou síly „dobra“ a „zla“, historie odhalila, že případy, ve kterých došlo ke konfliktu, mají obvykle racionální souvislost s *environmentálními* a / nebo *kulturními podmínkami*. Z důvodu naší náchylnosti od bezprostřední strachuplné stresové reakce „bojuj, nebo uteč“, až po klidné vypočítavé plánování strategie národního válečného konfliktu, pro který existuje vždy *důvod*, je ve všeobecném veřejném zájmu snížit tuto míru konfliktů plným posouzením příčinných souvislostí nakolik to jen lze, abychom zvážili možná řešení.

Imperiální válka: Vznik státu

Neolitická revoluce, která proběhla někdy před 12 000 lety, znamenala zásadní zlom pro lidskou společnost, protože jsme přešli z téměř výhradního „žití z půdy“ - omezeného na schopnost přirozené regenerace prostředí - ke zrychlujícímu se trendu kontroly životního prostředí a manipulaci s přírodními zdroji. Rozvoj zemědělství a vytváření prací usnadňujících nástrojů byly počátkem toho, co můžeme pozorovat dnes, kde spektrum lidských schopností využít vědu ke změně světa k našemu prospěchu se zdá být prakticky neomezené.

Nicméně, tato zpočátku pomalá technologická adaptace uvedla do pohybu určité vzorce a změny, jež pravděpodobně zapříčinily mnohé z problémů, které jsou dnes již považovány za zcela běžné. Příkladem toho může být, jak vznikla kvůli relativní chudobě a ekonomickému rozvrstvení nerovnováha, jako zřejmý důsledek této nové kapacity. Slovy neurovědky a antropologa Dr. Roberta Sapolského: „Lovci a sběrači měli k dispozici tisíce volně rostoucích a žijících zdrojů potravy, kterými se živili. Zemědělství toto všechno změnilo a vytvořilo naprostou závislost na několika málo desítkách zdrojů potravy ... Zemědělství umožňuje skladování přebytečných zdrojů a tím nevyhnutelně i jejich nerovnoměrné hromadění, rozvrstvení společnosti a vznik tříd. Takto umožnilo i vznik chudoby.“ Podobně byl také spíše kočovný způsob života těchto lovců-sběračů pomalu nahrazen životem usedlým, vznikem ochránářských kmenů a nakonec lokalizovaných společenství městského typu. V tomto období také vznikl pojem „státu“, jak jej známe, a objevila se stálá přítomnost „ozbrojených sil“. Stálá armáda se ukázala být trvalou součástí sociální struktury a byla opatřena silnými nároky na sociální legitimitu. A od té doby je s námi.“

Imperiální válka: Iluze

„Imperialismus“ je definován jako: „Politika, praxe nebo obhajoba rozšiřování moci a nadvlády jednoho národa zejména přímými územními akvizicemi nebo získáním nepřímé kontroly nad politickým nebo hospodářským životem jiných oblastí.“

Zatímco tradiční kultura může obvykle uvažovat o imperiální válce jako o variaci války obecně předpokládající, že jde o další formu ozbrojeného národního konfliktu, lze ukázat, že základní kořeny *všech* vnitrostátních válek jsou ve skutečnosti imperiální povahy. Doslova tisíce válek, které se odehrály v zaznamenané lidské historii, měly většinou co do činění se získáním přírodních zdrojů nebo území, kde se jedna skupina buďto snaží zvýšit svou moc a materiální bohatství, nebo se chce ochránit před ostatními, kteří se jí snaží dobýt a nasát její moc a bohatství.

Ve skutečnosti lze v celé historii pozorovat vysoce *donucovací* tendence, pokud jde o získání veřejné podpory pro akt národní válčení. Například letným přezkoumáním historie zjistíme, že veškeré „ofenzivní“ válečné akty, což znamená válku *iniciovanou* danou mocí z jakéhokoli důvodu (nikoli jako reakci na přímou invazi), pochází od složek a spolupracovníků *vládního orgánu*, nikoli od občanů. Války mají tendenci začínat nějakým druhem oznámení návrhu vycházejícího ze státní moci, následně pak poháněného *korporátně* podporovanými médii, jež pomalu formují občany do podoby, kdy tento návrh ocení. Státu také velmi pomůže, pokud je rovněž přítomna nějaká citově výrazná provokace, která by mohla být zmanipulována k následnému ospravedlnění zamýšlené války.

Taková taktika manipulace s občany může mít mnoho podob. Využití strachu, cti (pomsty), vlasteneckého paternalismu, morálky a „společné obrany“ se pravděpodobně řadí mezi nejčastější triky. Ve skutečnosti jsou všechny akty války, bez výjimky, ve veřejné sféře odůvodněny jako „obranné“, a to i v případě, že žádné racionální hmatatelné veřejné ohrožení nelze zjistit. Přesto je na tomto pojmu „obranné“ války vsutku jádro pravdy, neboť akty imperiální mobilizace jsou založeny na velmi reálné, avšak nejasné podobě ekonomického a / nebo politického strachu - strachu ze *ztráty kontroly či moci*. Jinými slovy, i když se nemusí jednat o přímé bezprostřední ohrožení daného *útočícího* národa, dlouhodobá konkurenční potřeba si neustále *znovu zabezpečovat* svou stávající moc před její případnou *budoucí* ztrátou je velmi reálnou a odůvodněnou obavou.

Ozbrojené síly se historicky těšily vysoké veřejné úctě občanů a vláda toto neustále oslavuje do té míry, že předpoklad „cti“ si žije svým vlastním iracionálním životem. Ve skutečnosti je toto psychologicky umocněno zavedenými *ceremoniály*. Pocta je zformalizována prostřednictvím ocenění, medailí, přehlídek, uctivých postojů a jiných ozdob, které zapůsobí na veřejnost ohledně předpokládané hodnoty akcí vojáků, a tedy i instituce války. To dále posiluje kulturní *tabu*, kde je urážka jakéhokoli prvku válečného aparátu brána jako projev neúcty k oběti, kterou ozbrojené síly skládají.

Ze sociálního hlediska je zmíněné „vlastenectví“ také běžně používáno v tom smyslu, že ti, kdo nepodporují válku, jsou často zavrženi za to, že nepodporují své spoluobčany a vytváří tak odcizení. V poslední době byli lidé v opozici, kteří se třeba účastnili protestních akcí, považováni státem za „teroristy“, což je závažné obvinění s mnoha vážnými právními důsledky, pokud je příslušnými orgány shledáno pravdivým.

Imperiální válka: Příčina

Když se odvrátíme od tradičních iluzí propagovaných na obranu organizované vraždy lidí a krádeže přírodních zdrojů a odmítneme takové povrchní ospravedlnění, jakými jsou otcovský patriotismus, čest a protekcionismus, zjistíme, že válka je dnes ve skutečnosti nedílnou charakteristikou majetného nedostatku poháněného *obchodního* systému. Bylo by nesprávné tvrdit, že válka je sama o sobě produktem kapitalismu, protože válčení se datuje mnohem dále do minulosti než kapitalismus. Nicméně, když rozebereme samotný tento předpoklad, vidíme, že válka je skutečně centrálním, neměnným rysem kapitalismu, neboť je jen sofistikovanějším projevem těch samých rozdělovacích, konkurenčních a zastaralých hodnot a postupů.

Ve skutečnosti je docela zajímavé, i když ne neočekávané, jak se samotný akt této sebezáchovy prostřednictvím armády může sám o sobě stát silně lukrativním obchodním podnikem, který často zlepšuje ekonomickou situaci národa a přinese zisky svým korporátním složkám. Dnes můžeme rozšířit tyto ekonomické výhody masivních vojenských výdajů spolu s rekonstrukcí válkou postižených oblastí obchodními dceřinými společnostmi vítězných států na pomalé pobízení integrity země prostřednictvím obchodních tarifů, sankcí a uvalení dluhů v zájmu podrobení populace ve prospěch transkontinentálního průmyslu a mnoho dalších moderních konvencí „ekonomické války“.

Každý krok uplatňování globálního kapitalismu, počínaje jeho vznikem v Evropě, je spojován s obrovským násilím, vykořisťováním a podrobením. Evropský kolonialismus, zajištění afrických „otroků“ pro jejich využívání a prodej, násilné podrobení nespočtu koloniálních národů a vytvoření privilegovaných útočišť pro šmelinářství a pravomocí pro mnoho státních nebo státem chráněných podniků, to vše se pouze dotýká povrchu jeho vrozeného charakteru, jakým je „válečný systém“ myšlení.

Třídní boj: Vrozená psychologie

Když se přesuneme k „třídnímu boji“, tak tento pojem byl v historické literatuře zaznamenáván po staletí a je částečně založen na předpokladech o lidské povaze, částečně na předpokladu nedostatečné kapacity planety Země a výrobních prostředků k uspokojení potřeb každého jednotlivce a částečně také na relevantnějším vědomí, že systém tržního kapitalismu nevyhnutelně *zaručuje* třídní rozdělení a nestabilitu kvůli jeho vrozeným mechanismům, a to jak strukturálně, tak i psychologicky.

Prohlášení zakladatele volného trhu, ekonoma Davida Ricarda, že „pokud by se měly zvýšit mzdy ... pak ... půjdou zisky nezbytně dolů“, jednoduše potvrzuje strukturální zajištění třídního konfliktu, kde *mzda* souvisí se spodní „dělnickou třídou“ a zisky s horní „kapitalistickou třídou“ a kde jeden získává, druhý ztrácí. Podobně i Adam Smith ve svém kanonickém díle *Bohatství národů* (*The Wealth of Nations*) jednoduše vysvětluje

charakter uchování energie na behaviorální (psychologické) úrovni a říká: „Pokud je občanská vláda zřízena pro zabezpečení majetku, je ve skutečnosti zřízena na obranu bohatých proti chudým, nebo těch, kteří nějaký majetek mají, proti těm, kteří nemají vůbec žádný.“

Takže, počínaje vědomím toho, že tato základní premisa globální „demokracie“ je hluboce potlačena kapitalistickým motivačním systémem konkurenčního udržení moci na státní úrovni a napomáhání tak horní třídě zachovat si politickou potažmo finanční moc, získáme jasnější obraz o tom, jak hluboko se tento třídní boj vede. Pravděpodobně nejvýraznějším aspektem toho je, jak tyto mechanismy třídního rozdělení existují v našem každodenním životě, ale přesto jsou neviditelné, neboť jsou strukturálně *zabudované* do finančního, politického a právního aparátu jako takového.

Třídní boj: Strukturální mechanismy

V současné době, kdy 1 % světové populace vlastní 40 % bohatství naší planety, zjistíme, že jak z hlediska *struktury systému*, tak *motivační psychologie* existují výkonné mechanismy, které udržují a dokonce zvyšují tuto hrubou nepřiměřenou světovou nerovnováhu bohatství. Netřeba dodávat, že v dnešním světě, kde má vše finanční základ, je pochopitelné, že s velkým bohatstvím přichází i velká *moc*. Z tohoto důvodu, jak je popsáno v předchozím, umožňuje tato moc vytvářet robustnější strategie pro konkurenční zisk a sebe-záchovu, a v důsledku toho se proto rozšířila do vlastní struktury samotného sociálního systému, což významně usnadňuje zabezpečení obrovského bohatství vyšší třídy, zatímco nižší třídy čelí ohromným strukturálním překážkám, aby vůbec dosáhly na základní úroveň finančního zabezpečení.

Jsou zde čtyři strukturální prvky zasluhují si naši pozornost. Těmi jsou: (a) dluh, (b) úrok, (c) inflace a (d) rozdíl v příjmech.

(a) Dluh je nepochopená společenská praktika, o které se většina lidí ve společnosti dnes domnívá, že je otázkou *volby*. Ve skutečnosti se doslova celý finanční systém zrodil z dluhů. V moderní ekonomice vznikají všechny peníze díky půjčkám, jež pochází z centrálních a komerčních bank, které je v podstatě vytváří podle samotné poptávky. Tento základní mechanismus tvorby peněz je silným nástrojem ekonomického nátlaku. Průměrný dluh domácností se většinou skládá z půjček na kreditních kartách, půjček na bydlení, půjček na auto a studentských půjček (na vzdělání). Ti s nižších tříd mají větší podíl na tomto *spotřebitelském* dluhu než ti z horní třídy, protože samotná podstata být neschopen platit za základní sociální statky, jako například auto nebo dům, vytváří potřebu bankovních půjček.

(b) Úrok: Společně s dluhem představuje atribut zisku spojený se samotným prodejem peněz. Vzhledem k tomu podporuje kapitalistická tržní ekonomika komodifikaci prakticky úplně všeho. Není tedy vůbec žádným překvapením, že i samotné peníze jsou vytvářené a prodávány kvůli zisku, a ten přichází ve formě *úroku*. Ať už je to centrální banka, která vytváří peníze výměnou za vládní cenné papíry (dluhopisy), nebo komerční banka poskytující hypoteční úvěr běžnému člověku, téměř vždy jsou k tomu připojeny úroky.

Jak již bylo zmíněno v předchozích esejích, toto vytváří stav, kdy je generováno více dluhu, než je skutečně množství peněz v oběhu na jeho pokrytí. Když vzniká půjčka, vytváří se pouze to, čemu se říká „jistina“. Peněžní zásoba každé země se skládá z této jistiny ve formě, která představuje celkovou hodnotu všech poskytnutých půjček a úvěrů (vytvářením peněz). Na druhé straně ale úrokový poplatek vlastně neexistuje. To znamená, že na sociální úrovni musí všechny tyto úrokem zatížené půjčky najít peníze v již *existující* peněžní zásobě, aby mohly být pokryty při jejich splácení. Protože v tomto procesu všechny dosud zaplacené úroky pochází z jistiny, je prostě matematicky nemožné některé půjčky splatit. Jednoduše neexistuje najednou dostatečné množství peněz v systému.

Výsledkem je ještě silnější tlak směrem dolů na tuto vrstvu obyvatelstva, která si zřizuje běžné úvěry, protože vždy existuje tento základní všudypřítomný *nedostatek* v samotné peněžní zásobě, a každý, kdo má snahu své půjčky splatit, se musí potýkat s nevyhnutelným faktem, že některým se prostě půjčky splatit v dlouhodobém horizontu nepodaří.

Bankrot je častým vyústěním v těch částech společnosti, které tzv. „tahají za kratší konec“. Ještě závažnější je způsob, jakým se bankovní mechanismus chová k těm, kteří nejsou schopni dostát svým závazkům spojeným s pokrytím úvěru. Smlouva o půjčce a právní systém podporují sílu a možnost bank, aby mohly ve většině případů „odejmout“ neplatičům jejich hmotný majetek.

Když se hluboce zamyslíme nad touto schopností „přivlastnění“, dojdeme k tomu, že je to prokazatelně nepřímá forma *krádeže*. Pokud je opravdu nevyhnutelné, že někteří podlehnou a nedodrží splátkový kalendář kvůli již zmiňovanému vrozenému nedostatku peněžních zásob s možným výsledkem odebrání fyzického majetku, tak je rovněž časem nevyhnutelné i to, že si banka majetek doopravdy osvojí. To znamená, že banky, které jsou vždy vlastněny členy vyšší třídy, mají jistotu, že zabaví domy, auta a majetek nižších tříd jednoduše proto, že peníze, které si z čista jasně vytvořily ze vzduchu ve formě úvěrů, se jim nevrací. To je ve své podstatě skrytá forma přesunu hmotného majetku z nižších tříd do třídy vyšší.

(c) Inflace je obecně definována jako „míra růstu cenové hladiny zboží a služeb s následným snižováním kupní síly“. Tato obecná definice nás bohužel nepřibližuje k jejím skutečným příčinným souvislostem. Zatímco na různých ekonomických školách se vedly debaty ohledně skutečných příčin inflace, jako nejvíce relevantní byla prokázána „kvantitativní teorie peněz“. Stručně řečeno, tato teorie jednoduše uznává, že čím více peněz je v oběhu, tím je větší inflace a růst cen. Jinak řečeno, pokud všechno ostatní zůstane tak, jak je, a nabídka peněz se dvakrát zvýší, dvakrát se zvýší i cenová hladina atd. Nové peníze oslabují hodnotu existujících peněz, což se také objevuje v teorii hodnot nabídky a poptávky.

(d) Rozdíly v příjmech ve společnosti mají jak psychologické, tak i strukturální příčiny. Z psychologického hlediska jsou částečně hnány vidinou zisku a motivací snížit si vynaložené náklady, které jsou potřebné k zachování konkurenceschopnosti a funkčnosti na trhu. V mnoha ohledech může být tato motivace považována za *kognitivně strukturální*, protože představuje prahovou hodnotu chování, kterou všichni hráči v tržní ekonomice musí dodržovat, pokud jde o přežití. Na druhé straně tento zájem o sebezáchovu prostřednictvím efektivního vynaložení nákladů a maximalizace zisku, které jsou základním jádrem kapitalistické hry, ukazuje jasnou tendenci celkově ještě více rozšířit tuto filozofii přežití nebo systém lidských hodnot obecně.

Závěrem

Všude na světě dnes lidé mluví o potřebě rovnosti. Většina vzdělaných lidí na světě nerespektuje předsudky vůči rase nebo pohlaví. Být sexistou nebo rasistou se stalo být vysoce opovrhovanou záležitostí, přestože to není tak dávno, co tyto názory byly považovány v západním světě za „normální“. Vypadá to, že existuje směr evoluce, který si přeje zrovnoprávnit společnost, která je v podstatě to, co základní gesto „demokracie“ naznačuje. Přesto uprostřed tohoto všeho pokračuje z velké části nepovšimnutá nejutlačovanější forma lidského utrpení. V dnešní době to není rasa, pohlaví nebo vyznání, co především utlačuje - je to instituce tříd. Je to nyní problém „bohatých“ a „chudých“ a stejně jako rasismus, i tyto ideologické a konečné strukturální formy útlaku diskriminují a rozdělují lidský druh hluboce silnými a ničivými způsoby.

Z širšího pohledu je toto divadlo multidimenzionálního válčení - svět je skutečně ve válce se sebou samým - zcela neudržitelné. Je stále více a více jasné, vzhledem k urychlování růstu sociálních problémů, že étos veškeré konkurence a úzkoprsé sebezáchovy na úkor ostatních - ať už na osobní, firemní, třídní, ideologické nebo národní úrovni - nebude zdrojem jakéhokoli řešení nebo dlouhodobé lidské prosperity. Bude třeba nového typu myšlení pro překonání těchto sociologických trendů a jádro takto dramatické kulturní změny spočívá ve změně samotných socioekonomických předpokladů.

ČÁST III: NOVÝ ZPŮSOB MYŠLENÍ

ÚVOD K UDRŽITELNÉMU MYŠLENÍ

Socioekonomické spektrum

Jak bylo naznačeno v předchozích esejích, udržitelné postupy mohou nastat pouze hodnotovou přeorientací směrem k *udržitelnému myšlení*. Zatímco představa udržitelnosti je často zredukována na ekologický kontext, pravá podstata problému spočívající pod povrchem je *kulturní*. Jedná se proto o proces vzdělávání. Z pohledu Hnutí Zeitgeist má ekonomický systém užívaný společností největší vliv na hodnoty a přesvědčení lidí.

Termín socioekonomický, což znamená sociální vědu, jež spojuje efekty ekonomické aktivity s ostatními společenskými procesy, by mohl mít svůj více specifický význam rozšířený rovněž o náboženská hlediska, politické předsudky, vojenské iniciativy, kmenové oddanosti, kulturní zvyky, právní postavení a další společenské fenomény. Zdá se, že každá část našich životů, a tím i náš systém hodnot, se zrodila především z kulturního vnímání našeho přežití, sociálních vztahů a myšlenek osobního / společenského úspěchu.

Efemeralizace

Ekonomický systém, obecně řečeno, existuje pro zajištění „potřeb a tužeb“ populace. Míra, jakou je schopen toho dosáhnout, záleží na stavu *využitelných zdrojů* a *technické strategii* uplatněné pro využití těchto zdrojů pro daný účel. V tomto ohledu významný inženýr a myslitel R. Buckminster Fuller prohlásil, že opravdové ekonomické „bohatství“ nejsou peníze nebo materiální výstup dané produkce. Skutečným bohatstvím je spíše *úroveň efektivity energie / produkce spolu s rozvojem vědomostí*, které dále napomáhají *inteligentní správě zdrojů planety Země*. V tomto ohledu definoval a vyjádřil trend nazvaný „efemeralizace“, který sleduje v čase technickou schopnost lidstva „vytvářet stále více za méně“.

Z historického hlediska je efemeralizace protiklad stále hluboce udržovanému „malthusiánskému“ smýšlení, které částečně tvrdí, že lidstvo je navždy v nerovnováze s přírodou a že bude vždy existovat část populace, která *musí* trpět, jelikož dostupné zdroje jednoduše nemohou pokrýt potřeby všech.

Jak bylo zmíněno v předchozích esejích, tento pohled na svět, který je v současném ekonomickém systému neustále patrný, stále globálně přijímáme, což utváří hluboké strukturální předsudky, které nevyhnutelně zvýhodňují jednu „třídu“ lidí oproti druhé ve snaze o přežití. Jinými slovy, „válečná hra“ postavená na předpokladu univerzálního, trvale posíleného nedostatku, která se dnes pohybuje vpřed vlastní setrvačností z velké části postrádající své původní příčinné uvažování, kulminuje.

Systémová omezení

Když dojde na kulturní filosofie, musí lidská populace jasně porozumět svým omezením a z této fyzické reality odvodit svá očekávání a hodnoty. Omezení uvalená naším prostředím existují bez ohledu na představy o lidských hodnotách, zájmech, přáních nebo i potřebách. Kdybychom odstranili lidský druh z planety Země a prozkoumali přírodní a ekologické operace Země s příčinným vědeckým porozuměním, které máme dnes, byli bychom svědky synergického / symbiotického systému ovládaného univerzální dynamikou přírody.

Tudíž nehledě na to, co si myslíme o sobě, našich záměrech nebo našich „svobodách“, jakmile jsme jednou umístěni do tohoto *systému fyzikálních zákonů*, jsme jimi omezeni, a to bez ohledu na naše přesvědčení nebo kulturní normy, které považujeme za samozřejmé, nebo které byly stanoveny jako „nevyhnutelné“ nebo „neměnné“ našimi různými kulturami. Pokud se rozhodneme učit a přizpůsobit logickým souvislostem, dosáhneme udržitelnosti a tím i stability. Pokud se rozhodneme ignorovat a bojovat proti těmto již existujícím pravidlům, naše stabilita bude nevyhnutelně upadat a nastanou problémy, které jako téměř konstantní stav věcí vidíme na počátku 21. století v podobě různých krizí.

Jelikož je lidstvo také jediným druhem na Zemi s mentální kapacitou změnit / ovlivnit ekosystém opravdu značným způsobem, jsou tato přizpůsobení kritická pro zachování druhů, veřejného zdraví a pokroku v řešení skutečných problémů. Nic nemůže být nebezpečnější než světová kultura, která vzhledem k exponenciálnímu růstu našich schopností ovlivnit ekologickou a sociální rovnováhu technologiemi nechápe svou sílu a účinky. V mnoha ohledech čelí lidský druh *vzdělávacímu závodu s časem* s ohledem na současnou *nevyspělost* v jednání s neuvěřitelnými nově nalezenými silami, které ovládl prostřednictvím vědy a technologií.

POST-NEDOSTATKOVÉ TRENDY, KAPACITA A EFEKTIVITA

Dnešní světová průmyslová civilizace je omezoována soužitím dvou univerzálních, překrývajících se a vzájemně neslučitelných intelektuálních systémů: Akumulovaných znalostí z posledních čtyř století o vlastnostech a vzájemných vztazích hmoty a energie; a přidružené peněžní kultury, která se vyvinula z lidových zvyků prehistorického původu.

- M. King Hubert

Posouzení návrhu

Podíváme-li se dnes na povrch Země, zjistíme, že síťové vrstvy společenství, průmyslových center, dopravních cest, rekreačních oblastí, zemědělských systémů a jiných se rozprostírají ve velké části krajiny. Ať už jsou zamýšleny jako celkové systémové konstrukce či nikoliv, tento výsledek v daném okamžiku představuje vzhled topografického *návrhu*.

Technické uspořádání, které vidíme v dnešním světě, je většinou výsledkem finančních procesů, jež berou malý nebo žádný ohled na rozsáhlejší strukturální celky. Jedná se o více *zastupitelný systém*, a zatímco jsou tam některé relativní výjimky, jako je například umístění dálnice, potrubí a podobně, jež jsou financovány urbanisty, kteří prostě *musí* mít jasný fyzický pohled na funkčnost, i tyto okolnosti se často pohybují *kolem* předcházejících majetkových nároků a jiných forem zásahů, mající tendenci snižovat *účinnost návrhu* jako celku.

Toto je zajímavé zjištění, neboť najednou je zřejmé, že naše společnost funguje *bez předem určené koncepce velkého rozsahu ohledně své vlastní tělesné konstrukce*. Člověk by si mohl začít uvědomovat obrovskou úroveň zbytečného odpadu a technické neefektivnosti vlastní tomuto krátkozrakému procesu.

Z pohledu *předkoncipovaného návrhu*, vzhledem, ve většině případů, k logičtější možnosti lokalizace práce, výroby a distribuce, je globalizace ve své současné podobě velmi neefektivní ve srovnání s jinými možnostmi. Nepopíráme, že globalizace a integrace mezinárodních ekonomik byla obecně produktivním případem v rámci vývoje ekonomiky. V této souvislosti sloužil globální průmyslový rozvoj docela dobře. Nicméně, když vystoupíme z krabice logiky trhu a prozkoumáme, jak bychom mohli *přímo* navrhnout technicky efektivnější a lokalizované soubory systémů v rámci globálního nastavení, zjistíme, že současná metoda je nejen méněcenná, ale i poněkud urážlivá.

Konkurenční podniky mají dnes tendenci vytvářet *vlastní systémy* (jako je počítačový systém a jeho požadované součásti), které jsou neslučitelné s vývojem ostatních výrobců ve stejném *produktovém oboru*. „Univerzální nekompatibilita“ je dalším příkladem vedlejšího produktu této tržní „zástupné“ hry a systému neefektivní vyššího řádu a odpadu, který je enormní. Tento vzor je také společný pro generační vývoj stávajících komerčních produktových systémů (neboli „modelů“), jako například, když se provede inovace daného stroje, zbytečně se vyrábí jeho zastaralé starší komponenty v zájmu zajištění dalších nákupů od spotřebitele.

Je kritické poznamenat, že v uzavřeném systému Země, s ohledem na planetární zdroje a jejich využití, není žádná taková věc jako *jednotlivý produkt* ani jakékoli návrhy výrobků nebo výrobních *metod*, které by existovaly ve vakuu. Každý výrobek a jeho proces výroby je pouze rozšířením celého průmyslu. Z tohoto důvodu použité materiály spolu s návrhy nacházejí jejich skutečné souvislosti pouze s ohledem na *celý průmysl a správu zdrojů* na všech úrovních. Toto chápání vyvolává neustálou potřebu zobrazení průmyslu (a tím i samotné ekonomiky) jako jediného systémového procesu k zajištění maximální technické efektivity.

Efektivita návrhu

Pokud rozdělíme každodenní spletnost našich dnešních životů a uděláme rozbor, abychom zjistili, jaká souhra je nejkritičtější pro přežití lidstva, udržitelnost a prosperitu, možná najdeme tři základní věci: vědu, přírodní zákony a zdroje. 'Věda' je *mechanismus* pro objevování a potvrzení; 'zákony přírody' jsou předem daná *sada pravidel*, o kterých se neustále učíme prostřednictvím vědy a nezbytného přizpůsobování se; zatímco 'zdroje' existují v rámci jak *nerostných surovin*, tak síly *lidského vědomí* porozumět. S ohledem na vývoj *návrhu* jsou tyto tři atributy vůči sobě navzájem nepostradatelné.

Pro účely této eseje budeme dále používat pojem *průmyslový návrh* pro označení procesu ekonomicky orientovaného průmyslu ve všech jeho podobách, od jednoduché tvorby produktu až po celkový objednávkový systém světové ekonomiky. Historie průmyslového návrhu je v mnoha ohledech *skutečnou historií*

ekonomického rozvoje. Jak naše neustále se rozvíjející vědecké chápání vytváří logické závěry s ohledem na to, jak nejlépe využít naše zdroje a čas, celosvětové prostředí, jak fyzické, tak kulturní, prošlo trvalou změnou.

V této souvislosti je hlavním zájmem průmyslového návrhu v podstatě *efektivita* a mohlo by se říci, že existují tři centrální vzájemně související kontexty efektivity: (a) efektivita práce (b) efektivita materiálu a (c) efektivita systému.

(a) *Efektivita práce* má jedinečnou historii. Od počátku 20. století proběhl relativně rychlý přechod od dominantního využití lidských a zvířecích svalů jako zdrojů pracovní síly k používání strojů s vlastním pohonem. Tento jev, který se nazývá *mechanizace*, dokázal povýšit pracovní sílu z pozice hodně namáhavé dřiny k působení spíše ve více pozicích s využitím nástrojů.

Nicméně na konci 20. století tento vzor nadále postoupil do stavu, kde byly stroje nejen schopné přemísťovat těžká břemena a provádět složité fyzické úkony, ale byly také propojené s *výpočetní technikou* a určitým stupněm *umělé inteligence* a tudíž byly schopny učinit *rozhodnutí*. Stručně řečeno, dnešní zrychlující se trend prokázal, že tyto moderní stroje nyní v produktivitě výrazně překonávají historicky drtivou většinu úkonů, které člověk sám kdy udělal a zdá se, že tento trend nezpomaluje. Hnutí Zeitgeist považuje celkově tento trend za silný prostředek, kterým lidský druh může nadále maximalizovat svoji produktivní schopnost vyhovět potřebám všech lidských bytostí, zatímco při správném přizpůsobení vytváří takovou úroveň lidské svobody, jaká zde nikdy nebyla.

(b) *Efektivita materiálu* se zabývá tím, jak dobře využíváme suroviny planety Země. *Materiálová věda* má rovněž jedinečnou historii sama o sobě. V každém období byly objeveny nové vzorce a možnosti. Hutnictví, doména materiálového inženýrství, které se zabývá fyzickými a chemickými vlastnostmi kovových prvků a jejich sloučenin, bylo historicky velmi důležitým posunem umožňující širokou škálu možností díky vytváření sloučenin a slitin.

Nicméně, možná nejdůležitější objev v chápání materiálové vědy (a možná jeden z nejdůležitějších objevů v dějinách lidstva) je soubor chemických prvků zahrnující veškerou hmotu, kterou známe. Pro většinu je znám jako „periodická tabulka prvků“. 118 prvků bylo identifikováno do roku 2013 a asi 92 z nich se přirozeně vyskytuje na Zemi. Stručně řečeno, tyto chemické prvky jsou základními stavebními kameny všeho, co vnímáme jako hmotný svět kolem nás, a každý příslušný atom má určité vlastnosti, a tudíž osobité využití.

Tato znalost, která je extrémně nová vzhledem k souhrnu lidského porozumění, umožnila nejen hlubší pochopení toho, jak chemie může pracovat na vytvoření neuvěřitelně široké škály materiálů pro stále více efektivní průmyslové využití, ale také usnadnila mocné pochopení samotné podstaty hmoty jako takové a vyhlídky pro manipulaci na úrovni atomů.

(c) *Efektivita systému* je pravděpodobně nejzásadnějším a nejdůležitějším ze všech konceptů a tak abstraktní, jak jen může být, protože všechno, co známe, je systém *sám* či interakce dvou nebo více systémů. Možná, že nejlepší způsob, jak vyjádřit účinnost systému je zvážit jakýkoli všední čin a přemýšlet o tom, jak by tento čin mohl buď snížit množství odpadu, nebo zvýšit produktivitu na jakékoli úrovni a ne jenom v rámci kontextu vnímání samotného jednoduchého činu. Perspektivy systému jsou pro většinu poněkud nejasné, protože máme tendenci zobrazit většinu funkcí a procesů pouze uvnitř mezi jejich zamýšleného účelu.

Například vezmeme-li v úvahu moderní fitness centrum (jednoduše „posilovnu“) s lidmi cvičícími na různých strojích na jednom místě, máme tendenci myslet pouze na účel tohoto zařízení, a tudíž jak lépe usadnit zdravotní zájmy těchto lidí používající tyto stroje atd. Zřídka však přemýšlíme šířeji a navrhujeme: „Co kdyby vynaložená energie všech těchto šlapajících, tlačících a tahajících lidí byla vedena do systému přeměny energie, díky němuž by mohla být napájena elektrickým proudem zcela nebo z části samotná budova?“

Tento způsob myšlení typu *teorie systémů* je jádrem pohledu na svět. Snad užitečný způsob, jak přemýšlet o této *síťové* perspektivě je pomocí samotné synergie přírody. V zemské biosféře, po odečtení současného lidského zásahu, prakticky neexistuje žádná taková věc jako odpad. V podstatě vše, co najdeme v přírodě, je hluboce integrováno a v rovnováze díky kultivační povaze samotného vývoje.

Ustanovené a potencionální trendy

Existují dva široké základní trendy / skutečnosti, které je nutné v dnešní době zvážit. Pro účely této eseje je budeme označovat jako „ustanovené“ a „potencionální“. *Ustanovené trendy* jsou socioekonomické trendy působící v době psaní tohoto textu a tyto jsou v kontextu veřejného zdraví a ekologické rovnováhy téměř vždy negativní. *Potencionální trendy* na druhou stranu odhalují život vylepšující a rovnováhu vytvářející možnosti, které *by mohly* nastat, pokud by došlo ke společenským změnám většího rozsahu. Jak již bylo zmíněno, tyto dva trendy jsou zřejmý ve vzájemném systémovém rozporu.

Pohled na svět post-nedostatku

V této části budou uvedeny základní statistiky a trendy za účelem ukázání, jakým způsobem můžeme jako globální společnost dosáhnout „post-nedostatkového“ sociálního systému. Zatímco nedostatek v absolutním pojetí bude s lidstvem na jedné nebo jiné úrovni v tomto uzavřeném systému zdrojů Země vždy, nedostatek na úrovni *lidských potřeb a základního materiálního úspěchu* není již životaschopnou obranou metod tržního systému přerozdělování.

Mimochodem, běžná obrana cenového systému trhu spočívá v tom, že když existuje *jakýkoli* nedostatek, zneplatní to *jakýkoli* jiný přístup. Argumentem je, že když nemohou mít všichni xyz, kde xyz je vzácným statkem, pak potřebují lidé peníze (nebo se jej vzdát), aby se rozhodlo, kdo xyz dostane a kdo ne.

Zredukovat naši ekonomickou realitu na pouhý obchod a zároveň tvrdit, že *jakýkoli* stupeň nedostatku ospravedlňuje použití tržního systému, ceny a peněz pro správu, znamená ignorovat pravou povahu toho, co zaručuje sociální harmonii, stabilitu a veřejné zdraví. Mohlo by se zdát rozumné vzdát se technických schopností, řekněme, za účelem pozvednutí 80 % lidské populace na materiální úroveň, na které se dnes nachází pouze 10 %, jednoduše proto, že „ne každý může vlastnit panství s 500 místnostmi“? Absurdita této námitky je zcela zřejmá, když se vezme do úvahy *systémová perspektiva* s ohledem na to, co pozvedává skutečné veřejné zdraví a sociální stabilitu.

Níže je, mimo jiné, seznam současných život podporujících zdrojů dostupných globální populaci, které jsou nevyužity kvůli omezujícím faktorům spjatým s tržní ekonomikou. Každý bod je rozepsán.

1. Produkce jídla: Současné produkční metody již vyrábějí více než dost jídla pro uživení všech lidí na Zemi. Mimoto, současné trendy více optimalizované technologie a zemědělské metody také ukazují kapacitu umožňující navýšení efektivity produkce a nutriční kvality do stavu *aktivní hojnosti* s minimem lidské práce a čím dál tím menšími nároky na energii, vodu a půdu.

2. Čistá voda: Odsolovací a dekontaminační procesy běžně fungují v takové míře, že žádná lidská bytost by i při současném stavu znečištění nemusela být bez pitné vody bez ohledu na to, kde se na Zemi nachází.

3. Energie: Mezi geotermální, větrnou, solární a vodní energií spojenou se systémovými procesy, které mohou obnovit vydanou energii a znovu ji přímo použít, existuje také absolutní energetická hojnost, která může uspokojit několiknásobek současné světové populace.

4. Materiální výroba / přístup: Spektrum materiální výroby sahající od budov přes dopravu k běžnému zboží zažilo silné *propojení* kapitálových statků, spotřebního zboží a lidské práce. Při správném *systémovém začlenění* každého typu výroby spolu s *optimalizovanými regeneračními* procesy a kompletní transformací sahající od vlastnických práv k systému *přístupových práv* je jasné, že všechny známé funkce produktu může na základě potřeby využít 100 % lidstva v dostatečné hojnosti.

Nosná kapacita

Nicméně, dříve než se budeme podrobně věnovat čtyřem výše zmiňovaným záležitostem, je na místě provést analýzu „nosné kapacity“ Země. Nosná kapacita je definována jako „maximální rovnovážné množství organismů a určitých živočišných druhů, kteří mohou být neurčitě dlouho podporováni v daném prostředí“. Spekulace ohledně nosné kapacity Země s ohledem na lidské bytosti znamenající kolik lidí může Země a její biosféra podporovat, je kontroverzním tématem po mnoho staletí. Například v roce 2001 zpráva Organizace spojených národů uvedla, že dvě třetiny odhadů, které provedla v této době, se pohybovaly v rozmezí od 4 miliard do 16 miliard se střední hodnotou kolem 10 miliard.

Technologické změny a jejich schopnost zvýšit efektivitu, vzhledem k tomu, jak jsou naše zdroje využívány, způsobují probíhající kolizi takových odhadů dostat se na hmatatelné empirické číslo. Realitou je, že počet lidí, které může Země podporovat, je značně proměnlivý a částečně stojí na aktuálním stavu technologie v dané době a čím více si prohlubujeme naše vědecké a technické porozumění, tím více lidí budeme schopni podporovat s vynaložením méně energie a zdrojů přepočtených na osobu.

To samozřejmě neznamená, že uvnitř uzavřeného systému Země budeme mít nekonečnou kapacitu pro rozmnožování. Spíše to zdůrazňuje význam toho, co to znamená být strategičtí, inteligentní a efektivní v našem využívání zdrojů, a tím i v průmyslovém / ekonomickém procesu.

(1) Potravinářská výroba

Dnešní světové zemědělství produkuje o 17 % více kalorií na osobu, než tomu bylo před 30 lety, a to i přes nárůst počtu obyvatel o 70 %. Na světě dnes existuje dostatek jídla pro všechny lidi, jehož kalorická hodnota je alespoň 2 720 kcal (kilokalorií) na den, což je více než dostačující pro udržení dobrého zdraví většiny.

Institut strojních inženýrů (Institution of Mechanical Engineers) uvádí: „V celosvětovém měřítku se vyrobí asi 4 miliardy metrických tun potravin ročně. Přesto kvůli špatným praktikám při sklizni, skladování a dopravou, rovněž i tržním a spotřebitelským plýtváním, se odhaduje, že 30-50 % (neboli 1,2 až 2 miliardy tun) ze všech vyrobených potravin se *nikdy nedostane do lidského žaludku*. Navíc toto číslo neodráží skutečnost, jak velké množství půdy, energie, hnojiv a vody bylo rovněž znehodnoceno při výrobě potravin, které prostě skončí jako odpad.“

Z ekonomického hlediska mohou vést vzory plýtvání vyspělých zemí ke zvýšení cen celosvětových zásob potravin kvůli zvýšené poptávce vyplývající z těchto značných plýtvajících modelů. Jinými slovy, vyspělý svět *přispívá* ke světové epidemii hladu svými schémata plýtvání u koncového spotřebitele, protože výsledná poptávka následkem vyššího plýtvání zvyšuje cenovou hodnotu těch zásob, jež by mohly být pro mnohé dostupné.

Zatímco aktivní využívání orné půdy a pozemního zemědělství by mělo být zachováno (v ideálním případě, samozřejmě, pomocí více udržitelných postupů, než dnes využíváme), velké množství tlaku může být v této době zmírněno využitím pokročilejších *bezpůdních* metod, které vyžadují méně vody, méně hnojiva, méně (nebo žádné) pesticidy, méně pozemků, a méně práce. Tato zařízení mohou být nyní postavena v městském prostředí nebo dokonce mimo pobřeží na moři.

Snad nejslibnější ze všech těchto uspořádání je to, co je dnes známé jako *vertikální farmaření*. Vertikální farmaření bylo testováno v několika regionech s extrémně slibnými výsledky ohledně jeho účinnosti. Extrapolace těchto statistik spolu s paralelními trendy rozvoje (zvýšení účinnosti) přidružených mechanismů tohoto procesu ukazují, že budoucnost hojně produkce potravin bude nejen (v porovnání se současnou, na půdu orientovanou, tradicí) méně náročná na zdroje na jednotku výstupu, bude působit méně odpadu, ponese sníženou ekologickou stopu, zvýší kvalitu potravin a podobně; ale také bude využívat méně z povrchu planety a umožní produkci druhů potravin, jejichž pěstování bylo dříve vázáno na určité prostředí nebo oblasti a které mohou být nyní pěstovány prakticky kdekoli v uzavřených vertikálních systémech.

Zatímco přístupy se liší, běžné metody zahrnují rotační systémy pro pěstování plodin v průhledných krytech za využití přirozeného světla, spolu s hydroponickým, aeroponickým a / nebo aquaponickým systémem přístupu vody a živin. Rovněž jsou využívány umělé světelné systémy spolu s dalšími prostředky pro distribuci přirozeného světla, například parabolické zrcadlové systémy, které směřují světlo bez elektřiny. Mnoho „energeticky nehospodárných systémů“ se stále častěji přibližuje těmto strukturám vylepšených energetických systémů založených na regeneračních procesech nebo lokalizovaných zdrojích. Spolu s těmito rozmanitými metodami se dramaticky zvyšuje kapacita, neboť potraviny mohou být pěstovány téměř 24 hodin denně, sedm dní v týdnu.

(2) Čistá voda

Vzhledem k faktu, že lidské tělo dokáže přežít bez čisté vody jen pár dní, je kritické, aby tato nejzákladnější surovina byla hojně dostupná všem. Také je páteří mnoha průmyslových výrobních metod, včetně samotného zemědělství. Sladká voda je přirozeně se vyskytující voda na povrchu Země v ledových příkrovech, ledových čepicích, ledovcích, krách, bažinách, rybnících, jezerech, řekách a potocích a také pod zemí jako spodní voda v kolektorech a podzemních potocích. Z veškeré vody na Zemi je 97 % vody slané a nelze ji přímo konzumovat.

Podle OSN bude roku 2025 kolem 1,8 miliardy lidí žít v oblastech postižených nedostatkem vody a dvě třetiny světové populace bude žít v oblasti, kde je s vodou problém. Jako u většiny současných světových problémů se zdroji je to vina jak *špatného hospodaření*, tak nedostatečné *průmyslové aplikace*. Z pohledu hospodaření je množství vody vyplývané ve světě kvůli znečištění, nadměrnému užívání a neefektivní infrastruktuře enormní. Přibližně 95 % vody, kterou přivádíme do většiny domácností, odtéká ihned dolů do kanalizace.

Možné způsoby získávání kvalitní čisté vody:

(a) Čištění:

Pokroky v čištění vody byly urychleny mnoha technologickými variantami přístupu. Jedna z asi nejefektivnějších metod současnosti je „ultrafialová (UV) dezinfekce“. Tento proces je možno využít ve velkém měřítku s nízkou spotřebou energie, který pracuje rychle. Přestože ultrafialová dezinfekce účinkuje dobře na bakterie a viry, je méně účinná na ostatní druhy znečištění jakými jsou nerozpuštěné látky, zákal, barvy nebo rozpustné organické látky. Ve větším měřítku je UV dezinfekce často kombinovaná s více standardními prostředky jako je chlór. Je tomu tak i v případě největší UV dezinfekční čistírny pitné vody na světě v New Yorku, která dokáže vyčistit 2,2 miliardy amerických galonů (8 327 906 metrů krychlových) vody za den.

(b) Odsolování:

Pokud dáme reálnou možnost masového globálního čištění znečištěné sladké vody stranou, asi nejmocnější způsob, jak zajistit pitnou vodu, je získat ji přímo ze slaného zdroje, jmenovitě z oceánu. Jelikož je naše planeta z většíny pokrytá slanou vodou, tak samotná tato technika, pokud by byla správně použita, by zajistila celosvětovou hojnost pitné vody. Nejběžnější metoda odsolování využívaná v dnešní době je *reverzní osmóza*. Proces, který odděluje molekuly vody ze slané vody zanechávající solné ionty.

Jako s každou technologií, mnohé pokročilé metody, které jsou nyní považovány za „experimentální“, s postupně pokračujícím vývojem naznačují velké zvýšení efektivity. Jedna taková metoda nazývaná *kapacitní odsolování* (CD), také známá jako kapacitní de-ionizace (CDI), ukázala, že dokáže pracovat s větší energetickou efektivitou, menšími tlaky, bez membránových komponent a neprodukuje žádné odpadní látky jako jiné konvenční metody. Také ji lze jednoduše využívat ve větším měřítku jednoduchým zvýšením množství elektrod v systému.

(3) Energie

Obnovitelné zdroje energie jsou zdroje, které se neustále doplňují. Takové zdroje zahrnují energii z vody, větru, slunce a geotermální energii. Naproti tomu paliva jako například uhlí, ropa a zemní plyn obnovitelné nejsou. Jejich dostupnost je založena na zásobách planety Země, jež se nedají v krátké době regenerovat.

Od počátku 21. století se povědomí o možnostech čisté, obnovitelné energie stalo zásadním. Spektrum aplikací, rozšiřitelnost a míra efektivity ve spojení se zlepšujícími se metodami skladování a přeměnou pravděpodobně udělaly naše současné metody založené převážně na energii z uhlovodíku zastaralé, především pokud jde o trvalé negativní následky jejich používání. Nukleární energie, ač efektivní a některými považována za „obnovitelnou“, přináší velmi vysoká rizika daná používáním nestabilních materiálů. Několik velkých havárií nastolilo rovněž otázky ohledně bezpečnosti tohoto způsobu výroby energie.

V dnešním světě je pět nejběžněji používaných obnovitelných zdrojů energie, kterými jsou vodní (přehrady), solární, větrná, geotermální a biopaliv. Obnovitelná energie v současnosti představuje přibližně 15 % celosvětové spotřeby, z toho 97 % této energie představuje energie vodní.

Nicméně, je důležité poukázat předem na to, že v současné době neexistuje žádné *jednotné* řešení. Jelikož různé oblasti na Zemi mají různé sklony k využívání a použití obnovitelné energie, na tyto aplikace by mělo být pohlíženo jako na *systémový* či *síťový* rozvoj kombinací prostředků. Poznamenejme, zúžením na nejrelevantnější z těchto hojnost produkujících možností, že možná nejlepší, jak přemýšlet o získávání / využívání a použití energie z obnovitelných zdrojů, je ve dvou kategoriích: (a) Velkovýroba / Hlavní dodávka a (b) Malovýroba a všechny smíšené systémy.

(a) Velkovýroba / Hlavní dodávka:

Velkovýroba, jako je „hlavní dodávka“ pro uspokojení potřeb města nebo průmyslového centra s vysokou spotřebou energie, zahrnuje čtyři základní prostředky: (a1) geotermální elektrárny, (a2) větrné farmy, (a3) solární pole a (a4) vodu (oceánskou / vodní energii).

(a1) Geotermální energie:

Geotermální energie je v podstatě energie získávaná z přirozeného tepla roztaveného zemského jádra elektrárnami obvykle umístěnými poblíž míst, kde je celkem malá vzdálenost k centřům s vysokým žářem.

Dopad geotermální energie na životní prostředí je relativně velmi nízký. Island ji již po nějakou dobu využívá téměř výhradně a jejich elektrárny produkují extrémně nízké emise (žádný uhlík) v porovnání s metodami založenými na těžbě uhlovodíku. Kromě vzniklé síry se mohou občas objevit malá zemětřesení v důsledku vrtných technik. Tento problém byl zařazen mezi problémy způsobené člověkem a řešením může být zdokonalení technického procesu ve spojení s dobrým porozuměním charakteru umístění vrtu.

Co se týče polohy, teoreticky je možné umístit těžbu geotermální energie kamkoliv, pokud zde bude kapacita vrtat dostatečně hluboko společně s dalšími pokroky v technologii. Dnes však většina elektráren potřebuje být poblíž míst, kde se na Zemi střetávají tektonické desky. Geotermální mapa povrchu Země zachycená satelitem dokáže taková ideální místa odhalit pomocí detekovaného tepla. Tyto mapy ukazují možnosti poblíž většiny pobřeží po celém světě, ačkoli studie uvádějí nejednoznačná čísla ohledně přesného počtu těchto oblastí, je všeobecně jasné, že potenciál je obrovský.

(a2) Větrné farmy

Studie Stanfordské university z roku 2005, uveřejněná v Journal of Geophysical Research, uvádí, že kdyby bylo na planetě zužitkováno pouze 20 % větrného potenciálu, stačilo by to na pokrytí veškerých energetických potřeb světa.

Tento závěr potvrzují i další nedávné studie dvou nezávislých organizací vydané v roce 2012, které počítají s již existujícími technologiemi větrných turbín, pomocí nichž by mohla Země produkovat stovky bilionů wattů energie. Toto je vskutku mnohonásobně více, než svět v současné době spotřebovává. Větrná energie je snad nejjednodušší formou obnovitelné energie s nízkým dopadem na životní prostředí a její použití je omezeno pouze lokací.

Nicméně existuje jedna unikátní skutečnost výroby větrné energie, a tou je potenciál výroby *mimo pevninu*. Ve srovnání s větrnou energií na pevnině je výnos z větrné energie mimo pevninu průměrně mnohem větší, protože rychlosti větru zde bývají vyšší. Tato skutečnost také zmírňuje problémy spojené s umístěním elektráren na souši, jako je nedostatek pozemků a regionální omezení.

(a3) Sluneční pole

Horní vrstva atmosféry Země přijímá okolo $1,5 \times 10^{21}$ Wh (Watt hodin) slunečního záření ročně. Toto obrovské množství energie je více než 23 000 krát větší, než spotřeba lidské populace na planetě. Kdyby lidstvo dokázalo zachytit pouze jednu desetinu procenta solární energie dopadající na Zemi, mohli bychom získat šestkrát více energie, než v současnosti ve všech dnešních formách spotřebováváme, a to s téměř žádnými skleníkovými plyny. Schopnost využít tuto energii závisí na technologii a na tom, jak velké procento záření je absorbováno.

Konvenční fotovoltaika, v současné době nejběžnější forma používaná většinou pro malé aplikace, využívá křemík jako polovodič a existuje ve formě ploché buňky nebo plátku. *Koncentrovaná fotovoltaika (Concentrated photovoltaics, CPV)* je obecně v průměru efektivnější než nekoncentrovaná; nicméně má tendenci vyžadovat přímější vystavení pro správné soustředění světla.

Obecně řečeno, míra pokroku fotovoltaiky, solárních termálních systémů, metod skladování a ostatních existujících a vznikajících technologií rychle pokračuje v rozvoji odhalující, že mnoho instalovaných systémů, které dnes vypadají vysoce efektivně, budou za jedno, nebo dvě desetiletí velmi neefektivní. Nicméně, solární pole, stejně jako geotermální a větrné elektrárny, mají samy o sobě obrovský globální potenciál a neexistují téměř žádné pochyby, že s vhodnými zdroji a pozorností by samotná tato pole mohla teoreticky vytvořit infrastrukturu a stupeň efektivity pro napájení samotného světa.

(a4) Vodní / Hydro energie

Obecně by se dalo říci, že extrakce energie z obnovitelných zdrojů na bázi vody má dva hlavní zdroje: samotný *oceán* a vodní tok říčního typu, kde se využívá kinetická energie padající nebo tekoucí vody, obvykle ve vnitrozemí. Ten se obecně v praxi označuje jako *hydroelektrický* a, jak již bylo zmíněno dříve, tvoří v současné době poměrně velkou část stávající energetické infrastruktury z obnovitelných zdrojů.

Na druhou stranu, obrovský potenciál *oceánu* je stále ještě třeba využít alespoň ve zlomku své kapacity. Nejvýraznějším potenciálem moře se v současné době jeví energie *vln, přílivu, oceánského proudu, teploty oceánu a osmotického tlaku*. Vlny jsou primárně způsobeny větrem; příliv a odliv jsou primárně způsobeny gravitační silou měsíce; oceánské proudy jsou primárně způsobeny rotací Země; teplota oceánu vychází ze slunečního žáru absorbovaného povrchem oceánu; a osmotická síla vzniká v místech, kde se setkává sladká a slaná voda a dochází tedy k rozdílu v koncentraci soli.

(b) Malovýroba a všechny smíšené systémy

Předchozí sekce popsala obrovský potenciál využívání velkovýroby / hlavní dodávky obnovitelné energie. Větrné, solární, vodní / hydro a geotermální zdroje energie ukázaly, že jsou schopné *samostatně* dosáhnout nebo značně překonat současnou globální roční spotřebu energie, která činí 0,55 ZJ.

Hlavní otázkou je, jak tyto metody inteligentně zavést do praxe. Při daných regionálních omezeních spojených s ostatními přirozenými záležitostmi, jako je periodičita, je zapotřebí *iniciativního návrhu* pro vytvoření fungující kombinace takovýchto prostředků.

Není například nemyslitelné si představit sérii člověkem vytvořených plovoucích ostrovů u vybraných pobřeží, které by byly vytvořeny pro současné využití větru, slunce a teplotních rozdílů, vln, přílivu a oceánských proudů - a to vše najednou a ve stejné lokalitě. Takovéto *energetické ostrovy* by potom potrubím odvedly získanou energii zpátky na zem pro lidské využití. Různé kombinace by také mohly být aplikované na suchozemské systémy, jako jsou konstrukce využívající větru a solární energie, které vycházejí z toho, že vítr je většinou více přítomný přes noc, zatímco solární energie přes den.

Podobně kreativní důmyslnost, s ohledem na to, jak inteligentně zkombinovat různé metody, se také dotýká toho, co bychom mohli považovat za *lokalizované* využívání energie. Metody obnovitelné energie v menším měřítku, které napomáhají jednotlivým strukturám nebo malým plochám, používají stejnou systémovou logiku, co se týká kombinace. Tyto lokalizované systémy by se také v případě nutnosti mohly zapojit do větších systémů hlavní dodávky, a tím vytvořit celkovou smíšenou střední integrovanou síť.

Běžným příkladem je v dnešní době využití jednotlivých struktur solárních panelů pro domácí použití. Zatímco efektivita těchto panelů se neustále zvyšuje, spolu s uvalenými nákladovými omezeními dle investičního / ziskového mechanismu trhu je většina lidí užívající tyto solární energetické systémy schopna je provozovat pouze pro domácí spotřebu, nikoli k dosažení stoprocentního zužitkování. (Většina systémů je například používána pro zásobování domácností energií přes den, zatímco přes noc využívají energii z regionální elektrické sítě hlavního dodavatele.) Tento přístup se snaží *nejprve maximalizovat lokální možnosti* před uchýlením se k využití energie hlavní dodávky, což je v systémovém přístupu klíčem k praktické energetické hojnosti, efektivitě a udržitelnosti.

Kromě solární energie, se dají rovněž téměř univerzálně aplikovat i ostatní zdroje. Existují malé systémy na využití větru a technologie geotermálního ohřevu a chlazení kombinované s architektonickým návrhem pro lepší využití přirozeného světla a zvýšení efektivity ohřevu / chlazení, dále spektrum úprav návrhu, díky kterým by mohly být byty a domy nejenom soběstačné, ale i více ekologicky udržitelné. Spojením tohoto s koncepcemi opětovného použití vody spolu s ostatními přístupy pro optimalizaci efektivity energie / zdrojů je jasné, že naše současné metody jsou při srovnání s možnostmi obrovsky plýtvající.

Hodnotový posun

Abychom mohli hovořit správně o stavu naší produkční kapacity pro výrobu životně podpůrných a životní úroveň zlepšujících statků současnosti, musíme nejprve racionálně oddělit *základní lidské potřeby* od *lidských tužeb* s prioritou nejprve uspokojit *základní lidské potřeby*.

Proces naší fyzické a psychické evoluce vytvořil základní lidské potřeby. Nenaplnění těchto v podstatě empirických potřeb končí škálou destabilizujících fyzických, psychických a sociálních poruch. Lidské tužby jsou oproti tomu kulturními projevy, které časem prodělaly enormní subjektivní změnu.

Smutné opět je, že trh nerozlišuje mezi potřebami a chťiči v jejich základní psychologii, což je to, proč argumenty mohou neustále narůstat na obranu své existence a tudíž navrhované potřeby mít konkurenční, obchodně založenou společnost, bez ohledu na úroveň hojnosti, které může být dosaženo. Toto pravděpodobně vytvořilo druh neurózy, podle které lidé považují „nekonečný chťič“ a potřebu mít stále „více a více“ za ctnost nebo dokonce motor lidského pokroku.

Proto bude součástí tohoto *hodnotového posunu* náprava sociologických škod napáchaných psychologii vrozené tržně-orientovanému životu. Relativně vysoký životní standard může být dostupný pro všechny lidské bytosti z části za předpokladu základního odpovědného hodnotového posunu od našich problémových vzorů plýtvání a neopodstatněného získávání. Je důležité znovu zdůraznit, že materialismus, ve kterém nyní žijeme, je přímou odpovědí na ekonomickou potřebu udržet peníze *v pohybu* tak moc, jak je to jen možné. Role obchodu, jak ho známe, je buď uspokojit existující lidské chťiče / potřeby nebo vytvořit naději, že se lidé přizpůsobí novou poptávkou.

Nová „vymoženost“ předložená trhem je pouze tak životaschopná, jaký je zájem ostatních ji koupit a proto využití reklamy a marketingu má velký vliv při *vytváření* kultury, která vidí ve vlastnictví a získávání známku společenského postavení. Toto přímo napomáhá potřebě vysoké úrovně konzumerismu, jelikož jsou HDP a zaměstnanost přímo spojeny s tímto tlakem. Opět, čím menší je zájem o konzum, tím menší je ekonomický růst a následně menší poptávka po práci. Toto zhoršuje stávající stav tržní ekonomiky a pro mnohé vytváří systematické snižování dobrých životních podmínek.

Může být velmi dobře odůvodněno, že kultura, jež vidí v získávání a expanzi cestu pokroku / úspěchu, podporující neustálou spotřebu a zdánlivě nekonečný „ekonomický růst“, jednou dosáhne limitů udržitelnosti konečné planety. Řečeno srozumitelně, tento trend je *poruchou*.

Společenský úspěch a pokrok může znamenat pouze hledání *rovnováhy* s prostředím a ostatními lidskými bytostmi, kteří sdílí toto prostředí. Smutné je, že celý předpoklad tržního systému odporuje této udržitelné hodnotě, protože mechanismus ekonomického rozvoje neoceňuje zachování prostředí a redukci spotřeby v přímém smyslu. Jinak řečeno *trh je na nedostatku založený strukturální přístup, který se paradoxně snaží zvýšit úroveň spotřeby, aby fungoval „efektivně“*.

Takže analýza naší materiálové kapacity k uvedení běžného zboží do stavu „post-nedostatkové“ hojnosti pro pokrytí potřeb všech lidí na Zemi nemůže být projednána bez rovněž nezbytného porozumění a revizi orientovaných na udržitelnost, které současně podstatně zredukuje naši stopu využívání surovin.

Stručně řečeno, je novým průmyslovým přístupem *záměrně zvyšovat výkon na jednotku vzhledem k využití surovin* ve snaze se vždy řídit heslem „dělat více za méně“. S touto logikou, jak bylo uvedeno, by nastala řada zmírňování „tlaků“ se snahou o zvýšení udržitelnosti a výrobního zjednodušení / efektivity.

Zesilovače efektivity

Následující seznam představuje příklady potřebných strukturálních ekonomických a sociálních změn, které napomáhají této maximální efektivitě. Budeme je nazývat „zesilovače efektivity“.

1) Tlak na práci za mzdu nebo také „vydělávání si na život“ je odstraněno.

V tržním systému je každý strukturálně nucen vykonávat nějakou formu obchodu, aby přežil, ať už je to prodávání své práce za plat nebo vytváření produktu určeného k distribuci za účelem zisku. Tento celkový nátlak, často prezentovaný jako hnací motor společenského „pokroku“, vlastně značně redukuje celkovou *efektivitu* stejně jako kreativitu a inovaci. Toto vytváří spektrum plýtvání zdroji a časem, poněvadž zájem na vytváření příjmu a tlak na výrobu je často odtržen od skutečné poptávky.

Úmysl a potřeba „něco“ dělat, abychom získali příjem pro přežití, přetrvává navzdory naší moderní současnosti, kde společnost *nemusí nutně potřebovat*, aby se každý účastnil ekonomického procesu. V Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích (NLRBE) je myšlenka, že každý musí něco vyrábět nebo prodávat, viděna jako kontraproduktivní vzhledem k trendům „efemeralizace“ a nutnosti orientovat se jako společnost směrem k udržitelnosti.

2) Výroba zaměřená na sociální třídy je odstraněna.

Společenské vrstvy, které jsou přirozeným následkem tržního kapitalismu, vytváří potřebu produkovat spektrum kvalit pro každou danou oblast. Tato škála není založena na využitelnosti, ani na možnosti variace zboží pro osobní potřeby / zájmy jedince. Každý standard kvality je spíše cíleně vytvořen za účelem koupě (nebo za účelem „dostupnosti“) v dané příjmové skupině.

Toto vytváří nekvalitní zboží kvůli požadavkům cenové dostupnosti spotřebitelů nižších příjmových tříd, a proto je generován zbytečný odpad. V tomto novém strategicky udržitelném modelu není žádné zboží vytvořeno jako „levné“ podle relativního standardu, protože sedí do nákupních návyků nižších příjmových skupin. V Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích neexistuje žádná nižší příjmová skupina.

3) Neefektivita vrozená konkurenčním praktikám je odstraněna.

Konkurence mezi podniky vytváří čtyři základní formy zbytečných neefektivností, a proto i odpadu:

- (a) Patentovaná nekompatibilita souvisejících komponent zboží (nedostatečná standardizace)
- (b) Mnohonásobné plýtvání výrobky konkurujících si společností ve stejném oboru
- (c) Motivace pro záměrnou slabinu výrobků pro podporu obratu (plánované zastarávání)
- (d) Vrozená slabina výrobků kvůli snižování cen (vnitřní zastarávání)

4) Vlastnické vztahy, které vytváří izolované využití, jsou odstraněny ve prospěch sdíleného přístupu.

V Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích je vlastnický systém nahrazen přístupovým systémem, jenž vytváří volnější podmínky sdíleného využívání výrobků, které nejsou užívané neustále jednou osobou. Běžnými příklady by mohlo být využití bydliště pro dovolené, přeprava, sezonní výbava, nářadí, výrobní vybavení a podobně.

Usnadňování způsobů přístupu, kde mohou být věci sdílené, by dovolilo mnohým užívat výrobky, které by jinak v současném modelu nemohli, spolu s úměrně nižší produkcí těchto výrobků. V Ekonomice založená na přírodních zákonech / zdrojích se snažíme o vytvoření přístupové hojnosti, nikoli hojnosti vlastnictví.

Je také důležité poznamenat, že vlastnictví není empirickým konceptem, tím je pouze přístup. Vlastnictví je protekcionistickým vynálezem. Přístup je realita lidského / sociálního stavu. Aby mohl někdo opravdu „vlastnit“, řekněme třeba počítač, musel by sám osobně přijít s technologickými myšlenkami, které tu věc navrhly, spolu s myšlenkami, které zahrnují nástroje pro jeho výrobu. To je doslova nemožné. Ve skutečnosti není žádná taková věc, jako empirické vlastnictví. Existuje pouze přístup a sdílení, bez ohledu na sociální systém, který se použije.

5) Na designu založené recyklování je nařízené a motivované, maximalizující opětovné využívání zdrojů.

Navzdory k naší intuici neexistuje v přírodě nic takového jako odpad. Lidstvo věnovalo velmi malý zřetel roli regenerace materiálů a na to, aby s ní všechny naše návrhy počítali.

Mimořádně, nejvyšší úroveň této recyklace přijde časem v podobě nanotechnologie. Nanotechnologie nakonec umožní vytvářet výrobky od atomární úrovně a rozkládat je opět zpět až na úroveň výchozích atomů. Samozřejmě, zatímco se tento způsob zdá být na cestě, není tímto naznačeno, že tato nanotechnologie je v dnešní době pro nás potřebná k úspěšné regeneraci nebo dosažení hojnosti.

Dnešní průmyslová recyklace je spíše opožděnou myšlenkou než zaměřením. Společnosti pokračují v činnostech, jakou je například slepé natírání materiálů určitými chemikáliemi, které v podstatě deformují vlastnosti daného materiálu, jenž je pak méně vhodný k recyklaci současnými metodami. Celkově lze říci, že strategická recyklace je jádrem k zachování hojnosti. Každá skládka na Zemi je pouhým plýtváním potenciálem.

Zákon o zachování hmoty říká, že pro jakýkoli uzavřený systém a pro všechny přeměny hmoty a energie v něm platí, že hmotnost tohoto systému musí zůstat po celou dobu konstantní, protože hmota systému nemůže změnit svou kvantitu, pokud není něco přidáno nebo odebráno. Kvantita hmoty je v průběhu času zachována. Tento přírodní zákon říká, že hmota nemůže být ani vytvořena ani zničena. Využívání zdrojů lidskou společností je tedy asi nejlepší definovat jako proces inteligentního přeskupení, než-li jako „využívání“ a „vyřazení“.

6) Materiálové využití za daného objemu výroby je strategicky počítáno, aby se zajistilo využívání nejvíce vhodných a hojných známých materiálů.

Jak bude rozebráno více podrobně v eseji „Průmyslová vláda“, je vytvořen nový model vyhodnocování, ve kterém se třídí materiály podle daných parametrů efektivity. Dva kritické parametry jsou materiálová „vhodnost“ a celkový stav materiálové „hojnosti“.

Vhodnost materiálu znamená, jak vhodné je navrhované řešení s ohledem na jeho vlastnosti. Hojnost materiálu znamená, jaké množství je ho dostupné, a tedy, jaká je jeho úroveň nedostatku. Ve výsledku porovnáváme váhu vhodnosti daného materiálu proti váze toho, jak snadno dostupný a nízký dopadový tento materiál je ve srovnání s ostatními materiály, které by mohly být méně či více vhodné nebo méně či více hojné. Jinými slovy, je to synergické srovnání efektivity, které zajistí, že použité materiály jsou optimalizované pro daný účel.

7) Vhodnost návrhu pro automatizaci práce.

Čím více se přiblížíme současnému stavu rychlých, efektivních výrobních procesů, tím více hojnosti můžeme vytvořit. Z hlediska výrobních přístupů se práce typicky dělí do tří kategorií: lidská práce, mechanizace a automatizace. Lidská práce znamená ruční výrobu. Mechanizace znamená využití strojů, které pomáhají lidským pracovníkům. Automatizace znamená bez zásahu člověka.

Představte si, že potřebujete židli a máte k dispozici tři návrhy. První je propracovaný a komplexní a může být v dané době proveden pouze ručně. Druhý je více racionální, pomocí něhož se jednotlivé části dají většinou vyrobit za pomoci strojů, ale nakonec ji bude nutné zkompletovat ručně. Třetí návrh je návrh židle, jenž je vyroben pouze jedním strojovým plně automatizovaným procesem.

Tento nový návrh židle by byl cílem v tomto novém přístupu. To, co by to způsobilo, je snížení různorodosti potřebné automatizace. Představte si robotické výrobní zařízení, které by nevyrábělo pouze auta, ale mohlo by vyrábět prakticky jakýkoliv druh průmyslového stroje / výrobku složeného ze základního výběru surovin. To by výrazně zrychlilo výstup.

Jednoduchý způsob, jak tento trend zjednodušování pochopit, je zvážit sílu digitálního softwaru a jak jedna část hardwaru (např. počítač) může nyní sloužit enormnímu počtu programovatelných rolí. Tato „dematerializace“, jak by tento trend mohl být pojmenován, je nejlépe vysvětlena pomocí moderního mobilního telefonu. Díky široké škále programových aplikací nyní dostupných pro takzvané „smart phony“, počínaje lékařskými měřicími nástroji po plnohodnotné hudební syntezátory, můžou tyto malé kapesní počítače nyní zvládnout téměř nepočítané množství úkonů.

Takové úkony by před dlouhou dobou, před digitálním věkem, vyžadovaly jeden kus hardwaru na každý úkol. Dnes dokáže každý základní operační systém spustit dramaticky velké množství programových funkcí, a to vše v jednom malém zařízení. Tato logika se uplatňuje také v povaze fyzické strojové produkce, jelikož je jednoduše jen otázkou času, než akt výroby široké škály výrobků bude moci být prováděn malými stavebnicovými mechanickými systémy stejně tak, jako může digitální operační systém řídit téměř nesčíslné množství programových funkcí.

8) Provozní problémy vznikající v důsledku předchozích neefektivních ekonomických procesů jsou redukovány, ne-li odstraněny.

Tuto představu je často obtížné plně pochopit, jelikož řetěz příčin vedoucí z jedné obecné neefektivnosti může být široký a komplexní. Například samo řešení nedostatku vody má obrovský preventivní potenciál vůči nemocem. Množství práce a prostředků využitých na léčení těchto posléze vyřešených nemocí může najít jiné uplatnění. Hojnost energie je ta stejná věc, jelikož energie je hnací silou všech lidských aktivit. Čistý, spolehlivý, obnovitelný stav absolutní energetické hojnosti by měl obrovský vliv na výrobní kapacitu a hojnost budoucí společnosti.

Podobně také snaha o uspokojení lidských potřeb a odstranění zaměstnání typu „práce pro příjem“, která často nemají žádnou reálnou technickou funkci, by otevřelo nové vzdělávací možnosti podpořené motivací pěstovat osobní zájmy, a tedy svobodu necítit se odtržen od oblastí zájmu, jelikož o přežití a dobrý život se stará samotný sociální model. Je těžké si představit explozi možné kreativity, když bude tlak odstraněn a společnost bude volná, aby mohla myslet jasně.

9) Povzbuzující „skupinového myšlení“, což znamená, že propojení lidí a sdílení nápadů přinese stále se zrychlující pokrok.

Podobně jako u předchozího bodu se internet stal mocným nástrojem pro výzkum a šíření nápadů. I když dostává výzkum a vývoj „open-source“ v současné době přiměřenou pozornost, schopnost využít komunikační sílu internetu k vytvoření globálního dialogu o jakékoli dané technologii nebo myšlence by umožnila druh interaktivního rozvoje, jaký svět ještě neviděl.

Činitelé změny

Diskuze o pokročilých technologiích, které mohou významně měnit budoucí vývoj a pomáhat ve snaze o svět hojnosti, není předmětem této eseje, protože bychom mohli snadno sklouznout do spekulací. Mnoho „f futuristů“ udělalo právě toto, což přineslo smíšené výsledky a často zanechává publikum s rýsuujícími se předčasnými očekáváními čekajícím na tu či onu novou technologii, až konečně postoupí / pokročí.

Nezabývat se těmito potenciály je ale stejně tak ukvapené. Pravda v tomto ohledu je, že naše kapacita urychlit takovou změnu závisí na našem zaměření. Stejně jako Projekt Manhattan byl schopen spojit dohromady nespočet vědců za jediným cílem (jakkoli násilné mohlo být vytvoření atomové / jaderné bomby), nápad globálně propojených projektů pro rapidní urychlení nových technických možností záleží pouze na naší volbě. Můžeme si představit pokrok ohledně jakéhokoli daného projektu, pokud se sejde dostatečné množství myslí, které za tímto cílem půjdou společně a organizovaně. Tento celosvětový „open-source“ přístup bude mít sám o sobě pravděpodobně neomezené možnosti.

Podobně se na obzoru rýsují transformační technologie, které by mohly radikálně změnit oblast průmyslu. Umělá inteligence, robotika, biotechnologie, 3D tisk, infinite computing a nanotechnologie je pouze několik příkladů z mnoha. Každé z těchto vyvíjejících se médií má značný vliv na zvyšování efektivity. Je velmi složité přesně odhadnout, jakým způsobem se budou rozvíjet nebo, což je ještě důležitější, jakým způsobem naleznou synergii. Co ale víme je, že trendy rozvoje ve většině případů rostou exponenciálně.

Inventura surovinových zdrojů

Jak bylo zmíněno, posouzení stavu přírodních zdrojů k odhadu stupně celkové / maximální kapacity s ohledem na lidskou populaci nemůže být jednoduše provedeno pouze použitím současných metod. Potřebujeme jak obecný přehled o současných úrovních všech relevantních světových zásobách surovin, tak o jejich zpracovávání s ohledem na dříve zmíněnou efektivitu zesilovačů, které ve výsledku radikálně změní způsob průmyslových praktik a vývoj spotřeby. Je také vhodné poznamenat, že moderní věda přinesla do hry velké množství syntézy a urychlující se využívání polymerů, metamateriálů a ostatních bouřlivých pokroků v chemii, fyzice a inženýrství. Konečným výsledkem je, že mnoho zdrojů, které jsou považovány za problematické, jako jsou vzácné kovy, hledá náhradu ve vysoce dostupných prostředcích.

Je rovněž důležité poznamenat, že to není o tom, jak moc nebo jak málo je něčeho v absolutních číslech. Spíše bychom se měli zamyslet nad tím, jakým způsobem dosáhneme *hledaného účelu*. Například dostupné množství ropy na Zemi, které by bylo dnes potřeba pro své neenergetické využití (protože, jak bylo zmíněno, ropa v tomto novém modelu pro energetiku není potřeba) je pouze natolik relevantní, jako naše neschopnost / schopnost najít jiné cesty (bez ropy) pro dosažení stejných cílů, kterých dosahujeme dnes za pomoci ropy.

Dalším příkladem je stavební dřevo. Pokud technologie stavby domu kompletně přesáhne možnosti využití dřevěných konstrukcí domů v globálním měřítku a začne se místo něj využívat ekologický beton a polymerní procesy založené na všudypřítomných a hojných hrubých surových materiálech, stane se najednou kdysi potenciale nedostatkový zdroj relativně mimořádně hojným.

Když se posuneme dále, přírodní zdroje jsou nejlépe organizované prvotním rozdělením na (a) biotické a (b) abiotické. Biotické zdroje se získávají z biosféry a jsou často nazývány „zdroje obživy“. Příklady biotických zdrojů jsou lesy, rostliny, zvířata atd. Podle některých definic mohou také zahrnovat zdroje pocházející ze života v dávné minulosti, jako jsou fosilní paliva. Abiotické zdroje jsou často považovány za „neživé“ zdroje a zahrnují vodu, půdu, minerály a podobně.

(a) Biotické zdroje planety vzhledem k narůstající industrializaci značně trpí. Úbytek lesů, ztráta biodiverzity, úbytek rybí populace a ostatní problémy nastolily otázku udržitelnosti mnoha zdrojů. Ve všech případech problém nespočívá pouze v omezené nabídce těchto zdrojů; jedná se o do očí bijící pohrdání jakoukoli rovnováhou s přírodní regenerací a základního respektu k životnímu prostředí. Řešení těchto poklesů samozřejmě spočívá v odchýlení se od míry rychlosti jejich využívání. Suroviny, které se využívají v nepřiměřené míře, můžeme jednoduše nahradit jinými *srovnatelnými materiály*.

(b) Abiotické zdroje mají odlišné, přesto podobné řízení reality. Už jsme zmínili naši technickou schopnost obejít nebo vyřešit problém nedostatku vody čistícími metodami a problém rychle ubývající orné půdy bezpůdním farmařením. Celkem vzato, hlavní zdroje, jež nám zbyly, jsou hodnotné minerály, které používáme k výrobě mnoha produktů. Tyto minerály se především skládají ze zemských elementů a jsou extrahovány z kůry Země. Značného pokroku v univerzálnosti bylo také dosaženo v průmyslu při extrakci elementů a formování *slitin*. Slitina je kovová *směs* vytvořená kombinací dvou nebo více kovových složek, jako je například *ocel*.

Recyklace:

Prvním velkým selháním je, že pouze *jedno procento* všech vzácných minerálů se podle některých odhadů v dnešní době recykluje. Při jejich společném využití v elektronice je úroveň recyklování elektronického odpadu mizerná. Podle statistik Agentury pro ochranu životního prostředí (EPA) bylo ve Spojených státech v roce 2009 pouze 25 % spotřebitelské elektroniky shromážděné k recyklaci. Dokonce výrobky, které obsahují většinu těchto cenných materiálů, *nejsou ani určeny* k recyklaci.

Náhrada:

Možná je ještě důležitější, že je nyní možné vyrábět syntetické verze těchto kovů v kontextu jejich vlastností z běžných, velmi hojných materiálů v laboratoři. Nanotechnologie se v tomto přístupu ukázala být velmi silná. Mnoho různých průmyslových odvětví aktivně pracuje na řešení problému při každé aplikaci, jako je například skutečnost, že jsme nyní schopni používat LED žárovky bez použití těchto kovů. Všeobecně vidíme tlak na vyřešení tohoto vzrůstajícího problému a faktem je, že vyřešení je pouze otázkou důmyslnosti, soustředění a času.

Je velmi důležité přidat do této rovnice pro řešení problému *průmyslové přeorientování* jako formy pro vyšší úroveň nahraditelnosti. Zatímco se toto přeorientování v současnosti nemusí tolik týkat vzácných kovů na Zemi, větší rozsah komponent v různých technologiích se mění rychle. Jedná se o iniciativu pro návrh v inženýrství aktivně se zaměřit na inovace komponent, které mohou obejít tyto potřeby. Nicméně, s ohledem na rychlost změny náhrady vzácných kovů prostřednictvím syntézy, se zdá být pouze otázkou času, než se tento problém vyřeší prostřednictvím kombinace strategického užití, recyklace a syntézy.

Půda

Na rozdíl od dřívějších posouzení vyžaduje otázka přístupu k půdě jinou úvahu. Země obsahuje konečnou velikost obyvatelné plochy, a tudíž *metoda*, kterou lidé získávají přístup k půdě a jejímu sdílení, bude po čase vážným problémem. Není nutné říkat, že ne každá lidská bytost může mít svou vlastní soukromou Zemi. Podobně nemoc pěstovaná materialismem, jmením a postavením, která se projevuje rozsáhlými pozemky a obrovským majetkem super bohatých, spadá do stejné iracionální kategorie - absolutní netečnost k udržitelnosti a sociální rovnováze.

V dnešní době vytváří systém vlastnictví statickou orientaci na přístup k půdě spolu s lidmi, kteří typicky získávají půdu a zůstávají na ní neomezeně dlouho. Tato tendence usadit se, se zdá být rovněž podporovaná rozvržením pracovních rolí a lokálními požadavky většiny lidí na světě. Tradice dojíždění do práce v centru města je stále velmi běžná, a tudíž dotyčný musí bydlet nablízku. V Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích (NLRBE) jsou podobné tlaky značně sníženy a myšlenka cestování po světě je reálnou možností.

Samozřejmě mnozí, kteří jsou zvyklí na „domov“ orientovaný rámec myšlení, který obsahuje tradiční romantiku, by se neměli bát ztráty emocionální jistoty. Neexistuje žádný důvod, proč by „permanentní“ oblast pro osobu nebo rodinu nemohla existovat, jak vidíme v dnešním světě. Faktem je, že společnost založená na přístupu k hojnosti, nacházející se a žijící v trvalém bydlišti, by byla pravděpodobně mnohem jednodušší než společnost založená na vlastnictví.

Vzdělávacím a hodnotovým imperativem je myšlenka *sdílení světa*. Mnozí by ji dnes považovali za hrubě idealizovanou. Myšlenka volného pohybu na planetě, možnost zůstat prakticky kdekoli bez pocitu jakéhokoli závazku se vrátit na centrální místo vypadá jako fantazie. Přesto je to naprosto reálné. Když si vezmeme, že vzdálená komunikace exponenciálně roste, zapojení se do jakéhokoli sociálního / komunitního úkolu nebo tvůrčího zájmu se může rovněž uskutečnit prakticky kdekoli.

Ropa

Na závěr této eseje je důležité zmínit záležitosti týkající se závislosti moderní společnosti na ropě. Ropa je v současnosti pravděpodobně nejvíce využívaný průmyslový zdroj na naší planetě, a to převážně v dopravě. Jak bylo dříve popsáno, díky technologiím využívající baterie, vylepšenými koncepcemi a širokými zdroji obnovitelné energie, které máme dnes, neexistuje již žádný legitimní technický důvod, proč používat benzín k pohonu aut. Hrůzka v současnosti dostupných elektromobilů je jasným potvrzením tohoto faktu. Letadla a ostatní extrémně velké stroje mohou stále potřebovat ropu, ale trendy ukazují, že je pouze otázkou času a zaměření, než budou letadla schopná využívat solární energii spolu s pokročilými prostředky na skladování pro rozsáhlejší komerční využití.

Vždy bychom se měli snažit myslet *mimo stávající rámec*, pokud jde o efektivitu a udržitelnost. V kontextu této velkoplošné vysokoenergetické přepravy vyvstává otázka: „Existuje náhražka letecké dopravy, která se vyhýbá vysoké koncentraci energetických potřeb?“ Odpověď zní ano. Technologie Maglev (magnetické levitace) je mnohonásobně rychlejší a využívá pouze zlomek současné energie.

Ropa, jak bylo poznamenáno, stále znečišťuje mnoha způsoby, takže její využití pro spalování, jak to děláme nyní, není z ekologického hlediska inteligentní. Skutečným řešením je sociální revize. Zatímco dnešní stavba lidské společnosti má všeobecně obrovskou závislost na ropě a zemním plynu generující všechny druhy výrobků z plastů a hnojiv, kreativní inženýři se po mnoho let pomalu snaží otřást těmito základy chemie.

Velké množství vědecké práce se věnuje hledání substitutů za ropu a většina z nich jsou rostlinné oleje a tuky, protože mají v podstatě stejnou chemickou strukturu jako ropa. Takže hlavním problémem je *zaměření*. V dnešní době komerčně dostupné plastové lahve, které nebyly vyrobeny z ropy („bioplasty“), se stávají čím dál běžnější, protože je jasné, že skutečné řešení pro vývoj naší materiální závislosti na ropě je záležitostí zájmů vědecké komunity.

Zemědělství je dalším problémem. *Hnojiva* a pesticidy potřebují *ropu* a přírodní plyn a tvrdí se, že moderní civilizace by nebyla schopna na základě současných metod, při dané míře spotřeby potravin a růstu, fungovat bez těchto základních prostředků. To je pravděpodobně skutečnost. Částečně je to ale důvod, proč je dříve uvedené vertikální farmaření tak důležité. Raději než se snažit nahradit tyto prostředky v kontextu *tradičního* zemědělství, je řešením obejít problém novými metodami.

Technokapitalistické výmluvy

Jak bylo dříve zmíněno, kořenem zvýšené kapacity přispívající k hojnosti je efemeralizace, což znamená produkovat „více za méně“. Mooreův zákon, který popisuje fenomén, kdy se výkon počítačů nebo procesorů v podstatě zdvojnásobuje každých 18 měsíců, zahrnuje v dnešní době také jakékoli jiné informační technologie. Například aplikace automatizace práce, která je kombinací robotiky a programování definované původními informacemi, odhaluje, jak se samotné prostředky výroby stávají informační technologií, a tím rovněž předmětem pro exponenciální růst.

Z hlediska financí je výsledkem tohoto vzoru nižší cenová hodnota následkem efektivit spjaté se sníženými náklady bez ohledu na povolený stupeň. To můžeme spatřit u prudkého nárůstu levných a všudypřítomných technologií, jakými jsou mobilní telefony. V absolutní abstrakci za jinak stejných podmínek a za předpokladu, že společnost udržuje jen současné spektrum užívání výrobků, by mnoho výrobních trendů mělo schopnost přiblížit se k dosažení „téměř nulové“ hodnoty. S ohledem na toto vyvstává otázka: Při jaké úrovni takovéto směnné hodnoty (ceny) se samotná hodnota stane tak nepatrnou, že se sama stane jako ekonomický faktor bezpředmětnou? Můžeme očekávat, že se tento potenciál dostane v tržním systému až na takto předpovídaný vysoký stupeň?

Odpověď zní ne. Trh nikdy nevytvoří celkově tak dramaticky velkoplošné post-nedostatkové redukce kvůli své centrální potřebě pro zachování nedostatku, aby udržel měnový oběh a zaměstnané lidi. Je třeba poznamenat, že mnoho moderních technologických hnutí stále ospravedlňuje existenci tržního kapitalismu jako prostředku vedoucí k „hojnosti“ sledováním tohoto fenoménu obecného snižování cen. Podle tohoto tvrzení podporuje rozvíjející se výroba a její narůstající poptávka „lepší“ výrobní metody, což znamená úspory pro firmy a nižší cenu pro zákazníka. To potom během času činí některé výrobky dostupné pro ty, kteří by si je předtím nemohli dovořit. Toto zkoumání ve své podstatě naznačuje, že veškeré zboží dosáhne časem nulové hodnoty tím, že se poptávka trhu zvětšuje.

První problém spočívá v tom, že toto tvrzení jednoduše ignoruje širokou řadu obecné technické neefektivity, která může rovněž, pokud se jí začneme zabývat a vyřešíme ji, vytvořit značné úspory. Jinými slovy řečeno, chybně se zaměňuje „tržní efektivita“ s „technickou efektivitou“. Globalizace je běžným příkladem. Zatímco levná primitivní pracovní síla zemí třetího světa může být užitečná pro snížení nákladů na daný produkt pro americký spotřebitelský trh, vyplývaná energie, promrhané zdroje a možné nelidské podmínky vytvořené / využité pro umožnění „cenové výhody“ doopravdy představují v širším pohledu vážné problémy.

Naposledy ještě zmiňme, že debata ohledně „technologické nezaměstnanosti“ se ukázala být rovněž mocným odhalením v tomto střetu vnímaných záměrů. Zastánci kapitalismu se schovávají za myšlenku, že zatímco technologie nahrazuje lidskou práci, současně ji také vytváří. Zatímco toto mohla být pravda v pomalu se vyvíjející minulosti, vysoké zkrácení reality se stává čím dál víc zřejmější.

Za prvé, exponenciální nárůsty, které se v dnešní době objevují, značně překračují lidskou adaptaci pomocí vzdělávání. Neexistuje žádný poměr 1:1, když si vezmeme procesy ztráty a vytvoření pracovních míst rozvíjejících se v moderním světě. Ztráty pracovních míst dnes a možnost ztráty zaměstnání v budoucnu jsou enormní, když při daných exponenciálních trendech objektivně zohledníme nasazení strojů. Zajímavou věcí je, že tento pouhý proces automatizace je obrovskou součástí při vytváření hojnosti, i když jej firmy v logice hledání zisku využívají k ušetření peněz. Výsledkem je komplexní rozpor znamenající méně lidských pracovníků, a tím i méně peněz dostupných pro kupní sílu.

SKUTEČNÉ EKONOMICKÉ FAKTORY

Svět se za posledních 100 let změnil více než v kterémkoli jiném století v historii. Důvod není ekonomický nebo politický, nýbrž technologický. Technologie plynuly přímo z pokroků v základní vědě.

- Stephen Hawking

Přehled

Tato esej se bude zabývat na *zdrojích založenými* ekonomickými komponentami v kontextu tradičních „mikroekonomických“ a „makroekonomických“ kategorických odlišností, které se nachází v běžných učebnicích týkající se monetární ekonomie. *Makroekonomické komponenty* mají co do činění s největším možným stupněm spojení s fyzikálním systémem, jaký jsme schopni pochopit. *Mikroekonomické komponenty* se vztahují ke specifickým odvětvím nebo sektorům většinou spojených s jedinou produkcí výrobků, regionální distribucí a obnovitelnými specifiky.

Obecná teorie systémů

Myšlenku *obecné teorie systémů* pravděpodobně nejvíce proslavil biolog Ludwig Von Bertalanffy. Poznamenal: „... existují modely, principy a zákony, které se vztahují na obecné systémy nebo na jejich podtřídy bez ohledu na jejich zvláštnost, povahu jejich dílčích prvků nebo vztahy a „síly“ mezi nimi.

Společná vazba všech systémů je to, co bychom mohli označit jako „všeobecné řídicí principy“. Ve vědecké terminologii představuje „všeobecný“ princip či teorie základní charakteristiku či předpoklad, který řídí celý systém. Jak bylo naznačeno v předchozí citaci Ludwiga Von Bertalanffyho, moderní věda věnovala a stále věnuje značné úsilí snaze najít univerzálně platné řídicí principy, které se vztahují ke všem známým systémům ve vesmíru.

Nicméně, je třeba konstatovat, že je-li *systémový pohled na svět* skutečně pochopen ve svých hlubokých rozvětveních neměnné propojenosti, a tudíž vzájemné závislosti / spolu-odpovědnosti doslova všeho ve známém vesmíru, pak tradiční kulturní představy založené na rozdělení lidstva či společnosti - jako například oddanost náboženstvím či rasám, společenské třídy, národní státy, patriotismus a další projevy zrozené ze světa, který pravděpodobně v minulosti tuto skutečnost ignoroval - nemohou v dlouhodobém měřítku přinést nic než jen zmatek, nepřizpůsobivost a konflikt.

Jakmile bude tato skutečnost pochopena, pak s vědomím, že možná nikdy úplně nepochopíme onen celkový univerzální systém řízení, bude naším úkolem odvodit ekonomický model, který nejlépe *odpovídá* takovémuto známým vlastnostem a vztahům fyzického světa a dokáže se co nejefektivněji adaptovat a nastavit, protože nová zpětná vazba (informace) neustále pokračuje v ověřování platnosti. Jinak řečeno, vytvoření ekonomického modelu je skutečně procesem strukturálního sladování se s již existujícím ekologickým systémem na planetě Zemi. To, do jaké míry jsme schopni toho dosáhnout, určuje náš úspěch.

Společenské cíle

Zatímco dnes různorodé kultury po celém světě vykazují mnoho jedinečných znaků a zájmů, existuje stále jeden základní, prakticky univerzální soubor sdílených *potřeb*, který se týká přežití. Tyto potřeby v podstatě tvoří základy „veřejného zdraví“ v nejšířším významu tohoto termínu. Níže je uveden seznam obecných, zdánlivě zjevných sociálních „cílů“, na jejichž dosažení by tento nový ekonomický model pracoval s následujícím podrobným vysvětlením. Celkově jsou to dílčí cíle snahy o *zvýšení kvality života* celého lidstva při současném zachování skutečné dlouhodobé udržitelnosti.

Cíle:

- (1) Optimalizovaná průmyslová efektivita; aktivní snaha o dosažení „post-nedostatkové hojnosti“.
- (2) Zachovat optimalizovanou ekologickou / kulturní rovnováhu a udržitelnost.
- (3) Záměrné osvobození lidstva od monotónní / nebezpečné práce.
- (4) Usnadnit aktivní adaptaci systému na objevující se proměnné faktory.

(1) Optimalizovaná průmyslová efektivita; aktivní snaha o dosažení „post-nedostatkové hojnosti“:

Post-nedostatková hojnost je ve zkratce zidealizovaný stav, ve kterém je eliminován nedostatek určitého zdroje či procesu, obvykle pomocí prostředků optimalizované efektivity, pokud jde o výrobní návrh a strategické využití. Je asi zbytečné říkat, že myšlenka na dosažení *univerzálního* post-nedostatku - ve smyslu hojnosti všeho pro všechny - je i v tom nejoptimističtějším pohledu nereálná. Proto tento termín, tak, jak je zde použit, skutečně zdůrazňuje *bod zájmu*.

Obecné příklady současných možností světa bez nedostatku, jímž se detailně budeme věnovat v pozdější esejí, zahrnují statisticky prokázanou schopnost vytvořit dostatek potravy pro celosvětovou populaci, dostatek energie pro zodpovědné užívání lidmi, dostatek obydlí, a to vše na vysoké úrovni kvality pro každou rodinu na Zemi, společně s hojností výrobků, jež vychází z potřeb (např. nástroje), i zboží, které vychází z *přiměřených* přání lidí (luxusní a speciální položky) pro usnadnění neustále se zlepšující kvality života, která je dnes neznámá pravděpodobně 99 % lidstva.

(2) Zachovat optimalizovanou ekologickou / kulturní rovnováhu a udržitelnost:

Zachování udržitelnosti životního prostředí má zjevný význam vzhledem k tomu, že lidský druh není na svém přirozeném prostředí nezávislý, ale naopak je jím striktně podporován. Ve skutečnosti vývoj samotný odhaluje, že jsme vlastně *stvořeni z okolního prostředí* a nadále projevujeme hluboké symbiotické / synergické propojení.

Jakékoli negativní narušení těchto vzájemně propojených ekologických systémů pravděpodobně postupem času povede k negativnímu narušení našeho blahobytu. Proto je pro veřejné zdraví a udržitelnost v dlouhodobém horizontu rozhodující se ujistit, aby měl ekonomický systém v praxi strukturálně zabudovanou úctu k těmto přírodním zákonům. Tento aspekt je, ve skutečnosti, sám o sobě měřítkem vlastní skutečné platnosti ekonomického systému jakožto struktury na podporu života.

(3) Záměrné osvobození lidstva od monotónní, nebezpečné a bezvýznamné práce:

Jak bude popsáno v technických detailech v pozdější esejí, s ohledem na silný, na efemeralizaci orientovaný trend toho, co je nazýváno *mechanizací* (což znamená nasazování strojů, které tak nahrazují práci obvykle vykonávanou lidmi), je stále méně zapotřebí lidské dřiny a utrpení v monotónních, bezvýznamných či nebezpečných povoláních.

Tato nová technická realita také vytvořila trendy, které byly kdysi nepředstavitelné, jako je například skutečnost, že se dnes stalo použití automatizace efektivnější než lidská práce, což udělalo z přetrvávající tradice „vydělávat si na živobytí“ stále více neodpovědnou společenskou konvenci, neboť dnes můžeme udělat *s méně lidmi více* v prakticky jakékoli oblasti.

(4) Usnadnit aktivní přizpůsobení systému na objevující se proměnné faktory:

Souhrnné intelektuální vyvrcholení lidského poznání je, a jak trendy v současné době ukazují, tak i vždy bude, neúplné. Mnoho postupů, které by mohly být dnes považovány za „udržitelné“ nebo v souladu s veřejným zdravím, se v budoucnosti může stejně tak dobře ukázat škodlivých v relativním či absolutním smyslu. Proto je zapotřebí, aby byl průmyslový / ekonomický systém dynamicky aktualizovatelný, což by umožnilo rychlou nápravu chyb a zlepšování během pokroku.

Makroekonomické faktory:

V souvislosti s Ekonomikou založenou na přírodních zákonech / zdrojích (Natural Law / Resource Based Economy, NLRBE) můžeme stanovit ekonomické složky, mající co do činění s nejšířšími *vládnoucími* tlaky přímo

z fyzického světa spolu s tím, jak se tyto *fyzikální principy* vztahují k více „mikroekonomickým“ akcím produkce výrobků, návrhu, distribuci a podobně. Jinými slovy jde o zastřešující *strukturu pravidel* v podstatě podporovanou fyzikální vědou pro zajištění zachování a optimalizování skutečné ekonomické efektivity.

Jádro makroekonomického (a potažmo i mikroekonomického) přístupu spočívá ve způsobu myšlení a samotné analýzy. Jedná se o „vědeckou metodu“. Často se říká, že ve vědě nelze nic prokázat, pouze vyvrátit. Krása této metody spočívá v jejím vrozeném skepticizmu ke svým vlastním závěrům, které, pokud nejsou potlačovány lidskou zaujatostí, mohou zajistit neustálý pokrok a přizpůsobování. Věda nám dopomáhá *dospět k závěrům*, nikoli „je vytvářet“, a právě na tuto *systémovou logiku* by měla být orientována veškerá ekonomická rozhodnutí týkající se jak možností, tak omezení.

Neodmyslitelnou součástí vědecké metody v kontextu „makroekonomické politiky“ pro Ekonomiku založenou na přírodních zákonech / zdrojích (Natural Law / Resource Based Economy, NLRBE) je to, co bychom mohli považovat za *celosvětová uznání*. Tyto komponenty se v podstatě týkají následujícího:

- (1) Globální správa zdrojů
- (2) Vyhodnocení globální poptávky
- (3) Protokoly globální výroby a distribuce

Tyto tři faktory jsou považovány za „makroekonomické“, neboť ztělesňují jádro blízké aspektům univerzální infrastruktury bez ohledu na to, co konkrétně daná výroba zahrnuje nebo kde na planetě se nachází. (Je také potřeba si bezpodmínečně uvědomit, že pojem „národní ekonomiky“ již nadále není v této perspektivě životaschopný, ani po pravdě technicky vzato nikdy nebyl.)

(1) Globální správa zdrojů:

Globální správa zdrojů je proces, který sleduje využívání zdrojů, a tím se snaží předvídat a vyhýbat nedostatkům a dalším problémům. Ve skutečnosti se to neliší od nejběžnějších logických systémů zásobování, které můžeme dnes nalézt na obchodní scéně. Nicméně, tento systém souvisí především se sledováním míry přirozené obnovy k udržení *dynamické rovnováhy*.

Veškeré známe přírodní zdroje, ať už dřevo, měděná ruda, voda, ropa atd., mají svou vlastní míru přirozené obnovy, pokud nějakou opravdu mají. V jistých případech, jako je například stav některých kovů nebo minerálů, je obnova tak časově náročná, že by bylo vhodnější jednoduše předpokládat úplný konec jejich přísunu. Celkově by tento proces začal celosvětovým zmapováním do té míry, jak to jen bude technicky možné a sledováním v reálném čase v maximální technicky možné míře.

Katalog sledovaných položek jednotlivých zdrojů by zahrnoval všechny formy od biotických zdrojů, jako jsou například stromy, po abiotické zdroje, jako jsou železné rudy a podobně. Znečištění a další ekologická narušení integrity zdrojů by byly také zahrnuty. Zatímco by se takový celkový systémový přístup k tomuto celosvětovému vyčíslování a monitorování přírodních zdrojů mohl zdát jako složitý úkol, ve skutečnosti je to v dnešní době s veškerou technologií, kterou již příslušná průmyslová odvětví v korporátním prostředí využívají, jednoduše proveditelné.

(2) Vyhodnocení celosvětové poptávky:

Vyhodnocení celosvětové poptávky je proces realizace požadavků lidské populace. Stručně řečeno, tento proces by byl rozdělen na řadu regionálních průzkumů spojených s vydáním publikací, které by informovaly veřejnost o nových návrzích možných ve spotřebitelské a průmyslové výrobě.

Proces zapojení v Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích (Natural Law / Resource Based Economy, NLRBE) se zabývá explicitně vytvářením povědomí o nových technických možnostech ihned, jak se objeví a zároveň také umožňuje veřejný souhlas pro rozhodnutí, o co je zájem, aby se vyrábělo a o co není. Toto by se dalo nazvat „trhem“ NLRBE. V mnoha ohledech to také může být považováno za mechanismus samotné společenské „vlády“, neboť tento druh sociální interakce zaměřený na rozhodování nemusí být omezen pouze na dobrý design a produkci.

V tomto novém přístupu je zřízen čistě technický / interaktivní systém, který funguje v principu podobně, jako v moderní době navržená „přímá demokracie“, kde rozhodovací procesy zahrnují účast skupiny *přímou* cestou, cíl za cílem. S exponenciálním nárůstem na počítačích založeného výpočetního výkonu je nyní tento druh souhrnného společenského „myšlení“ možný.

(3) Protokoly (a) globální výroby a (b) distribuce:

Globální výroba a distribuční protokoly představují možné řešení, jakým má být celý průmyslový systém veden v kontextu infrastruktury povrchu Země. Tato jednoduchá představa se zabývá tím, kde jsou umístěna průmyslová zařízení a proč. Základní ekonomický faktor, který je zde nutno zvážit, je to, co budeme dále nazývat „strategie blízkosti“.

V Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích (Natural Law / Resource Based Economy, NLRBE) jsou organizace globálních průmyslových procesů vždy založeny na optimalizování efektivity a tvorbě *sítě* zařízení, jež stojí logicky na faktorech související s *účelem* těchto zařízení. Toto je ve skutečnosti jednoduché stanovit, protože příslušné proměnné mohou být poměrně snadno kvantifikovány na základě jejich důležitosti. S ohledem na skutečnost, že nejkratší vzdálenost mezi dvěma body je vždy přímá spojnice, spolu s moderními technickými možnostmi vyrábět mnoho výrobků bez ohledu na místní podmínky (např. pokročilý uzavřený systém produkce potravin), je hlavním zájmem, jak snížit spotřebu energie a množství odpadu, smysluplně lokalizovat výrobu, jak je to jen možné.

(3a) Protokoly globální výroby:

Nejlepší cestou, jak tuto problematiku vyjádřit, je poskytnout konkrétní příklad, jehož variací může být nalezen společný kontext. Použijeme zde příklad z textilního průmyslu, konkrétně z výroby oděvů.

Dnes je 98 % oděvů požívaných Američany dovezených, a to zejména z Číny. Většina oděvů je dnes stále vyráběna z bavlny. Odkud bere Čína takové množství této suroviny? Ze Spojených států. To znamená, že Spojené státy dnes vyrábí základní surovinu pro textilní průmysl, která je lodní dopravou převezena do Číny, aby mohla být vzápětí v podobě hotového oděvu dovezena zpět do Spojených států.

Můžeme použít naši představivost s ohledem na miliony barelů ropy vyplývaných v průběhu času na tento přesun materiálu, když by právě sklizeň a výroba mohly být velmi snadno lokalizované. Znovu podotýkáme, že toto je důsledek vnitřních mechanismů tržní ekonomiky, který nebere *žádný ohled* na skutečné ekonomické vztahy v rámci Země - jež vyžadují fyzickou (technickou) efektivity a redukci odpadu - nikoli finanční efektivity a redukci peněžních nákladů. Toto jsou zcela rozdílné věci.

(3b) Protokoly globální distribuce:

Stejný logický závěr platí i pro povýrobní distribuci. Jakmile je zboží vyrobeno, mělo by být dostupné nejprve v místě výroby, a to tím nejefektivnějším možným způsobem založeném na *potávce* a *blízkosti*. Jednou, na regionálních potřebách, zavedená distribuce má tři základní složky:

- 3b1) Umístění zařízení
- 3b2) Metoda přístupu
- 3b3) Monitorování / Zpětná vazba

3b1) Umístění zařízení:

Zařízení je umístěno na základě logické blízkosti koncentrace populace. Takový postup je příkladně ilustrován současnou (obvyklou) praxí umístění obchodů s potravinami pro pohodlí komunity, i když je tato strategie často ohrožena vnitřní tržní logikou. Nicméně, i jiné technologické faktory by mohly vstoupit do hry pro usnadnění pohybu zboží a snížení množství odpadu spolu s pohodlnějším přístupem. Zatímco místní zařízení poskytující to nejpotřebnější mohou být v těsné blízkosti komunity, doručovací systémy, jako např. struktury pro automatickou potrubní poštu pro středně velké výrobky, mohou být instalovány v domovech stejným způsobem, jako dnešní kanalizace.

Další varianty by mohly zahrnovat systémy přístupu založené na specifické místní potřebě, jako v případě rekreačních aktivit. Zařízení pro přístup mohou být umístěna v lokaci různých zájmových činností, jako jsou např. sportovní potřeby, které dodávají potřebné pomůcky v době a místě užití.

3b2) Metoda přístupu:

Metoda přístupu je nejlépe popsána jako sdílený „knihovni“ systém. To nenaznačuje, že všechny získané položky musí být „vráceny“ zpět na tato místa přístupu, ale ukazuje, že kvůli pohodlí *mohou*. Je to jistě vítaný postup, jelikož tento proces „sdílení“ je účinným prostředkem jak pro *zachování* efektivity, tak pro efektivní veřejný přístup. Jinými slovy, prostřednictvím sdílených systémů je potřeba méně výrobků pro uspokojení zájmů více lidí ve srovnání s dnešním systémem obecného vlastnictví 1:1.

Poznamenejme stranou, že na tuto myšlenku existují obecné reakce týkající se problémů zbytečného hromadění zásob nebo nějakého typu zneužití v takovém systému. Tento předpoklad je v podstatě vrstvením *současných* peněžně-tržních následků na nový model. Lidé v nedostatku řízeném dnešním světem spontánně a

bez rozmyslu hromadí a chrání zásoby, pokud mají strach z jejich nedostatku nebo pokud chtějí výrobky kvůli jejich prodejní ceně. V systému NLRBE žádná prodejní cena neexistuje, jelikož neexistují ani peníze. A proto by byla myšlenka cokoli hromadit více nevýhodná, než výhodná.

3b3) Monitorování / Zpětná vazba:

Monitorování a zpětná vazba, jak bylo naznačeno výše, je integrální součástí celého systému jak pro regionální, tak i globální provoz, aby byl tak plynulý, jak je to jen možné, když přijde nejenom na uspokojení regionální poptávky prostřednictvím dostatečného zásobování, ale také udržení kroku se změnami v těžbě, výrobě, distribučních technologiích a novými požadavky. Přirozeně, že jsou tyto faktory vysoce synergické. Již dnes jsou efektivně vyvíjeny senzorové systémy, programy a další nástroje monitorovací technologie pro nejrůznější průmyslové využití. Moderní obchodní katalogové systémy jsou již poměrně pokročilé, pokud jde o požadavek a distribuci. Otázkou je pouze jejich rozšiřitelnost v jistých kontextech, abychom mohli vzít v úvahu všechny nezbytné atributy.

Mikroekonomické faktory:

Zatímco tradiční ekonomická teorie trhu považuje mikroekonomii za něco jako je studium chování jednotlivců, domácností a obchodních rozhodnutí kolem trhů, stanovení cen a dalších faktorů v podstatě založených na pohybu peněz různými způsoby, mikroekonomický koncept NLRBE je zcela odlišný.

Mikroekonomické úvahy v tomto novém modelu se točí kolem současných metod dobrého návrhu a samotné výroby. To je v podstatě založeno na dvou faktorech:

- 1) Efektivita návrhu výrobku
- 2) Efektivita výrobních prostředků

(1) Efektivita návrhu výrobku

Vztahuje se k integritě samotného návrhu. Dnes nákladová efektivita a výsledná technická neefektivita spolu s korporátním procesem konkurence a obrovských zbytečných duplikací specifických výrobků vytvořily klima zbytečného odpadu a omezené životnosti produktů. V těchto návrzích výroby také existuje, jak bude za okamžik detailně popsáno, málo vestavěných recyklačních protokolů, pokud vůbec. To je důležité, protože moderní recyklace by napomohla většímu zachování materiálů v dlouhodobém horizontu, čímž se zvýší dlouhodobá efektivita.

Podobně, *patentované* technologie, které slouží zájmům určitých podniků a firem, aby si zachovaly svůj podíl na trhu, vytvořily prostředí, ve kterém je velmi malá kompatibilita součástí mezi jednotlivými výrobci, kteří vyrábí ty samé produkty.

Proto je zde relevantních 5 faktorů:

- 1a) Optimalizovaná životnost
- 1b) Optimalizovaná přizpůsobivost
- 1c) Univerzální standardizace
- 1d) Integrované recyklační protokoly
- 1e) Umožnění automatizace

1a) Optimalizovaná životnost:

Optimalizovaná životnost jednoduše znamená, že každý produkt se vyrábí s cílem, aby vydržel co nejdéle, jak je to jen možné, tím nejstrategičtějším způsobem. Pojem *strategický* je zde důležitý a neznamená, že všechno, například počítačové skříně, by měly být vyrobeny z titanu jednoduše proto, že je velmi silný. Znovu opakujeme, že toto je *kalkulace synergického návrhu*, kde pojem „nejlepší“ materiál pro daný účel je vždy relativní vzhledem k potřebám paralelní výroby, kde rovněž může být požadován tento typ materiálu. Proto rozhodnutí použít specifický materiál je třeba provést nejenom pro jeho použití v konkrétním výrobku, ale také porovnáním s potřebami ostatních produktů, které požadují podobnou účinnost. Nic není nadřazené tomuto systémově-orientovanému porovnávání. Všechna průmyslová rozhodnutí jsou provedena na základě uvažování v rámci největšího systémového stupně relevance.

1b) Optimalizovaná přizpůsobivost:

Optimalizovaná přizpůsobivost je skutečnou sub-komponentou „optimalizované efektivity“ v kontextu návrhového inženýrství. V současné době, od automobilů až po mobilní telefony, zaznamenáváme čím dál rychlejší technologický pokrok. Přesto, s tímto rychlým tempem změn, zůstávají další významné atributy, podle

historických trendů, stejně relativně delší dobu. Jinými slovy, různé součásti výroby mají různou rychlost změny a to znamená, že systémovou „přizpůsobivost“ a aktivní „modernizaci“ lze předpovědět díky analýze trendu s výsledným očekáváním *vestavěným do* již existujícího návrhu nejlepším možným způsobem.

Vezměme si například rychlost technologických změn u základní součásti počítače - procesoru (CPU). Pokrok v oblasti výkonu čipu procesoru se rapidně zrychluje díky Mooreovu zákonu. Výsledkem je mnoho programových aplikací, které, protože jsou navrženy, aby využily tento zvýšený výkon, nebudou pracovat na počítačových systémech se staršími čipy. Tyto typické síly nutí uživatele k nákupu nového počítačového systému, i když je to ve skutečnosti otázkou procesoru (CPU), nikoli celého systému. Zatímco i jiné faktory mohou mít vliv, jako je např. systémová kompatibilita s novým čipem, zřídka kdy lidé aktualizují samotné tyto čipy, i když je to proveditelné.

Tento typ přizpůsobivosti je dnes kritický na všech úrovních a vede nás k další ekonomické komponentě, kterou je „univerzální standardizace“.

1c) Univerzální standardizace:

Univerzální standardizace představuje soubor optimalizovaných protokolů, které jsou vytvářeny na základě spolupráce a masovou průmyslovou zpětnou vazbou, jež zajišťuje vytvoření jednotné univerzální kompatibility všech komponent spojenou s daným produktovým oborem. Dnešní nedostatek standardizace se projevuje nejenom jako zdroj ohromného odpadu, ale i velké nestability ve funkcionalitě běžných výrobků, jelikož konkurenční étos a patentový záměr neuvěřitelným způsobem omezuje efektivitu.

Tato praxe se často omlouvá záminkou „pokroku“ v návrhu s předpokladem, že se konkurenční podniky poháněné vidinou finančního zisku budou snažit navzájem neustále překonávat, a tím pádem budou více produktivní a pokrok bude nadále pokračovat. Zatímco by na tom mohlo být něco málo pravdy, zpomalení vývoje, odpad a nestabilita způsobily, že je tato praxe neomluvitelná. Kromě toho tu navíc bylo a vždy bude probíhat sdílení informací, které v dlouhodobém hledisku vede jak k osobnímu, tak i společenskému rozvoji.

Vytvoření výzkumné databáze známých komponent podle odvětví aktivně sdílené po celém světě jako referenční rámec návrhu a zpětné vazby při vytváření běžných součástí a výrobků není těžkou úlohou a určitě by to nezabrzdilo technologický pokrok či vynálezavost. Kdyby nic jiného, představovalo by to další různorodé informace a perspektivy, a tím i lepší a rychlejší rozhodování.

1d) Integrované recyklační protokoly:

Toto jednoduše znamená, že současný stav komponent a opětovného užití materiálu je přímo a strategicky optimalizován při zvažování samotného návrhu produktu. Opět připomeňme, že se to v moderní době žádným efektivním způsobem neděje. Při průzkumu skládek ve světě se najde mnoho užitečných komponent, které byly vyvezeny v souvislosti s většími systémovými celky (výrobky). Vzhledem k tomu, že normální korporace, která takové věci dělá a zřídka vybízí k návratu výrobku pro přímé přepracování, je toto nevyhnutelným důsledkem.

Nicméně zatímco systém recyklace tradičních materiálů jakými jsou plast, sklo a papír, do jisté míry funguje efektivně, proces recyklování spojený přímo s jednotlivými průmysly je nedopracovaný a vysoce neefektivní. V rámci NLRBE by optimalizované recyklační protokoly byly standardem pro další využití materiálů. Skládky by nakonec díky tomuto procesu přestaly existovat, protože v podstatě *všechno*, co vyrábíme, můžeme znovu využít, jen kdybychom měli zájem tak učinit.

1e) Umožnění automatizace:

Toto znamená, že daný návrh výrobku odpovídá stavu automatizace práce, která usiluje o odstranění lidského přičinění, kdykoli je to možné a účinnější, často s následkem menší složitosti tohoto návrhu. Jinak řečeno, částí rovnice efektivnosti je, aby výroba zboží probíhala za pomoci automatizovaných prostředků a brala v potaz aktuální stav automatizačních technik. Snažíme se zjednodušit způsob, jakým se používají materiály a výrobní prostředky tak, aby mohlo být vyrobeno maximální množství výrobků s co nejmenšími variacemi materiálů a výrobních zařízení. Více na toto téma naleznete v následující sekci.

(2) Efektivita výrobních prostředků

Prostředky pro výrobu čehokoli jsou v přímém vztahu ke stavu technologie. Od neolitické revoluce s příchodem kamenných nástrojů až ke zrození dnešní „kybernetizace“ a „myslících“ strojů, které mohou posoudit, vykonat a problém řešit, bylo základem veškeré „práce“ zapojení dostupných asistujících technologických nástrojů.

V NLRBE je tato schopnost *maximalizována* a snižuje lidskou pracovní sílu, jak ji známe z liberálních aplikací a rozšiřování automatizace, jež nesmírně zvyšují produktivitu. Účast lidské práce, stále ještě nezbytné v

pokročilejších fázích, je redukována na široký dohled nad těmito zavedenými automatizovanými systémy. Továrny již nejsou vázány tradičními omezeními kvůli osmihodinové pracovní době a pětidennímu pracovnímu týdnu, protože k tomu neexistuje žádný důvod, vzhledem k možnému masivnímu snížení lidského příspěvku. Tyto nové systémy by teď mohly v případě potřeby fungovat 24 hodin denně, sedm dní v týdnu.

Mimo jiné je často pokládána otázka: „Kolik lidí je zapotřebí k dohledu na plynulý průběh operací a zvládnutí řešení problémů?“ Tento druh otázky může být zodpovězen na základě posouzení aktuálních statistických trendů, jejich průměru a jejich následné extrapolace.

Nicméně, dochází k časté záměně mezi „prací“ ve smyslu běžné dřiny, jejíž obyčejnou odměnou je peněžní stimul, a „prací“, kterou všichni lidé vykonávají kvůli čistě tvůrčímu zájmu a rovněž přínosnému záměru. Hluboký posun hodnot předpokládaný hnutím Zeitgeist spočívá v pokroku při klasickém rozlišování „práce“, jenž se mění na typ sociálního příspěvku, který je ve skutečnosti radostí a zájmem lidí. Dnes po celém světě existuje lidský zájem prozkoumávat, vytvářet a zlepšovat bez ohledu na peněžní vynucení.

Avšak kvůli neustálému tlaku na příjem ve stávajícím modelu se u téměř všech takových činů předpokládá nutná souvislost s honbou za penězi pro přežití. Dalo by se namítnout, že tento fakt narušuje přirozenější lidský motivační systém pro výzkum, učení se a tvoření bez takového tlaku.

Takto byl objasněn pojem „práce“ v souvislosti s dohledem nad operacemi, opravou systémů a další údržbou, která by pravděpodobně neměla být degradována na typ dřiny, jež je tak často v moderní době považována za skutečnou „prací“. Tento akt je respektován spíše jako forma osobního přínosu pro osobnostní a sociální zisk, neboť každý akt provedený v tomto typu systému má přímý osobní přínos pro lidi, kteří pracují na tom, aby jej udrželi v bezproblémovém provozu.

Tím se rozumí, že pouze velmi malá část populace bude „zapotřebí“, aby se zapojila do udržování jádra systému. Pravděpodobně by to bylo asi 5 % populace, kdy průmyslové metody dosáhnou současných možností. Těchto 5 % by pak mohlo být rozděleno v rámci celé populace. Takže, pokud je daný počet obyvatel regionu 50 000 lidí, průmyslový systém by vyžadoval 2 500 lidí za předpokladu, že tradiční pracovní týden je osm hodin denně, pět dní v týdnu. To se promítá do 100 000 pracovních hodin týdně. Z hlediska celkové populace tato pracovní odpovědnost představuje vzájemný závazek každého člověka „pracovat“ jen dvě hodiny týdně.

PRŮMYSLOVÁ VLÁDA

Moderní politika je politika obchodu ... Platí to jak pro zahraniční, tak pro domácí politiku. Legislativa, policejní dozor, ministerstvo spravedlnosti, vojenská a diplomatická služba - všechno se točí především kolem obchodních zájmů a peněžních vztahů mající méně než náhodný dopad na ostatní lidské zájmy.

- Thorstein Veblen

Politická vs. technologicky orientovaná vláda

Povaha a rozvinutí politicky řízeného modelu zastupitelské demokracie, tvorba legislativy a sankcionovaného vynucení zákona, to vše bylo zrozeno z přirozených tendencí vlastní aktu obchodu.

Po neolitické revoluci se kdysi kočovné lidské vzorce chování změnilly na sklony k farmaření, usazení se a založení měst. Specializace kvetla a obchod byl proto nezbytný. Nicméně jak místní populace rostla a regionální zdroje se často stávaly více vzácné, představovaly bezpečnostní a regulační praktiky, s ohledem na možnou nerovnováhu a spory, ochranu místní půdy, majetku, obchodní integrity a podobně. Použití „armády“, jež je veřejnou vyhláškou pověřena chránit, se stalo standardem.

V raném 21. století existovalo mnoho ekonomických škol, které mluvili o redukci nebo dokonce o úplném odstranění státního aparátu mylně považující samotný stát za oddělenou entitu a příčinu současného společenského strádání nebo ekonomické neefektivity. Nicméně na druhé straně této debaty je všeobecné volání po zvýšené státní regulaci trhu k zajištění větších omezení obchodních manipulací a tudíž vyhnout se tomu, co bylo často vnímáno jako „kapitalismus kumpánů“.

Bez ohledu na hodnotu jakéhokoliv daného argumentu, pokud jde o upřednostnění „volného trhu“ proti upřednostnění „státní regulace“, požadovaly historicky veškeré obchodní dohody nějakou úroveň právního zprostředkování. To proto, že veškeré transakce jsou formou konkurence a všechny konkurenční pobídky se potýkají s možností podvodu nebo zneužití způsobenou přirozeným tlakem vnějších okolností a přirozeností snahy o přežití v mezích na nedostatku založeného trhu. Faktem je, že jakákoliv forma obchodu existující

v tomto nedostatkem posilovaném pohledu na svět se trvale projevuje tzv. „korupcí“ nebo nepoctivým chováním. Je to silně motivováno. Míra samotné korupce se ve skutečnosti dokonce stává věcí názoru (co je ještě přijatelné, a co už ne). Proto byl určitý typ prvořadé rozhodovací moci vždy udělován určité skupině, aby dělala prostředníka mezi stranami konfliktu, což je zdrojem vládní moci, jak ji známe.

Proto je stěžování si na státní regulaci nebo její nedostatek v konečném důsledku diskutabilní záležitostí v širokém schématu dlouhodobé společenské změny. Pravá společenská změna nepřijde přes iluzivní upřednostnění jedné z nich před druhou. Přijde pouze tehdy, pokud nastolíme naprosto odlišný systém, který odstraní jak trh, tak stát, jak je známe dnes.

Definice ekonomického modelu

Nejlepší, jak přemýšlet o Ekonomice založené na přírodních zákonech / zdrojích (Natural Law / Resource Based Economy, NLRBE) není v tradičních pojmech jakékoliv formy tržně-orientovaného ekonomického modelu dneška. Lepší je na tento model pohlížet jako na *pokročilou výrobu, distribuci a systém řízení*, který je demokraticky spravován veřejností prostřednictvím určitého typu „participativní ekonomiky“.

Tento typ přístupu usnadňuje vstupní procesy, jako jsou technické návrhy a hodnocení poptávky, zatímco současně také filtruje všechny činnosti prostřednictvím něčeho, co bychom mohli nazvat protokoly *udržitelnosti* a *efektivity*. Tyto protokoly jsou základními pravidly pro průmyslové akce nastavené přírodními zákony, nikoli lidským názorem.

Cíle, mýty a přehled

Existuje mnoho domněnek, mýtů a zmatků, jež časem vyvstaly a které je dobré řešit přednostně. První z nich je představa, že tento model je „centrálně plánovaný“. Tento předpoklad na základě historického precedentu znamená, že elitní skupina lidí bude dělat ekonomická rozhodnutí za celou společnost.

NLRBE není centrálně řízena. Je to systém založený na spolupráci (Collaborative Design System, CDS). Je celý založen na veřejné interakci umožněné naprogramovanými systémy s otevřeným přístupem (open-access systems), jež umožňují výměnu konstantní dynamickou zpětnou vazbou, která může doslova umožnit vstup veřejnosti do jakékoliv průmyslové záležitosti, ať už osobní nebo společenské.

Dalším protestem je otázka „ale kdo bude programovat tento systém?“, která opět předpokládá, že by zájmy elit mohly existovat za těmito, jimi zprostředkovanými, programy (což bude rozvedeno dále v této eseji). Odpověď, jakkoliv zvláště může znít, je každý a nikdo. Kromě toho by skutečné programování využívající tento interaktivní systém mohlo být k dispozici na platformě Open Source pro veřejný vstup a revizi. Ve skutečnosti je systém zcela založen na inteligenci „skupinové mysli“ a výhod sdílení otevřeného zdroje / otevřeného přístupu, což pomůže vynést všechny životaschopné zájmy na povrch pro veřejné posouzení absolutně transparentním způsobem.

Další zmatky obklopují koncept, jenž se stal pro mnohé definujícím rozdílem mezi kapitalismem a většinou ostatních, v historii navrhovaných, sociálních modelů. Má to co dělat s tím, zda-li jsou „výrobní prostředky“ vlastněny soukromě nebo ne. „Výrobní prostředky“ ve zkratce znamenají ne-lidská aktiva, která se podílejí na vytváření výrobků. Jsou jimi např. stroje, nářadí, továrny, kanceláře apod. V kapitalismu, podle historické definice, jsou to právě *kapitalisté*, kdo vlastní výrobní prostředky.

Celé století se vede diskuze o tom, že jakýkoli systém, jenž nemá své výrobní prostředky v soukromém vlastnictví a který nevyužívá měnu jako informační mechanismus, nebude tak ekonomicky efektivní jako ten, který to dělá. Tato efektivita, jak se tvrdí, je možná z důvodu použití cenového mechanismu.

Na základě toho logicky vyvstává otázka: Je možné vytvořit systém, který může efektivněji zprostředkovat zpětnou vazbu s ohledem na spotřebitelské preference, poptávku, hodnotu práce a nedostatek materiálu nebo komponent bez cenového systému, subjektivních majetkových hodnot nebo tržní směny? Odpověď zní ano. Moderním řešením je zcela eliminovat směnu a vytvořit přímou kontrolu a zpětnou vazbu mezi spotřebitelem a samotnými výrobními prostředky. Spotřebitel se vlastně stane součástí výrobních prostředků a průmyslový komplex jako celek se stane nástrojem pro výrobu produktů, jenž je kdykoli přístupný veřejnosti.

Pro ilustraci, většina lidí dnes pravděpodobně vlastní obyčejnou tiskárnu připojenou k domácímu počítači. Když je z počítače odeslán soubor k tisknutí, řídí uživatel miniaturní výrobní proces. Stejně tak v některých dnešních městech už existují laboratoře s 3D tiskárnami, kam si mohou lidé poslat svůj 3D návrh a použít tyto stroje k vytisknutí čehokoliv, co potřebují ve fyzické podobě. Postup popsany zde prezentuje podobnou myšlenku.

Představte si například obchod s oblečením, až na to, že není organizován jako „obchod“, jak jej dnes chápeme. Je to multifunkční textil-tisknoucí dům. On-line si najdete stříh, který vám vyhovuje, spolu s preferovaným

materiálem a dalším nastavením a pak si dané oblečení „podle požadavku“ v tomto zařízení vytisknete. Zamyslete se na chvíli kolik skladovacího prostoru, nákladů na dopravu a přetékajícího odpadu by bylo odstraněno tímto přístupem, kdyby prakticky vše mohlo být vytvořeno na základě poptávky a vyrobeno automatickými systémy, které mohou neustále produkovat širší paletu zboží se stále menším množstvím manufakturních konfigurací.

Rozhraní pro spolupráci na návrhu (Collaborative Design Interface, CDI)

Odrasovým můstkem pro interakci v NLRBE je CDI, neboli rozhraní pro spolupráci na návrhu. CDI by mohlo být abstraktně považováno za „nový trh“ neboli trh myšlenek a návrhů. Projektování je prvním krokem v jakékoli produkci a přes toto rozhraní může být zapojena jak jedna osoba, tak i celý tým. Zapojit se může každý. Je to otevřený zdroj (Open Source) s otevřeným přístupem (Open Access) a přichází ve formě online webového rozhraní.

Slovo „trh“ zde nemá spojitost s obchodem, ale je to spíše pojem pro sdílení a skupinové rozhodování. Stejně jako je tomu u běžného prodejního trhu, i zde existuje typ chování hejna, jenž rozhoduje v průběhu času jako skupina s ohledem na to, jaké výrobky se budou vyvíjet (poptávka) a jaké vymizí (nedostatek poptávky). V jistém smyslu je tento demokratický proces obsažen v NLRBE, ovšem za použití jiných prostředků.

Kromě toho, všechny předložené projekty, ať už rozpracované nebo dokončené, jsou ukládány ve veřejně přístupné vyhledávací databázi. Tato databáze zpřístupňuje všechny projekty ostatním, aby je mohli použít a stavět na nich. V tomto ohledu je to podobné tradičnímu katalogu výrobků, jenž známe dnes, ovšem s tím rozdílem, že zde se jedná o projekty digitální, které mohou být na požádání kdykoli poslány do výroby na základě poptávky.

Mechanismus CDI by přišel ve formě interaktivního rozhraní, stejně jako to dnes běžně vidíme například u systémů počítačem podporovaného projektování (Computer-Aided Design, CAD) nebo počítačem podporovaného inženýrství (Computer-Aided Engineering, CAE). Stručně řečeno, tyto programy jsou schopné digitálně vytvořit a představit jakýkoli návrh produktu obsahující všechny informace o tom, jak by nakonec měl být fyzicky vyroben.

Optimalizované standardy efektivity:

Standardy efektivity jsou normy, kterým musí odpovídat daný návrh. Toto hodnocení bude vypočítáno automaticky, nebo algoritmicky, pomocí CDS programování. Může se to také chápat i jako proces *filtrace*.

Stručně řečeno, každé navržené řešení bude digitálně filtrováno přes sérii protokolů *udržitelnosti* a *účinnosti*, které se týkají nejen stavu existujících zdrojů, ale také aktuálního výkonu celého průmyslového systému.

Protokoly obsahují následující „standardy efektivity“:

- a) Strategickou maximalizaci životnosti
 - b) Strategickou maximalizaci adaptability
 - c) Strategickou standardizaci oborových komponent
 - d) Strategicky příznivou integrovanou recyklaci
 - e) Strategicky příznivou automatizaci práce
- a) 'Strategicky maximalizovaná trvanlivost' znamená, aby byl výrobek tak odolný a dlouhotrvající, jak je potřeba. Použité materiály, včetně možných náhrad z důvodu různých úrovní nedostatku či jiných faktorů, budou dynamicky propočítány návrhovým systémem nejspíš automaticky, aby byly co nejvíce příznivé optimalizovanému standardu životnosti.
- b) 'Strategická maximalizace adaptability' znamená nejvyšší stupeň flexibility pro výměnu komponent, ze kterých je výrobek vyroben. V případě, že se část výrobku porouchá nebo vyprší její životnost, návrh umožní takové komponenty jednoduše vyměnit pro maximalizaci plné životnosti výrobku, a vždy tak zabránit nahrazení celého výrobku.
- c) 'Strategická standardizace oborových komponent' znamená, že všechny nové návrhy jsou buď v souladu, nebo nahrazují existující komponenty, které již existují a jsou zastaralé kvůli nedostatku efektivity při srovnání. Tato logika by se neměla vztahovat pouze na daný produkt, ale i na celý produktový obor, jakkoli je to možné.
- d) 'Strategicky příznivá integrovaná recyklace' znamená, že každý návrh musí být v souladu s aktuálním stavem regeneračních možností. Rozložení jakéhokoli výrobku musí být zahrnuto v počátečním návrhu a umožněno nejvíce optimalizovaným způsobem.

e) 'Strategicky příznivá automatizace práce' znamená, že je také brán v potaz současný stav optimalizované a automatizované výroby se snahou vylepšit návrh, aby byl co nejpříznivější pro výrobu a s co nejmenším množstvím složitosti, lidské práce či kontroly. Opět se snažíme zjednodušit způsob, jakým jsou materiály a výrobní prostředky používány, aby bylo vyrobeno maximální množství výrobků s co nejmenší variací materiálů a výrobních zařízení.

Výpočet návrhu

Pokud bychom se měli podívat na návrh výrobku v nejširším možném pojetí s ohledem na průmyslový vývoj, skončíme u přibližně čtyř funkcí nebo procesů, přičemž by se všechny vázaly na čtyři dominantní lineární etapy, jež zahrnují návrh, výrobu, distribuci a recyklaci. Každý z těchto procesů je přímo napojen na systém globální správy zdrojů poskytující hodnotovou zpětnou vazbu, jež napomáhá v regulačním aparátu zajistit efektivitu a udržitelnost.

Všechny návrhy produktů se musí přizpůsobit:

- 1) Optimalizované efektivitě návrhu
- 2) Optimalizované efektivitě výroby
- 3) Optimalizované efektivitě distribuce
- 4) Optimalizované efektivitě recyklace

1) Optimalizovaná efektivita návrhu

Produktový návrh musí splňovat nebo se přizpůsobit těmto kritériím:

Trvanlivost
Přizpůsobivost
Standardizaci
Příznivou recyklaci
Příznivou automatizaci

2) Optimalizovaná efektivita výroby

Parametry tohoto filtru se mohou měnit na základě povahy zařízení a množství strojních variací při výrobě (fixní automatizace versus flexibilní automatizace), jež se požadují v daném čase. Z důvodu účelovosti rozlišujeme dva typy zařízení: Jeden pro vysokou poptávku neboli masovou výrobu a jeden pro nízkou poptávku nebo krátkodobou výrobu na zakázku.

Proces třídění je jednoduše vytvořen pro určení cílového zařízení podle povahy požadavků pro výrobu. Cíl pro 'vysokou poptávku' předpokládá fixní automatizaci znamenající neměnné výrobní metody, které jsou ideální pro vysokou poptávku / masovou výrobu. Cíl pro 'nízkou poptávku' používá flexibilní automatizaci, jež může dělat různé věci, ale obvykle v malých sériích.

Znovu připomeňme, že toto schéma předpokládá, že jsou zapotřebí pouze dva typy zařízení. Na základě výrobních faktorů může být více typů zařízení vytvářejících více rozdělujících podmínek. Ačkoli, pokud jsou pravidla pro návrh respektována, nemělo by se časem objevovat tolik variací, jelikož je záměrem vždy redukovat a zjednodušit.

3) Optimalizovaná efektivita distribuce

Jakmile je proces 2 dokončen, z návrhu produktu se stal nyní 'produkt'. Produkty pro nízkou spotřebitelskou poptávku následují proces přímé distribuce. Produkty pro vysokou spotřebitelskou poptávku následují proces masové distribuce, kterým budou v tomto případě pravděpodobně „knihovny“.

Podobně jako v případě efektivit výroby, tak i v případě 'efektivit distribuce' pro vysokou a nízkou poptávku, bude distribuční proces přizpůsoben s ohledem na vzdálenosti k existujícím zařízením. V tomto případě jsou zařízení místa v regionální distribuci (knihovny) založené na úrovni poptávky v daném regionu.

4) Optimalizovaná efektivita recyklace

Po distribuci prochází produkt svým životním cyklem. Když životní cyklus jednou skončí, produkt se stane „neplatným“ a přesune se k procesu #4, neboli filtru efektivní optimalizované recyklace. Stručně řečeno, všechny prošlé výrobky budou následovat aktuální regenerační protokol. Tento protokol zahrnuje standardy

zahrnuté v dané době pro zajištění optimalizovaného znovuvyužití nebo přepracování jakéhokoli zboží nebo komponenty.

Domácí ekonomika

Myšlenka uplatnění každého člověka, jenž by měl zájem na tvorbě průmyslové technologie umožňující tzv. interaktivní „skupinovou mysl“ pro řešení problémů a tvorbu, obsahuje hluboce sjednocující gesto komunity, spolu s druhem osobní svobody projevu v tvůrčím procesu, která zde nikdy předtím nebyla.

Samotný pojem extrémně pružných, poptávkou řízených výrobních systémů, jež mohou produkovat výrobky pro jednu osobu nebo výrobky pro celou demografickou kulturu, má ve svých důsledcích hluboký dopad, nemluvě o obrovském množství vrozených pozitivních výsledků, pokud jde o vytvoření mírumilovnější, humánní společnosti.

Vzhledem k technologickým trendům není těžké si představit malé město, které, stejně tak, jako má v současnosti elektrickou rozvodnou síť, jež spojuje město s jeho centrálním zdrojem energie, má nyní síť výrobních zařízení navrženou doslova pro vytvoření čehokoliv, co město může potřebovat, na základě poptávky. Suroviny jsou dopravovány do výrobního zařízení dle podmínek a alokačních algoritmů týkající se „systému globální správy zdrojů“, jež propojuje všechna tato ekonomická zařízení jak regionálně, tak globálně.

Přesto, v rámci tohoto scénáře, je role člověka často špatně pochopena. Zatímco snaha o post-nedostatek tímto způsobem vytvoří udržitelné a hojnost generující paradigma, ve kterém lidé mohou žít bez břemene „práce na živobytí“, debata o tom, „co lidé budou dělat?“ je otázkou, která často vzniká, spolu s další nevyhnutelnou otázkou: „Kdo bude provozovat všechny ty stroje zadarmo!?“

První otázka směřuje k srdci lidských hodnot. Lidé si vždy našli něco zajímavého k práci nebo k prozkoumání a proto je silně nepravděpodobné, že by nastala éra nudy vzhledem k tomu, že by lidé už nemuseli bojovat, ale pouze žili vysoce kvalitní život. Spíše by se lidé povznegli na nový druh existence a soustředili by se na vyšší zájmy, které byly jednoduše v předchozím modelu nedosažitelné.

Druhá otázka je více zajímavá. V automatizované ekonomice, která strategicky pracuje tak, aby odstranila člověka ze všech druhů monotónní, těžké nebo nebezpečné práce, bude stále potřeba základního dohledu a řízení. Mnohým, kteří se vyhýbají tématu ohledně post-nedostatku, je tento problém společný. Tvrdí, že pouze ve 100 % automatizované utopii, kde by lidé neměli doslova žádné povinnosti, by byla tato společnost možná. V opačném případě, by nějaká subkultura musela dělat zbývající práci, a proto by existoval určitý druh vrozeného stratifikovaného útlaku.

Problém s touto domněnkou je ten, že je hluboce uzamčena do tržně orientovaného pohledu na svět, kde čas jsou peníze. Lidé v současnosti automaticky předpokládají, že aby se cokoli skutečně udělalo, musí být ve hře peníze jako stimul.

I když jsou peníze stále hlavní motivací v současné společnosti, tak vzhledem k určitému volnému času lidé prokázali, že mohou významně přispívat do projektů, které nemají žádnou peněžní návratnost a skutečnou otázku týkající se motivace k takové práci je uspokojení a *pocit z přispěvků*. V současnosti většina zaměstnání tento pocit nevytváří. Většina lidí chodí do soukromé diktatury pět dní v týdnu a jsou pod kontrolou svých nadřízených s vědomím, že mohou být kdykoliv propuštěni.

Odhaduje se, že v plně realizované NLRBE, by bylo zapotřebí v průměru asi 5 % populace daného regionu (rovněž 5 % globální populace) na zajištění plynulého fungování tohoto průmyslového systému a toto číslo, jak se bude rozvíjet technologie, by se pravděpodobně v budoucnu neustále snižovalo. Tato účast by mohla být nejlépe vyjádřena v podobě toho, co se nazývá „domácí“ ekonomika. Domácí ekonomika ztělesňuje užitečné činnosti lidí v bezpečném prostředí. Domácí práce, rodinné a komunitní zájmy jsou tradičními příklady. V systému NLRBE by práce mohla být pojímána stejným způsobem a její množství by mohlo být rozděleno mezi populaci ve velkém měřítku, díky čemuž by byla celková časová náročnost minimální.

Decentralizační Paradox

Mnoho lidí, kteří se dozví o NLRBE často předpokládají, že této globální společnosti „vládne“ jeden hlavní počítač, jeden stroj, elitní skupina technokratů nebo něco podobného. NLRBE je skutečně globální struktura ve způsobu, jakým zpracovává ekonomické informace a vyhodnocuje možnosti produkce. Jakmile je výrobek navržen, projde výše uvedenými filtry účinnosti a udržitelnosti, jež se vždy vážou zpět ke stavu globálních zdrojů, spolu s globální sítí pro podílení se na projektech.

Jedinou skutečnou nedílnou centralizací je digitální síť propojující samotný svět. Vzhledem k tomu bychom mohli za těchto okolností zvážit několik možných problémů a to stejným způsobem, jakým dnes pohlížíme na internet, což je v podstatě stejná infrastruktura. Například „hacking“, což je akt narušení, krádeže nebo poškození programu či digitální informace tím, že je napaden zdrojový kód, by nás mohl znepokojovat.

Nicméně se musíme nejprve zeptat, *proč* by někdo něco takového prováděl v novém modelu. Vzhledem k tomu, že je celý systém navržen tak, aby poskytoval výhody pro každého, co je podnětem jej narušovat? Každý, kdo by takový systém zničil, by tím také zničil své prostředky k přispívání a rozvoji. Analogií by v tomto případě mohl být člověk žijící dnes v bytovém domě, kde všichni sdílí užitečnou infrastrukturu a kde se rozhodne zničit pojistku nebo elektrický jistič, který rozděluje příchozí elektrickou energii k napájení celého bytového domu. Proč by to dělal, když by tak vypnul i svou vlastní elektřinu?

Je důležité přezkoumat, proč lidé dnes mohou být tak zlí. Hněv se vypěstuje deprivací a kdejaký vnější akt je často interpretován jako zdroj tohoto zneužívání. Takže lidé dnes z důvodu odvety „hackují“ a narušují webové stránky a podobně, buď na protest nebo aby se pomstili. Ohledně NLRBE by bylo těžké pochopit, kde by se vzal zdroj takového pocitu úzkosti a vzteku. Pokud se někomu nelíbí, jak systém nějakým konkrétním způsobem funguje, má pravomoc to změnit na základě posouzení shody s ostatními. Systém se neustále vyvíjí.

Nicméně, v případě, že se toto stane, je jednoduché řešení: Aktivní redundance. V peněžně řízené společnosti, založené na nákladové efektivitě, vidíme málo redundance proti selhání v místech, kde je to neakceptovatelné. Hlavní server sítě, jenž usnadňuje sociální propojení a sjednocení, by mohl mít 5,6,7 ... 20 úrovní redundance a automatické zálohování pro případ, že by se cokoli pokazilo. Nemusí to být dokonalé. Některá data mohou být ztracena. Nicméně, opět připomeňme, že to není utopie. Pokud jde o to, kdo má „moc“, aby si všiml problému a uplatňoval tuto redundanci, existují zde technické týmy, které monitorují síť, stejně jako v jakémkoli jiném existujícím povolání.

Samozřejmě pak vyvstává otázka: Co když je někdo z technického týmu zkorumpovaný a záměrně nabourává systém? Opět bychom na to mohli namítnout: Proč by to dělal? Jaká je motivace? V případě, že by k tomu došlo, netrvalo by dlouho, než by si toho všimli ostatní a systém by mohl být opraven podobnou redundancí a to tím, že by daná osoba přišla o svou pozici. Tuto osobu by pak vyslechli její kolegové a celá společnost, aby tak lépe pochopili, proč k tomuto aktu došlo.

Celkově se neustále s důvěrou odevzdáváme „autoritám“. Doktoři, mechanici a jakékoli další specializace vždy požívají určitý stupeň důvěry ze strany těch, kteří potřebují jejich pomoc a většinou, dokonce i v monetární společnosti, která vytváří nepoctivost, jsou lidé většinu času převážně poctiví nebo alespoň natolik poctiví, jak jen *mohou být*. Je prostě příliš cynické se domnívat, že jakákoli alokace kontroly je nebezpečná. Nikdy v dějinách lidstva se nestalo, že bychom nesdíleli jistou míru svěřené moci odpovědnosti jeden za druhého a téměř ve všech případech, stejně jako u zubního lékaře či mechanika, je otázka povahy svěřené „moci“ charakterizována svým technickým významem; přesně tím druhem dohledu, jenž je v tomto kontextu obhájován.

Pokud jde o fyzickou síť samotnou, ta je decentralizovaná ve svém zaměření v mnoha směrech, často více, než je tomu tak dnes. Samotná města se promění dvěma hlavními způsoby. Za prvé, konstrukce a propojení vnitřního městského systému bude usilovat o splnění nejvyššího možného stavu technické účinnosti, včetně udržitelné infrastruktury, domů, výrobních / distribučních sítí a podobně s tím, že bude brán přímý ohled na základy systému. Za druhé, očekává se, že v důsledku vývoje efemeralizace bude město vyrábět všechny regionální výrobky *lokálně*. Správa města na úrovni široké infrastruktury, jako například kam umístit most, bude rovněž regionální rozhodovací proces, jenž je uveden do pohybu prostřednictvím přímé demokracie, systému CDS.

Každé město je samozřejmě spojeno s ostatními městy, ideálně pokročilými dopravními systémy, které mohou čistě a plynule přemísťovat lidi. Vlaky typu Maglev mají nakročeno k tomu stát se další etapou rychlé, bezpečné a účinné dopravy s malým či žádným dopadem na životní prostředí ve srovnání s letadly, autobusy a automobily poháněnými ropou.

Pokud jde o „motor“ města, kterým je jeho průmysl, digitální síť a senzorové systémy pracují na shromažďování důležitých regionálních a ne-regionálních dat. To se vztahuje k síti „globální správy zdrojů“, jak již bylo popsáno dříve a jak regionální, tak i globální síť pro měření umožní všem městům / obyvatelům získat celistvou představu o tom, co se děje, což ovlivní produkci a další důležité environmentální faktory.

Takže, tato síť může být velmi dobře „centralizovaná“, co se týče jejích dat a toku surovinových zdrojů do městských vnitřních výrobních zařízení, ale je zároveň *decentralizovaná* tím, že město nedovází nic jiného. Je převážně soběstačné. K veškeré výrobě dochází uvnitř, nedovází ani nevyváží se žádné výrobky, jenom zdroje. Tato myšlenka „určité míry soběstačnosti“ je důležitá a vztahuje se dokonce i na struktury, jako jsou domy. Ideální dům by mohl být nezávislý a soběstačný při získávání energie a s náhradními záložními zdroji energie by nemělo dojít k žádnému ohrožení.

Jinak řečeno, v takovémto systému založeném na přirozeném nadbytku neexistuje žádný centrální „vypínač“. Například, pokud je využívána elektrická síť hlavního dodavatele a tato síť selže, bude to mít jen minimální efekt na domy, jestliže jsou tyto domy navrženy také tak, aby využívaly lokální zdroje energie (např. solární) a tudíž jsou soběstačné.

Stejně tak nemůže nic narušit mezinárodní systém. Na rozdíl od moderních peněžních finančních a měnových struktur, které jsou vysoce centralizované a mohou znamenat pohromu po celém světě, pokud se něco pokazí, v NLRBE má problém v jednom městě jen malý vliv na jakékoli jiné město.

Takže, správně organizovaná NLRBE není ve skutečnosti centralizovaná v žádném smyslu. Přesněji řečeno se jedná o globální decentralizovaný systém, s různými stupni vrozené redundance, který se stupeň po stupni propojuje pomocí toku informací a fyzických kanálů, aby tak získal správné prostředky, jež by byly použity pro místní ekonomiku každého regionu.

ŽIVOTNÍ STYL, SVOBODA A FAKTOR LIDSTVÍ

Je svoboda něco jiného, než právo žít tak, jak si přejeme? Není.

- Epictetus

Co je to štěstí?

Pro většinu je v dnešním světě těžké představit si společnost bez nátlaku a každodenní sporů snášených jednoduše kvůli snaze přežít a udržet si zdravý duševní i fyzický stav. Tak moc jsme v našem životě soustředěni na to, abychom zůstali finančně soběstační a byli si jistí, že máme dostatek prostředků pro dnešek, zítřek, na zaopatření rodiny a možná i další generace, že často ztrácíme přehled o tom, co skutečně vytváří pocit pohody a štěstí.

Sjednocená společnost a individualita

Nelze popřít, že se lidské bytosti vyvinuli s hluboce sociální povahou. Mohlo by být namítnuto, že to, co nás opravdu určuje, jsou vztahy, jež jsme si vytvořili během našich životů, nehladě na obrovský vliv samotného kulturního rozvoje, který je naším hlavním zdrojem většiny hodnot v každé době a v každé společnosti.

Leč, současně nemůžeme popřít potřebu osobního rozvoje, svobodu požadovaného vyjádření se a všeobecnou nezávislost, kterou většina lidí potřebuje cítit ve svých každodenních životech. Zatímco představa „svobodné vůle“ může být při analýze velice složitá, zdá se, že vždy byla naší součástí, jež nás vede způsobem, co považujeme za „volbu“ a pokud cítíme jakýkoli útlak této volby, cítíme se rozrušeni a vyvedeni z rovnováhy.

Dnes máme technologické prostředky nejen k tomu, abychom přivedli všechny lidské bytosti k vysokému standardu života díky rychlému rozvoji v technologii a zásadnímu porozumění ve vědě, ale máme také schopnost se strukturálně racionalizovat jako bytosti, abychom byli *skutečně odpovědní sobě navzájem a samotné Zemi*.

Tržní systém nebyl schopen posílit tento náš smysl pro společenství nebo harmonii domova, protože jeho samotné základy pracují proti oběma těmto hodnotám nebo ctnostem. Na Zemi je v tržním modelu nahlíženo jako na zásobárnu surovin čekajících na finanční využití a čím více výrobků bude na trhu, tím více se vydělá peněz a tudíž je vytvořeno více pracovních míst.

Tento starý systém, který je přirozeným důsledkem nedostatkem řízeného řádu, velmi dobře fungoval během primitivních období, kde náš vliv na Zemi a to, kolik škody můžeme způsobit jeden druhému, měl „přijatelné“ limity, chcete-li. Větší vrozené strukturální problémy jednoduše nemohly být v té době pochopeny. Přesto se dnes samotný trh ukázal, že není udržitelnou metodou nebo způsobem pro inteligentní správu zdrojů a také vytváří trvalý sklon vidět ostatní lidské bytosti jako hrozbu pro naše vlastní přežití.

NLRBE, na druhé straně, strukturálně kombinuje společenský zájem se zájmem osobním a se zájmem o životní prostředí. Její fungování má přímou vazbu na suroviny a životní prostředí, a tedy je ve skutečnosti *prospěšné* udržitelnosti a efektivitě. Podobně, neexistuje žádný zisk plynoucí ze zneužívání ostatních nebo nečestného chování a způsobů korupce, jež máme tendenci považovat za normální. Krádež, zločin, podvod a strukturální následky běžné pro nedostatkem řízený trh, nebudou mít nadále žádný reálný podnět, protože celá společnost je orientována *sloužit sama sobě a zraňováním ostatních pouze zraňují sebe sama*.

Například, představte si to enormní množství zákonů, jež dnes existují, aby chránili něčí osobní majetek. Lidé mohou mít ke krádeži nejrůznější motivy, ovšem statisticky nejčastějším společným předpokladem je nedostatek prostředků, obecná deprivace a tudíž i relativní či absolutní chudoba. Pokud lidé kradou fyzické výrobky, obvykle kradou směnnou hodnotu. V NLRBE žádná směnná hodnota neexistuje, a tak je nesmyslné „ukrást“ věc, kterou nelze prodat.

Faktor lidství a přístupová práva

Lidský vývoj v sobě skrývá jistý prvek nepředvídatelnosti. Velkou spoustu spleťtých environmentálních a biologických vlivů, jež utváří naši osobní podobu, chápání a sklony, může být těžké pochopit z hlediska kauzality, ať už na jakémkoli stupni absolutna. Jednoduše nedokážeme zahrnout všechny významné faktory. I když je již známo poměrně hodně o tom, co nás ovlivňuje a jaké věci by se *měly* a *neměly* člověku během jeho vývoje dít, jelikož lze statisticky předvídat jejich následky na chování, vždy je tady možnost, že se určité věci, které nemůžeme kontrolovat v rodině ani ve společnosti, mohou pokazit. Můžeme to nazývat „faktorem lidství“.

Tyto „faktory lidství“ však stále mohou vytvářet nečekané okolnosti a problémy, které vyžadují sociálně přijatelný postup jednání. Jednoduchým příkladem je duševní nemoc, jež může vznikat pomalu a nečekaně. Jedná se o zdravotní problém a tak s ním i musí být nakládáno. Proto by bylo potřeba fungující skupiny dobrovolníků, kteří by pomáhali lidem s poruchami chování podobně, jako pracují lidé i v jiných sférách pro údržbu společnosti. Tato skupina by však byla na hony vzdálená drsnému pojetí „policie“ a „bezpečnosti“, jak je známe dnes. Podobně by určitě neexistovaly žádné věznice, jež by působily nelidské zacházení a tresty.

Dokonce i v případě „zločinů z vášně“ a jim podobných je nejhorším scénářem izolace, pokud je osoba neschopná kontrolovat své destruktivní činy. Stejně jako můžeme izolovat osobu s vysoce nakažlivou, infekční chorobou, pokud by šlo o vážnou hrozbu, bylo by logické podobně izolovat i lidi, jež představují pro ostatní hrozbu svým chováním - s tím rozdílem, že by tato izolace byla humánní a v zájmu výzkumu. Veškeré deviantní chování, ať už je dáno biologicky či vývojově, má konkrétní příčinu. A jelikož ta může být dosti komplexní, k řešení příčin je možné dojít pouze další studiem.

Nicméně pokud se jedná o přístup ke statkům, tak v některých případech může být potřeba určitého typu systémových práv. Jinak řečeno, jednoduchý systém pravidel určitého typu, který by se zaměřoval ne na *vlastnická práva*, ale na *přístupová práva*, může být užitečný.

Představte si situaci, kdy jedinec zaparkuje svoje kolo na ulici a aniž ho zamkne, vstoupí do domu. Kolo mu bylo vydáno pro své potřeby z místní distribuční knihovny. Poté jiný náhodný kolemjdoucí, který dost spěchá, ale není blízko knihovny, se nepatřičně rozhodne, že si kolo vezme, aby se dostal tam, kam potřebuje. Je to drzé a nečestné jednání.

V majetkovém systému by se to nazvalo „krádeží“. Avšak v přístupovém systému bychom to mohli nazvat odlišným termínem, jako například „porušení přístupu“. Závažnost tohoto činu je značně odlišná a je to spíše nepříjemnost, než zločin. V majetkovém systému by pravděpodobně dotyčný kolo prodal za peníze, či si ho nechal. V přístupovém systému by původní uživatel jednoduše obdržel nové kolo a pokračoval dál i přes tuto nesnáz, zatímco ten, kdo kolo vzal, by ho potom nejspíš někde odložil, protože neexistuje žádná jeho prodejní hodnota, a tudíž není skutečný důvod jej vlastnit.

Neznamená to však, že tento čin by měl být ignorován a porušení přístupu by mělo zůstat nepovšimnuto, protože takovéto chování, ač spíše vzácné, by mělo sloužit jako forma operantního učení. Nijak se to neliší od toho, jak se dnes lidé učí základní slušnosti, respektu a etiketě. Proto by raději, než vlastnická práva, mělo být zavedeno jednoduché pravidlo přístupových práv, aby zamezilo takovému chování. Jinak řečeno, kdokoli, kdo by obdržel prostřednictvím systému určité věci, by k nim měl na dobu užívání *přístupová práva* a pokud by někdo jiný přišel a tyto věci vzal, jednalo by se o přestupek. Aby byl jedinec odrazen od tohoto chování, nejprve by byl pouze varován. Pokud by i nadále jednal stejně, mohlo by to pro tuto problematickou osobu znamenat dočasné omezení přístupu k věcem určitého oboru.

Ve skutečnosti bychom to mohli brát jako „klepnutí přes prsty“ za nepříjemné a hrubé chování. Pokud by však daná osoba své chování neustále opakovala, mohlo by toto chování nabrat podobu *duševní nemoci*, jelikož by už šlo o nějakou impulsivní poruchu chování a mohlo by se tedy jednat o širší zdravotní souvislost. Ale znovu je třeba podotknout, že tento typ chování by byl extrémně vzácný a nepředstavoval by nic vážného. Avšak taková možná opatření by měla být pochopena, protože nejde o utopii. Rovněž je třeba poznamenat, že strategie primární prevence spočívá vždy v hledání technických řešení, jež by těmto problémům předcházelo.

Další otázkou je krizové řízení. Stejně jako dnes máme dobrovolný sbor hasičů, jehož členové si žijí běžným životem, dokud není ohlášena mimořádná událost, tento stejný přístup může fungovat i u přírodních katastrof či u extrémního chování, jako je násilí. V případě zemětřesení, záplav, tornáda atd. by pro každý případ měla společnost přirozeně připraven plán pro zajištění jejího správného zvládnutí. Tato příprava může rovněž přesáhnout hranice regionů s pohotovostními plány dohodnutými na celosvětové úrovni, aby se vědělo, jak

zbytek světa může pomoci, pokud by měl daný region vážné problémy. Toto je vlastně podobné tomu, jak se mezinárodní společenství snaží pomáhat v krizových situacích i dnes, když takové problémy nastanou.

Celkem vzato můžeme o všech těchto myšlenkách a opatřeních k řešení problémů do značné míry spekulovat, co je ale důležité si pamatovat, je fakt, že základní předpoklad uvedený do pohybu pomocí NLRBE dramaticky sníží běžnost a vážnost všech těchto problémů. Například budovy postavené v oblastech náchylných k zemětřesení, budou postaveny tak, aby mu co nejlépe odolaly. To je v současném světě velmi obtížné vzhledem k souvisejícím finančním nákladům na velmi potřebné revize, které jsou velké. Takové překážky nebudou více existovat a může být vytvořena vhodná, technicky přesná konstrukce a infrastruktura k zajištění, aby v případě takové přírodní katastrofy došlo k co nejmenším škodám.

Životní styl

Jak se rozvíjí technologie a vědecké porozumění, kultura se mění. To je historický trend. Společně s exponenciálním vývojem informačních technologií a následných aplikovaných technologií, vyvíjí každá generace nové hodnoty, vazby, prostředky a vyjádření. Představme si, že se jednoho rána probudíme do NLRBE - v takový běžný den v životě:

Probouzíte se do celkem tichého pouličního ruchu, vlaky Maglev (na magnetickou levitaci) se bleskurychle míhají městem. Máte rádi pohledy z výšky, a tak se probudíte ve 20. poschodí jednoduchého, avšak elegantně tvarovaného komplexu apartmánů, jenž přeměňuje všechno sluneční záření na energii pomocí fotovoltaických panelů na svých vnějších stěnách. Na prchavý okamžik pocítíte vlnu úžasu, jak sluneční paprsky pronikají dovnitř okny vyhánějící ranní mráčky z vaší mysli.

Jak se tak probouzíte, vzpomenete si na svého bratrance, který se před 20 lety podílel na iniciativě podporované univerzitou, jež se snažila zdokonalit tuto technologii laků na stupeň účinnosti nikdy předtím nevidaný. Jen za pouhých pár let spolupráce tato PV technologie fotovoltaických panelů dosáhla 90 % účinnosti, což ji učinilo funkční téměř v jakékoli struktuře. Vzpomínáte si na bratrancovu radost a uspokojení, když jeho tým stál v přední linii po dosažení tohoto průlomu. Bylo to jako nadšení fotbalového týmu při gólu.

Pomalou zaostřujete, a zatímco se oči vypořádávají s pronikavým světlem, vyhlédnete z okna a všimnete si obrovského stroje zavěšeného na jeřábu, jak pomalu vytváří novou sekci té velké stavby, jejíž jste součástí. Téměř jako kouzlo dokáže tento stroj z něčeho, co vypadá nejprve jako jakási tekutá umělá hmota, vytvořit novou bytovou konfiguraci a připojit ji ke stávající budově. Tiše, bezpečně a za pomoci až překvapivě malého množství příslušenství. V dohledu není žádný technik, ačkoli někdo jistě tento proces odkudsi monitoruje. Blikající a skenovací světla senzorů na obrovském stroji, zdá se, značí, že stroj ví vše o svém okolí, ve kterém se nachází a co má dělat.

Jak tak dále přejíždíte pohledem po horizontu města, pocítíte okamžitou synergii s přírodou. Ve městě se nevyskytuje žádná nepříjemná koncentrace či nerovnováha. Rychlé transportní systémy řídicí se kolem, jež samozřejmě odpovídají špičkové technologii, zapadají do prostředí tvořeného zelení, jezery a průplavy. Najednou si všimnete obrazu na zdi vedle okna. Je to starý archivní záběr téměř stejného výhledu, pořízený před mnoha desetiletími, během „poslední doby temna“, jak ji dnes lidé nazývají.

Ze záběru je cítit napětí, přehlčení a svár. Je vidět dlouhá řada automobilů na pruhu neopracované betonové hlavní silnice, jež se táhne daleko dozadu mimo obraz. Vzpomínáte si na hodiny dějepisu před mnoha lety, ve kterých jste se učili, jak tehdy peníze vytvářely velký nátlak a spory mezi lidmi, kteří se hnali do měst, aby získali práci, vydělali si peníze a mohli si tak kupovat věci a přežít. Pak se zamyslíte, jak moc se věci změnila a pocítíte lítost nad tehdejší primitivní kulturou a jste rádi, že jste se narodili v době, ve které jste se narodili. Jistě, také si uvědomíte, že jak jde čas, i vy žijete v pomíjivé době, a snažíte si představit, jaké aspekty vašeho současného života budou jednoho dne v budoucnosti považovány za zastaralé.

Protože máte hlad, jdete do kuchyně. Ta má poměrně nový design, který jste ještě předtím neviděli. Zatímco koncept systémů a snaha kombinovat a sjednotit průmyslový design byly zmíněny ve vašich učebních matriálech coby studenta inženýrství, všimnete si toho pokroku v efektivitě, jehož bylo dosaženo. Tato kuchyně je unifikovanou jednotkou. Nádobí a předměty jsou navrženy pro vestavěný proces mytí a uložení. Když je talíř špinavý, dá se do přihrádky, která už rozumí vlastnostem tohoto předem navrženého talíře a umyje ho typem konfigurace čisticí páry a UV záření, jež jej zároveň sterilizuje. Talíř je pak automaticky vrácen na dané místo v polici a připraven pro další použití. Je to, jako by ta kuchyně byla jeden velký jednoduší stroj.

Při zkoumání ledničky si bohužel uvědomíte, že jste si zapoměli pro svůj krátký pobyt opatřit potraviny. Uvažujete, že sejdete dolů do nižšího patra pro tyto potraviny a vrátíte se, ale nakonec se rozhodnete, že je čas jít a že si něco koupíte v kavárně. Když opouštíte byt, protáhnete přístupový klíč kontrolním panelem, abyste potvrdili svůj konečný odchod, a pak rychlým pohledem na panel najdete tlačítko „úklid“. Po chvilce nespokojeného přešlapování si uvědomíte, že byt byl navržen se systémem časového senzoru pohybu, aby se sám uklidil, pokud nezaznamená žádný pohyb.

Pak v rohu zaregistrujete robota CF6 a pozastavíte se nad tou úžasnou technickou vymožeností, jakou je tento robot, jenž jasně rozumí prostředí daného prostoru, kam věci patří a kam ne. Celý je naprogramován s absolutní 3D orientací v bytě pro zajištění úklidu a úpravě. Je těžké si představit, jaké to muselo být pro předchozí generace, které musely tuto každodenní dřinu vykonávat samy.

Jak opouštíte byt, který je vlastně jen dočasným, vámi přes on-line službu, „pronajatým“ místem, ocitnete se ve vstupní hale a málem se srazíte se spěchajícím postarším mužem, jenž upustí na zem malý laptop. Dojde vám, že je to jeden z manažerů bytového komplexu. Pomůžete mu sebrat věci a on se rychle omlouvá. „Moc mě to mrzí!“ vyhrkne. „Máme problém s CF6 ve 12. patře a musím ho restartovat!“ „Ještě že máme pro každý pokoj nějakou zálohu!“

Vřele mu poděkujete za pěkně udržovaný byt a pokračujete dál s krátkou vzpomínkou na tu historickou fotku v pokoji, který jste právě opustili. Před mnoha lety byl smysl lidského přínosu světu vždy motivován penězi. Lidé chodili do práce, jak to tehdy nazývali. Dnes je povolání předmětem volby, usnadněné také základním smyslem pro společenskou zodpovědnost. Naše společnost funguje tak, že se o nás všechny stará jako o jednoho, tak proč bychom se my nestarali na oplátku o společnost? Muž, jehož jste právě minuli, se stará o tuto budovu, protože rád pomáhá druhým, a jelikož on sám potřebuje takto pracovat jen několik málo hodin týdně, vidí svou dobrovolnou práci jako hodnotnou a bez zátěže. A tak nadšeně pomáhá druhým, kteří si velmi cenní jeho přínosu. On se pak cítí být více součástí společnosti.

Jak vycházíte z budovy, ulice je celá v pohybu. Všimnete si přeumělkované, francouzské retro kavárny na rohu a smějete se sami pro sebe té bezvýznamné, avšak roztomilé nostalgii. Vstoupíte a posadíte se k malému rohovému stolku, zatímco se zdvořile usmíváte na rodinu sedící naproti přes uličku. Uvědomíte si, že už nemáte moc času, protože musíte stihnout vlak, abyste se zúčastnili konference pár stovek kilometrů odtud, takže naklikáte jednoduchou objednávku na kioskovém menu uprostřed stolu. Čaj a vafle. Jakmile je objednávka odeslána, nelze si nevšimnout jemných vibrací za vaší hlavou.

Jelikož váš dědeček byl inženýrem, který pomáhal navrhovat původní automatický kuchyňský systém, toto vám přijde zvláštní, protože obvyklou tradicí bylo dát zařízení výše a do centra prostoru. Zdá se, že v tomto malém prostoru zde byla určitá omezení, takže to schovali ke straně. Asi tak za dvě minuty vás červené světýlko upozorní, že vaše objednávka je připravena. Otevrou se skleněné dveře kolmo ke stolu a na nosiči se objeví váš čaj a vafle. Popadnete podnos a dáte se rychle do jídla v naději, že vám vlak neujede. Jakmile máte snědeno, vložíte ták opět do otvoru, který se zavře, aby se nádobí umylo.

Jak tak vycházíte z kavárny, spatříte obtisk na stěně s postavou ženy s táčem naklánějící se nad něčím, co vypadá jako stůl. Nejprve vás ten obraz zmate, ale pak si vzpomenete, že kdysi před lety bývali lidé za otroky jiným v situacích, jako je tato. V dobách před automatizovanými restauracemi lidé skutečně plýtvali svým potenciálem čekáním na sebe a osobním donášením jídla a přijímáním objednávek. Opět jste rádi, že jste se narodili v době, v jaké jste se narodili.

Jste znovu venku a dojde vám, že máte před sebou poměrně dlouhou cestu pěšky. Uvažujete, že naskočíte na Maglev, který neustále krouží kolem města jako obří červ. Dojdete k závěru, že to pravděpodobně nebude dostatečně rychlé, a tak se vydáte souběžně ulicí, kterou projíždějí automatizovaná auta jedoucí své obvyklé trasy. Vytáhnete mobilní telefon, jenž je vybaven speciální aplikací napojenou na regionální transportní systém, a bílé taxi v mžiku zaregistruje váš požadavek a zastaví na rohu. Nastoupíte do přední části kabiny a slovně popíšete cíl cesty. Hlas potvrdí váš požadavek a vyrazíte.

Když dorazíte na nástupiště, vystoupíte z vozu a vydáte se k vlaku. Jak tak brouzdáte kolem, všimnete si člověka vedle vás, jak se pomalu loudá s velkým zavazadlem. To vám nejde do hlavy. Zdá se to příliš namáhavé a zbytečné. Ptáte se sami sebe, proč by někdo potřeboval tak velký kufr, když všechny základní věci, co člověk potřebuje, jsou k dispozici v jakémkoli městě na světě na vyžádání. Představa zavazadla se zdá nepraktická a zvláštní. Jenže než o tom stihnete přemýšlet dál, ten muž před vámi najednou zkolabuje a zhroutí se na zem.

Kolem se okamžitě začne tvořit dav lidí zjišťujících, zda mohou nějak pomoci. Vy jste k němu nejbližší a všimnete si, že příznaky ukazují na infarkt. Ačkoli je to dnes ve světě spíše vzácnost, tyto případy se stále vyskytují. Vytáhnete mobil a pošlete zprávu ve tvaru 'zdravotní' na číslo 331. Tímto je posláno okamžité upozornění o naléhavém případě místnímu týmu dobrovolníků trénovaných v medicínské praxi společně s polohou získanou pomocí GPS. Během několika minut dorazí tým a snaží se zachránit muži život. Ten stále dýchá a tak je naložen do automatizovaného vozidla pohotovosti, jež vyrazí k místní nemocnici. Stále s obavami o mužovo zdraví se seberete a pokračujete dál s ještě větším zpožděním než předtím.

Konečně dorazíte k vlaku, nastoupíte a sednete si. Během chvilky se dveře zavřou a vy vydechnete úlevou. Na vašem sedadle je zábavní centrum s médii na požádání. Jak vlak začíná zrychlovat, vzpomenete si, že váš synovec nedávno produkoval celovečerní film o migraci velryb, ale nemůžete si vzpomenout na název. Protože toto centrum médií má přístup doslova ke všem médiím v lidské historii, digitalizovaným a shromážděným v jediné přístupné databázi, zarazíte se při představě hledání tohoto filmu mezi miliony dalšími.

Pak si vzpomenete! Tak vepíšete název filmu. Jenže si uvědomíte, že vaše cesta je asi jen 450 kilometrů dlouhá, takže víte, že se nedostanete daleko, když tyto vlaky jezdí rychlostí kolem 4 800 km/h. Budete rádi, pokud stihnete prvních 8 minut filmu. Proto, raději než si zkazit zážitek, se rozhodnete projít si nějaké poznámky připravené na konferenci. Předmětem konference je terraformace. Ze strany lidstva je zde velký zájem dále rozvíjet myšlenku osídlení vesmíru a tato konference se zaměří na současné možnosti.

Bohužel, ještě než o tom stačíte pořádně zapřemýšlet, jste na místě. Vystoupíte z vlaku a vejdete do budovy stanice. Uvědomíte si, že potřebujete vybavení pro určitou činnost, která se týká programu konference. Tak se vydáte do místní technologické knihovny. Potřebujete univerzální laptop a několik paměťových karet, abyste si mohli po skončení vzít své poznámky a práci s sebou. Vstoupíte do knihovny a ucítíte vibrovat mobil. Vytáhnete ho a uvítá vás zvláštní upozornění regionálního technologického centra a zeptá se vás, zda nepotřebujete pomoci s hledáním.

To vás nejdříve zarazí, ale pak si uvědomíte, že tato knihovni síť byla nedávno aktualizována, aby zavedla univerzální rozpoznávací systém umožněný pomocí mobilní aplikace, jež jste si dříve nainstalovali při návštěvě jiné knihovny v tomto regionu před několika lety. Na to už jste úplně zapomněli. „Jak příhodné“ pomyslíte si. Popíšete laptop a paměťové karty a systém nabídne profily produktů. Naleznete to správné. Jakmile je vše potvrzeno, objeví se vizuální mapa knihovny, která ukáže vaši polohu a polohu oblasti s potřebnými výrobky. Zamíříte k dané oblasti a zkontrolujete položky. Poté opustíte knihovnu, vezmete si automatizované taxi a vyrazíte na konferenci.

O několik hodin později konference končí. Jste inspirovan, vyčerpán a hladový, jelikož jste skoro celý den zapomněli jíst. Rozhodnete se pro jídlo v italském stylu. Naštěstí si všimnete právě jedné takové restaurace jen o pár bloků níže a vydáte se tam. Váš telefon zazvoní. Je to spolupracovník z vašeho města. Říká, že je problém s jedním rozvodem na produkci potravin a že on nemůže zasáhnout, kvůli jiné, osobní naléhavé situaci. Odpovíte, že se připojíte, zkontrolujete stav systému a dáte mu vědět.

Rychle vejdete do italské restaurace a posadíte se k malému stolu. Je celkem rušná noc, takže je zde hlučněji než byste si přáli. Prudce vytáhnete laptop s non-stop satelitním připojením k internetu a vyhledáte váš regionální střediskový počítač technické podpory, abyste zkontrolovali chybový status. Skutečně, v sektoru 5, v severovýchodním regionu, je problém s napájením struktury automatické vertikální farmy. Vytáhnete si digitální obraz fyzického rozmístění, které podle barevného schématu odhaluje přerušené kabelové spojení s konvertorem energie. Jelikož na produkci potravin ve vašem regionu dohlížíte již osm let a s tímto problémem jste se už setkali, pocítíte úlevu. Lze jej totiž velice snadno napravit.

Pomocí několika málo kliknutí máte pod kontrolu modulárního robota CR9, jenž se nachází na farmě. Díky schopnosti tohoto dálkového ovládání můžete navést stroj do problémové oblasti a popsat mu danou potíž. Tento robot, podobně jako ten ve vašem předchozím pronajatém bytě, dokonale rozumí všem fyzickým i technickým systémům v provozu. 3D model farmy a její infrastruktura jsou naprogramovány do těchto CR9 a tedy vše, co potřebují je pouze malá instruktaž od řídicího týmu a pak rychle vyrazí do akce, aby problém napravili. Jakmile jsou na místě, CR9 rychle a jasně porozumí problému a jde vyměnit špatný napájecí kabel. Během pár minut je vše vyřešeno. Vy zavoláte zpět svému spolupracovníkovi a on vám vřele poděkuje za pomoc.

Teď už jste doopravdy hladový a tak projíždíte kioskové menu a najdete ten největší talíř těstovin, jaký můžete! Vložíte svou objednávku spolu se silným koktejlem a nějakou vodou a čekáte. Asi tak po deseti minutách se po straně stolu otevře mechanismus a na stůl před vás položí to neuvěřitelně lákavé jídlo. Pustíte se do něj! Jak se tak cpete, všimnete si ženy s jemnými rysy, jak vás z rohu sleduje. Usmějete se a ona přejde k vám.

Zeptá se: „Jak se máte?“ Řeknete: „Celkem dobře. Vy jste tady manažerka?“ Ona přikývne. Vy pak pokračujete vyprávěním, jak váš dědeček pomáhal navrhovat kuchyňský systém, který ona používá. Žena se celá rozzáří a řekne: „Moje rodina vařila lidem po devět generací. Někdy se vrátím v čase a uvařím jídlo sama, ručně, jen tak pro zábavu!“ Oba se smějete té nostalgii a přirovnáváte to k lidem, kteří ještě stále ručně opravují stará auta, jen tak pro zábavu.

Po jídle a konverzaci se rozhodnete, že je čas jít spát. Opět vytáhnete svůj telefon a najdete volný pokoj o pár vchodů dál. Vstoupíte do budovy, obdržíte kartu z automatizované zdi na klíče, vyjdete nahoru do svého pokoje a usnete. Život jde dál.

ČÁST IV: Hnutí ZEITGEIST

SPOLEČENSKÁ DESTABILIZACE A PŘECHOD

Jsem přesvědčen, že jestli se máme dostat na správnou stranu světové revoluce, ... musíme projít radikální revolucí hodnot ... musíme rychle začít s přeměnou materiálně orientované společnosti na společnost orientovanou na člověka. Dokud jsou stroje a počítače, vidina zisku a vlastnictví považovány za důležitější než lidé, je obří trojici rasismu, extrémního materialismu a militarismu nemožné porazit.

- Dr. Martin Luther King Jr.

Trendy

Rané jednadvacáté století je extrémně zajímavým časovým obdobím. Na jedné straně máme mnoho jasně definovaných současných problémů, které, jak bude rozebráno v této eseji, vykazují zrychlující tendenci směrem k negativním následkům, jak společenským, tak environmentálním. Ale na druhé straně neustále přítomná, zrychlující se snaha o hledání technického řešení odhaluje velké množství potenciálu pro změnu kurzu k lepším pozitivním budoucím možnostem, jež se zdají hluboké a neomezené.

Pravdou je, že jakýkoli společenský pokrok, hlavně vzestup celkového *životního standardu*, ke kterému došlo díky naší technologické důmyslnosti, je vlastně výsledkem sloučení *uvnitř* vysoce škodlivého rámce, jenž se tak teprve začal jako takový doopravdy projevovat. Tyto vynořující se problémy jsou *vědecké* povahy, nikoli ideologického rázu. Pravdou je, že tržní kapitalismus, bez ohledu na to, jak moc ho chcete regulovat nebo ne, obsahuje množství strukturálních chyb, které budou vždy na jedné nebo jiné úrovni udržovat při životě *zneužívání a destabilizaci životního prostředí* stejně jako *pohrdání lidmi a nerovnost*.

Rozdíl mezi následky kapitalismu dnes a v 16. století je ten, že naše technická schopnost rapidně *urychlila* a *zesílila* tyto soutěživé a vykořisťující procesy, což vyneslo na povrch následky, které nemohly být jednoduše rozpoznány nebo dokonce ani předpovězeny v těchto dřívějších dobách. Dnes vidíme, jak se na povrch vynořují tyto dříve skryté tendence v plné síle a konečným výsledkem je, že co se nám nyní jeví jako pokrok, bude časem pravděpodobně překonáno silou vyššího řádu pokřivených škodlivých principů kapitalismu.

Snad nejlepším příkladem tohoto je fakt, že prakticky *všechny život podporující systémy jsou v úpadku*. Ve skutečnosti nezáleží na tom, kolik lidí dosáhlo kýženého ideálního životního stylu vyšší vrstvy, pokud to proběhlo na pozadí dlouhodobě neudržitelných postupů. Je to jednoduše jen otázka času než důsledky vyčerpání surovin; ztráty biodiverzity a znečištění zničí tuto *iluzi úspěchu*. I když může být pravdou, že došlo k poklesu násilí, masových genocid a enormních ztrát běžných ve světových válkách, musíme jít ještě o krok zpět a zaměřit se na samotnou *příčinu* a nejenom na pouhý trend snižování. Pokud byl nedostatek surovin a geo-ekonomická strategie příčinou většiny mezinárodních konfliktů v minulosti (což byl), tak vše, co je potřeba, je předpoklad pro re-materializaci. Rapidní zhoršení vztahů člověka a životního prostředí v několika posledních dekádách znovu připravuje půdu pro další konflikty.

Obyvatelstvo a zdroje

Statistiky ukazují, že do roku 2050 bude na Zemi žít více než devět miliard lidí,

(a) Pokud se jedná o jídlo, není nouze o studie, které ukazují, že naše tradiční metody výrobních zdrojů především z rozvojových zemí. V souvislosti s tímto nastává dramatický nárůst poptávky po zdrojích (a) potravin, (b) vody, (c) energie a (d) minerálních / materiálových zdrojů. Každý z nich zde bude projednáván. y potravin nebudou schopny uspokojit poptávku v roce 2050. Odhady předpokládají navýšení potřeb výrobních kapacit o 60 - 110 % a vzhledem k současnému průmyslovému klimatu, které má také velmi nehospodárné a neefektivní dodavatelské řetězce, jež plýtvají 30 - 50 % veškerých vyrobených potravin, je logické očekávat zhoršení celosvětové chudoby a hladovění, pokud jde o procentuální úroveň populace.

(b) Statistiky ohledně pitné vody jsou podobné, ne-li mnohem dramatičtější a netřeba říkat, že nedostatek vody znamená ještě větší problémy pro tradiční zemědělství. Podle odhadů OSN bude v roce 2025 žít 1,8 miliardy lidí v oblastech, které jsou sužovány nedostatkem vody, se dvěma třetinami světové populace žijících v oblastech, jež budou mít problémy se zásobováním vodou. OECD předpokládá, že poptávka po čerstvé vodě do roku 2050 vzroste o 55 %, což souhlasí se statistikou OSN, která pro rok 2050 uvádí počet 3,9 miliard obyvatel neboli téměř polovinu světové populace.

Podobně, jako *znečištění* vody, které dále zvětšuje problém, je na vině také pokračující tempo rozšiřování průmyslu a zemědělství v rozvojových zemích a jejich zájem směřovaný ke zvýšení celkové životní úrovně. Je smutné, že tento zájem o rozšíření průmyslu způsobí jen další problém se znečištěním, protože metody využívané v rozvojových zemích jsou často mnohem primitivnější a více nebezpečné pro životní prostředí než v rozvinutých ekonomikách, jež od nich pomalu upouští. Čína je typickým příkladem. I když je považována za rozvinutou průmyslovou zemi, její vnitřní zákony jsou příliš uvolněné v oblasti ekologických norem a regulací.

To je přirozený kapitalistický výplod, jehož záměrem je uvolnění obchodu a dalšího ekonomického růstu. V Číně se dnes nachází 16 z 20 světově nejvíce znečištěných měst a tedy další rozvoj a růst populace povede k dalšímu znečištění.

(c) Pokud se jedná o energii, v žádném procesu spalování fosilních paliv neexistuje doslova nic pozitivního, pokud jde o udržitelnost životního prostředí. Tyto prostředky budou mít vždy negativní stopu, jež se může jenom zhoršovat, když populace a průmysl porostou. Neopomenutelná je také skutečnost, že tyto zdroje jsou *neobnovitelné* a jejich následný nedostatek je jen otázkou času.

Problematika *ropného vrcholu* se vyskytuje již mnoho desetiletí. Ačkoli je kontroverzní, tak to, co dnes víme je, že *konvenční* produkce ropy, myšleno obvyklé syrové ropy, která se vyskytovala ve velkých rozsáhlých kapsách pod zemským povrchem, klesá v celosvětovém měřítku, přičemž se odhaduje, že celkem 37 zemí je již za vrcholem produkce.

Samozřejmě, mnozí dnes spekulují, že se svět ještě stále „topí v oleji“ s velkými dohady o budoucí kapacitě. Tyto projekce se týkají *nekonvenčních* zdrojů, které jsou ovšem často obtížné pro extrakci a zpracování. Ropné břidlice a dehtové písky spolu s „hydraulickým štěpením“ zemního plynu jsou v současné době zrychlujícími metodami a z pohledu statistiky mohou vyvolat pocit hojnosti. Nicméně existuje hodně rozporů ohledně toho, jak životaschopné jsou tyto prostředky pro uspokojení rostoucí poptávky, zatímco náklady v oblasti životního prostředí těchto složitých a často destruktivních praktik jsou obrovské a kontraproduktivní.

Závěrem tohoto bodu lze říci, že ekonomika fosilních paliv je neudržitelná. V současném modelu se to ekonomicky projeví prostřednictvím extrémní ceny. Zásadní problém spočívá v tom, jak nabídka a poptávka vytvoří stav, kdy nedostatek zvýší ceny tak vysoko, že průmysl a veřejnost si je prostě nebudou moci dovolit. To by výrazně omezilo celý aspekt průmyslu samotného, protože fosilní paliva a tím i energie jsou tím, co zajišťuje chod zemědělství, výroby, distribuce a podobně. Ve stejné době by tato praxe mohla přinést lidské společnosti noční můru ve formě znečištění, jejíž překonání by mohlo trvat po celé generace.

d) Obecný nedostatek zdrojů, zahrnující jak biotické, tak abiotické zdroje, se rapidně zvyšuje po celém světě spolu s paralelní ztrátou *biologické rozmanitosti*. V roce 2002 se ve spolupráci s Organizací spojených národů dalo dohromady 192 zemí a vyjednalo Úmluvu o biologické rozmanitosti (Convention on Biological Diversity), což je veřejný závazek k výraznému snížení ztrát do roku 2010. Nicméně v roce 2010 bylo konstatováno, že žádného pokroku nebylo dosaženo.

Učinili také následující, velmi znepokojivý závěr ohledně spotřeby zdrojů: „Dochází k 'nadměrnému' využívání zdrojů Země neboli 'překročení' limitu spotřeby, a proto mohou být zdroje spotřebovány rychleji, než mohou být nahrazeny ... kumulativní překročení od poloviny osmdesátých let do roku 2002 mělo za následek 'ekologický dluh', pro jehož splacení by bylo zapotřebí 2,5 planety Země. Při současném scénáři obchodování by naše nároky na produktivitu na Zemi vzrostly do roku 2050 na 27 planet.“

Dokonalá bouře

Zatímco předchozí sekce se podrobně zabývaly specifickými hlavními problémy, nemůžeme přehlédnout ekonomickou synergii, která je všechny spojuje v souvislosti s finančními a technickými systémy. Energie, voda, potrava a materiální dostupnost zapadají do jednoho společenského mechanismu, jenž může mít dramatický dopad na zaměstnanost, sociální stabilitu a mnoho dalších záležitostí pokud se v něm cokoli naruší.

Existují početné scénáře, které by mohly materializovat tento celkový problém, jenž se týká udržitelnosti. Globální HDP je například silně propojeno s vodou. Mezinárodní výzkumný ústav politiky výživy (International Food Policy Research Institute, IFPRI) uvádí, že „současné 'běžné obchodní praktiky' řízení vodních zdrojů a úrovní vodní produktivity ohrožují přibližně 63 bilionů dolarů neboli 45 % veškerého odhadovaného globálního HDP do roku 2050, což je ekvivalent 1,5 násobku velikosti celé dnešní globální ekonomiky (při cenách z roku 2000)“.

Podobně se z pouhého výrobního hlediska používá 70 % veškeré sladké vody v zemědělství. Jakýkoli nedostatek vody ve velkém měřítku by pak znamenal, za předpokladu využití stejných tradičních praktik pěstování, také redukcí výnosů. Podobně je tomu tak s energií, obzvláště uhlovodíkovou. Vliv podstatného snížení těchto zdrojů na samotné tradiční zemědělství je ohromující, zatímco vliv, jaký by to mělo na průmysl jako celek, pokud jde o obrovské množství produktů na bázi ropy a potřebě energie v současném modelu, by byl téměř apokalyptický.

Nemůžeme rovněž přehlédnout aspekt sociální stability, a jak změni úbytek těchto zdrojů lidské, sociální a národní chování podněcující lhostejnost a ztrátu empatie, protože strach a úzce zaměřený pud sebezáchovy následně nastartuje celkové zhoršení. Představme si například prudký nárůst ceny benzínu, při kterém přestane být přeprava kritických, život podporujících materiálů výnosná. Výsledkem by mohly být stávky odborů, které zastaví dodávky zboží, a tím ještě problém zhorší. Představme si na chvíli, že by odbory dominantních

transportních společností na západním pobřeží Ameriky přepravujících potraviny vyhlásily stávkou a zastavily přísun základních komodit. To by spustilo řetězec vysoce škodlivých reakcí.

Z nedostatku se rodí kriminalita, konflikty a antisociální chování. Z mikro hlediska není složité spatřit nárůst v počtu gangů; krádeže a prohibiční šedé ekonomiky v této atmosféře vzkvétají, protože je statisticky prokázáno, že se to tak děje v regionech, jež jsou stále uvězněné ve velké chudobě a nedostatku pracovních příležitostí. Nemoci a další problémy vznikající v takto bídných podmínkách jsou další velkou obavou. Z makro hlediska byla válka, jak již bylo zmíněno, historicky nejčastěji vedena kvůli nedostatku zdrojů a národnímu / obchodnímu pudu sebezáchovy.

V té stejné době jsou rovněž ve hře mechanismy globálního finančního systému. Jelikož všechny peníze jsou vytvořeny z dluhu a půjčeny s připojeným úrokem - úrokem, jenž v peněžní zásobě ve skutečnosti *neexistuje* - existuje vždy více globálního dluhu než peněz pro jeho splacení. Toto vyvrcholilo do obrovské osobní, obchodní a vládní platební neschopnosti jak reálné, tak očekávané.

Letmý pohled na finanční status většiny zemí dnešního světa odhaluje spektrum středních až extrémních dluhů. Překvapivě to vypadá, že na světě neexistuje žádná země s vyrovnaným rozpočtem. Počátkem roku 2014 se veřejný dluh celé planety rovnal asi 52 bilionům dolarů. Toto je však pouze veřejný neboli státní dluh. Skutečné číslo spojující jak veřejný tak *soukromý* dluh činí ohromujících 223,3 bilionů dolarů. Při vydělení tohoto čísla 7,1 miliardami lidí na této planetě v roce 2015, zjistíme, že každý člověk dluží asi 31,5 tisíc dolarů.

Musíme se tedy zeptat: jak budeme schopni finančně podpořit obrovské technologické reformy potřebné k vytvoření určitého stupně udržitelnosti, když je jasné, že je zoufale zapotřebí masivních změn v zemědělství, ve vodních procesech, v kontrole znečištění, ve zdrojích energie, v infrastruktuře a v průmyslových metodách? Víme, že máme technické prostředky, abychom to mohli udělat, máme ale peníze?

Čím více nad touto otázkou člověk přemýšlí, tím je více vidět, jak neuvěřitelná a přímo idiotská je role finančního mechanismu. Není to o tom, že pokroku nebude dosaženo, i když velmoci v dnešním světě prakticky ještě nezačaly brát dluh vážně. Rozdíl mezi deficitem 1 bilion dolarů a deficitem 100 bilionů dolarů je pouze tak důležitý, jako je schopnost jej obsluhovat. Ve skutečnosti velmoci *vědí*, že plná částka nikdy nebude splacena a proces zmírnění pravděpodobně vezme spíše politickou formu než finanční, pravděpodobně v kontextu tržně-motivačního vyjednávání, geo-politického vyjednávání a vyjednávání při získávání zdrojů.

Nicméně se tyto dohody obvykle uskutečňují tajně a vzrůstající tlak na pozastavení sociálních programů a utrácení za to, co často není nic jiného, než ty stejné programy, jež pomáhají udržovat určitý pořádek, pokračuje kvůli vnímání veřejnosti a ostatním úrovním diferencované výhody. Zatímco v této záležitosti mají větší mocnosti obrovskou výhodu, menší rozvojové země jsou ty, které doopravdy trpí, protože nemají žádnou ekonomickou nebo vojenskou moc pro získání vlivu v mezinárodním prostředí. Při těchto daných faktech je jednoduché vidět, že rozvojové země budou rozhodně ty pod vodou, nadále ničeny úspornými opatřeními, vykořisťováním a základním ignorováním jejich vnitřních sociálních sporů.

Podobně, jako poslední téma této sekce ohledně vynořujících se negativních tlaků, máme další otázku, která se týká *technologické nezaměstnanosti*. Jak bylo částečně popsáno v eseji *Tržní efektivita vs. technická efektivita*, strojová automatizace se rapidně vyvíjí, aby pokryla či překonala valnou většinu průmyslových aktivit běžných pro lidské pracovníky. Ve studii Oxfordské university z roku 2013 je uvedeno, že „45 % amerických povolání bude do 20 let automatizováno“. Vzhledem k americkému pokroku toto rovněž naznačuje, že *polovina světových povolání* bude rovněž automatizována.

Přesněji řečeno, podrobné vyšetření automatizační technologie podle odvětví v současné době, a to jak v oblasti manuální práce, tak v sektoru služeb, ukazuje, že skutečně neexistuje hmatatelně žádné zaměstnání, které nemůže být nahrazeno strojem a / nebo umělou inteligencí. To je jednoduše otázka času a záměru. Tržní ekonomika je bohužel *předurčena* k tomu, aby si lidé „vydělávali na život“ a peníze obíhaly celou společností kvůli zachování ekonomické stability a růstu. Toto samozřejmě znamená, že takovýto jev je v kontextu tržního systému skutečně ekonomicky škodlivý.

Jelikož je automatizační technologie rovněž podrobena Mooreovu zákonu, nebo přesněji efemeralizaci, takovéto stroje jsou stále levnější a eventuálně více cenově efektivnější než najmutí lidských bytostí, které požadují pojištění, dovolenou, omezený počet pracovních hodin týdně a tak dále. Nyní je možná produktivita exponenciálně efektivnější při použití strojů než lidí a jak plyne čas, tak se tato skutečnost pouze zvyšuje. To však vytváří *systémový rozpor*, protože když stroje nahrazují lidi, jak dostanou příjem pro oběh peněz v ekonomice prostřednictvím nákupu?

V tradičních tržních principech neexistuje žádné řešení než falešný předpoklad, že lidé se budou neustále přesouvat v souladu s pracovními změnami. To mohlo fungovat v polovině dvacátého století, ale při dnešním rapidním exponenciálním pokroku moderní technologie to však již nebude trvat dlouho. Mohlo by se také dobře říci, že je *sociálně nezodpovědné* nevyužít tento nový atribut našich výrobních prostředků pro odstranění

člověka z nebezpečných a monotónních, život devastujících rolí a osvobodit jej, aby mohl dělat citlivější a kreativnější věci vyššího řádu. Avšak takový přechod by vyžadoval, aby celá stavba tržního kapitalismu byla vykořeněna a nahrazena novým sociálním přístupem, který nevyžaduje práci-pro-příjem.

Fatální stimul: Obchodní prozíravost

„Obchodní prozíravost“ může být definována jako „horlivost a rychlost v chápání a vypořádání se s obchodní situací takovým způsobem, který pravděpodobně povede k dobrému výsledku“. Jinak řečeno, je to o vyhodnocení každé situace k maximalizaci zisku, tou nejstrategičtější cestou. Toto téma je rozebíráno, kvůli vyjádření dvou příbuzných vlastností, jež mají velký vliv na to, jak se většina lidí, hlavně těch bohatých, bude pravděpodobně vyrovnávat se zvyšujícím se nedostatkem a / nebo sociální destabilizací.

První z nich je poněkud jednoduchým zjištěním, že honba za obchodem není vlastně nic jiného než honba za penězi. I když obchodní myšlení bývá často romantizováno jako „pomáhání světu“ a „uspokojování zákazníků“, jediným skutečným měřítkem je zisk. Jednoduše se předpokládá, že dosahování zisku znamená pomáhat světu, což jasně není tento případ, s ohledem na rozsáhlý úpadek integrity našeho prostředí a faktu, že nyní na světě existuje *více otroků, než kdykoliv předtím*.

Druhá je více rafinovaná a jedná se o psychologii strachu a chamtivosti. Výzkum provedený na fakultě psychologie Kalifornské University v Berkeley zjistil, že větší bohatství ve skutečnosti *snižuje empatii a soucit* vůči ostatním spolu se zvyšováním pocitu nároku. Ve zkratce, větší bohatství má tendenci podněcovat jedince k tomu být „lakomý“ a není nouze o ověřující studie, které potvrzují právě tuto náchylnost.

Tyto zprávy však netvrdí, že je to všeobecný fenomén. Nicméně je jasné, že se něco děje v psychice těch, kteří se stali bohatými a zvýšený pocit bezpečí, lhostejnost a nárokování se zdá být toho součástí. S ohledem na tyto okolnosti se vraťme zpět k naší úvaze o tom, jak by mohly různé sociální vrstvy reagovat na ohrožující společenské okolnosti. Vzhledem k faktu, že v současnosti je na světě téměř 2 200 miliardářů, kteří mají celkem asi 6,5 bilionů dolarů (to je průměrně 2,9 miliardy na jednoho) se 100 nejbohatšími, jež by bylo schopno *ukončit globální chudobu čtyřikrát*, byla velká pozornost ohledně sociální pomoci orientovaná na tyto osoby.

Vzhledem ke stoupající nespokojenosti ohledně obrovské a stále rostoucí nerovnosti ve světě si dokážeme představit všeobecný neklid super bohatých lidí. Přesto, na rozdíl od toho, co by mohlo být pokládáno za posun ve vztazích s veřejností kombinovaný jak čestnými úmysly, tak přízrakem filantropie, jako je tzv. miliardářský projekt „Giving Pledge“, si člověk nemůže pomoci od hlubokého nepřátelství vůči těmto osobám a systému, který umožnil jejich extrémní a jasně zbytečné bohatství.

Tímto netvrdíme, že je někdo „špatný“, ale spíše poznamenáváme, že v jakémkoli systému, který má *kapacitu* sám o sobě vytvářet takovou extrémní nerovnováhu v bohatství, musí být přístupováno přímo ke kořeni problému - nikoli k předpokládané dobročinnosti těch, kteří byli schopni hrát tržní hru do takové míry, aby dosáhli tak iracionální a zbytečné sumy peněz. A není vůbec cynické se v tomto světle dívat na projekty jako je „Giving Pledge“ spíše jako na urážku než na řešení.

Takže s ohledem na dané psychologické studie a současný stav extrémní a stále rostoucí nerovnosti majetku a destabilizace (dobré úmysly bohatých dejme prozatím stranou) není žádná záruka, že nás bohatí zachrání. Pokud současné trendy zůstanou stejné, což pravděpodobně zůstanou, bohatí se jednoduše budou více a více izolovat kvůli strachu a ochraně, jak se budou postupně vypořádávat problémy. Tento sklon se obecně projevuje také v celém řetězu sociální stratifikace, protože úzká, krátkodobá snaha o sebe-záchovu bude vždy automatickou tendencí, když se člověk ocitne v situaci, kdy mu hrozí finanční ztráta, a jak ukazují studie, čím vyšší je sociální status daného jedince, tím více se stává lhostejným.

Toto je příznakem „třídního boje“ a s tím, jak tyto trendy přetrvávají, můžeme očekávat větší množství vzpour a hněv ohledně stavu záležitostí a hrubé nerovnováze ve společnosti. I když se to může zdát jako neuchopitelný typ jevu, mělo by být o něm smýšleno ve stejném kontextu ostatních negativních faktorů, jako je vyčerpání surovin, nezaměstnanost a podobně. Nespokojená populace se může stát rozvratnou a násilnou populací a vznik vzpour ve velkém rozsahu může mít velmi negativní společenské následky, pokud není dobře porozuměno příčinám problémů.

Přechod

Myšlenka plynulého *přechodu* ze současného modelu do NLRBE může být skličující a obtížnou spekulací. Snad první úvahou je popřemýšlet více do hloubky o tom, do čeho přesně máme přejít. V mnoha ohledech je tato změna od nedostatek-zachovávací ekonomiky na systém přímé správy zdrojů a vědecké aplikace ve snaze o ekonomiku post-nedostatkové hojnosti pro uspokojení potřeb lidského druhu při současném zajištění integrity životního prostředí, opravdovým *hodnotovým přechodem*.

Ve stejné době je také přechodem od *podporovaných činností*, což jednoduše znamená, že nová struktura vlastně pracuje na *odměňování* šetření, rovnováhy, společenského příspěvku a ohleduplnosti vůči životnímu prostředí spíše, než-li na tom, co posiluje současná struktura dnes, což je v podstatě sobeckost, soutěživost, konzum a vykořisťování. Ve skutečnosti by mohlo být na tržní systém pohlíženo ne jako na „sociální systém“, ale jako na *anti-sociální systém*.

U samotné fyzické přeměny je přirozeně naivní si myslet, že můžeme předpovídat, co se v budoucnu stane vzhledem k tak ohromnému společenskému posunu, obzvláště s ohledem na to, jak moc silné a přítomné jsou tlaky, které drží současný systém. Všichni jsme denně nuceni k této tržní psychologii, abychom přežili a proto jsou naše hodnoty hluboce spojené s těmito metodami, praktikami a všeobecným pohledem na svět, ať už se nám to líbí nebo ne.

Z toho důvodu TZM přirozeně pohlíží na posun lidských hodnot, jako na nejdůležitější podmínku pro přechod. Způsob, jakým je to prováděno, je samozřejmě hluboce svázán se vzděláním, zatímco také snaha aktivně vytvořit podmínky, jež, doufejme, podpoří tyto nové udržitelné hodnoty, pomalu uskutečňuje změnu většího řádu.

Scénář jedna: Systematický rozklad

Systematický posun z tržní ekonomiky do Ekonomiky založené na přírodních zákonech / zdrojích by se mohl teoreticky uskutečnit prostřednictvím „socializace“ krok za krokem klíčových atributů sociální infrastruktury. V podstatě rozebíráme jednu vrstvu, zatímco implementujeme druhou tím nejplynulejším způsobem, jakým můžeme.

Jak bylo podrobně popsáno v předchozích esejích, kritickou komponentou umožňující novému sociálnímu modelu vyprodukovat vysoký životní standard je liberální aplikace moderní technologie a systémového přístupu k sociální organizaci založené na strategické technické efektivitě. Vzhledem k tomu, že současný model je doslova založený na technické *neefektivitě*, aby mohl fungovat, čím technicky efektivnější se systém stane, tím méně tradiční síly bude potřeba. Proto jsou v přechodu začínajícím uvnitř tržní ekonomiky potřebná opatření pro kompenzaci této finanční ztráty. Ta se můžou částečně skládat z *přizpůsobení mezd* pro kompenzaci ztráty pracovních míst spolu se *zkrácením a sdílením pracovního týdne*.

Jádrem sociálních aspektů, které budeme probírat v této části je (a) produkce jídla, (b) nástroje, (c) základní produkce výrobků a (d) doprava. Tyto fragmenty mají očividně synergický vztah, jenž vyžaduje další typy technického vyhodnocení. Vzhledem k tomu, že tyto hlavní prvky našich každodenních životů jsou v podstatě to, co udržuje naše všeobecné zdraví a základní životní standard, v zájmu jednoduchého uvažování a znázornění by tyto abstrakce měly postačovat.

(a) Produkce jídla

Technologie pro vysokou efektivitu a automatizovanou produkci jídla jsou s technologií vertikálního farmaření a nízkooenergetickými / nízkoodpadovými kultivačními metodami, jako je hydroponie, aquaponie a aeroponie, současnou denní realitou. Odsolovací procesy mohou například umožnit výstavbu těchto zařízení pro vertikální farmy podél většiny hlavních pobřeží a produkovat organické jídlo v množství pro dosažení nebo překročení potřeb místní populace.

Možnost strategické hojnosti odhaluje, že kdyby byly tyto pokročilé metody zavedeny, umístění restriktivní monetární hodnoty na základní zdroje potravy by nebylo jednoduše nutné. I uvnitř existující monetární ekonomie neexistuje žádný legitimní technický důvod, proč by v dnešní době obchody nemohly poskytovat stejné zdroje potravy pro danou regionální populaci bez potřeby finanční výměny. Jedná se jednoduše o záležitost aplikací pokročilých automatizovaných systémů.

(b) Zařízení

Hydrokarbonová ekonomika v dnešní době působí značný zmatek nejenom na ekologické úrovni, ale také kvůli samotnému nevyhnutelnému nedostatku zdrojů. Zatímco přetrvává debata týkající se „ropného vrcholu“, neexistuje žádná legitimní debata týkající se faktu, že fosilní paliva jsou v podstatě omezená a jejich spalování je škodlivé pro životní prostředí. Při daném pokročilém stavu prostředků pro obnovitelnou energii jako je solární, energie přílivu a odlivu, větrná, geotermální apod. spolu s pokročilým systémem lokalizovaných prostředků neexistuje žádný důvod, proč by kdokoli z nás měl platit za energii, pokud by byl systém správně nastaven. Samotné pokročilé solární systémy aplikované na všechny existující struktury by dokonce napájely nadbytečnou energií záložní rozvodnou síť hlavního dodavatele a to by na základě současných statistik eliminovalo potřeby elektřiny.

Stejný fenomén rovněž napomáhá ve službách týkajících se přírodního plynu a vody. Jelikož elektřina může být využita k nahrazení plynu při topení a mnoha dalších užitečných aplikacích, její užití může být jednoduše

navrženo v tomto kontextu. Voda, která je v dnešní době na Západě nominálním finančním výdajem, může být dramaticky hojnější prostřednictvím další průmyslové efektivity vedoucí ke snížení znečištění a zachování regionálního přebytku strategickým užitím. Ti, kteří mají na světě nedostatek vody, se snaží po několik let o využití odsolovacích a dalších čistících systémů, a to jak ve velkém, tak i v malém měřítku. Bylo to, opět, nedostatkem finančních prostředků, co zapříčinilo problémy, nikoli nedostatek technických schopností.

(c) Základní produkce výrobků

Spektrum základní produkce výrobků je široké a sahá od svorek na předměty v domácnosti, oblečení a komunikační technologie ke specifickým nástrojům pro specializované úkony, jako jsou hudební nástroje a další méně žádané položky. Nejlepší způsob, jakým v tomto ohledu přemýšlet je „spektrum poptávky“ s položkami denní potřeby na jedné straně a specializovanými nebo „luxusními“ typy výrobků na straně druhé.

Nyní se vraťme k předchozímu bodu o *kompensaci* ztráty placených pracovních hodin a připomeňme, že ztráty v prodeji přirozeně znamenají ztráty v růstu a tím i ztráty pracovních míst. V současném modelu je toto samozřejmě strukturálně negativním jevem. Nicméně se jedná o hypotetický přechodný návrh, kdy by se mzdy proporcionalně přizpůsobily ztrátám pracovních míst a / nebo změnou pracovní doby. Jinými slovy, za předpokladu původního průměrného pracovního dne vyžadující 8 hodin na osobu, vznikne při ztrátě 50 % zaměstnání kvůli aplikaci automatizace a novým úrovním technické efektivity možnost následně zkrátit pracovní den o 50 % a tím jej rozložit na současnou pracovní sílu, to znamená, že by si každý udržel práci, ale pracoval by kratší dobu.

(d) Doprava

Dalším společenským tématem je doprava. Výroba vozidel, která je v dnešní době z velké části automatizovaná, je jednou z věcí na zamyšlení a kterou není velkým problémem zdokonalovat. Zde je otázkou přístup, použití a nezbytnost. Samozřejmě, že toto myšlenkové cvičení by mohlo být docela komplikované. Pokud bychom měli spočítat obrovské množství energie a zdrojů, jež všichni denně spotřebujeme na cestu do centralizovaných kanceláří, ve kterých obvykle vykonáváme svá povolání z širšího pohledu pochybného významu, byli bychom překvapeni celkovou zjevnou neefektivností. Zatímco existují jistě výjimky, dnes existuje jen velmi málo povolání, která doopravdy vyžadují přímou lokální interakci už vzhledem k obrovské síle internetu a podobných komunikačních nástrojů. Dokonce průmyslová výrobní zařízení, jednou automatizovaná, by vyžadovala pouze malý počet lidí v dané lokalitě, protože by se většina procesů dala řídit na dálku.

Takže strategický krok odstraňující neohospodárný pětidenní pracovní týden s pracovní dobou od devíti do pěti a zrušení tradiční cesty do práce a zpět by ulehčilo tlaky na mnoha úrovních. Vybavení všech lidí všemi potřebnými prostředky pro řízení jejich pracovních funkcí z domova znamená logický a udržitelný plán pro redukci energie, redukci nehod, redukci znečištění, redukci stresu a podobně.

Kromě toho, pokud jde o infrastrukturu, systémy sdílení, jako jsou v současné době existující půjčovny jízdních kol a podobně, by měly být aplikovány i na vozidla (a vše, co bude v našich silách), spolu s liberálním začleněním hromadné dopravy. Toto opět znamená proces postupných zlepšení krok za krokem, kde jsou různé regiony účelně reorganizovány pro dosažení nejvyššího technického stupně efektivity.

Scénář číslo dvě: Skutečný svět

Nejprve je důležité pochopit, že záměr společenské a environmentální udržitelnosti se vyvíjel pod kulturním povrchem velmi dlouhou dobu. Například současný velmi běžný pojem „zelené“ ekonomiky, který je tlačen vpřed environmentalisty spolu s periodickými výbuchy skupin za občanská práva, jako například Occupy Wall Street, odhalují hluboce zakořeněný zájem o svět, který je rovnoprávnější, humánní a udržitelný. Zatímco náš současný sociální systém, jak bylo řečeno, často podporuje opak těchto hodnot, stále se zdá, že hluboko uvnitř většina našich hlavních historických filozofií stále naznačuje zájem o sociální rovnost a udržitelnou rovnováhu.

Je důležité si uvědomit, že k tomu, aby byl vytvořen svět, který je více udržitelný a lidský, je třeba *kompletního posunu* od současné sociální architektury. Jinak tyto základní problémy přetrvávají, i když by mohly být do jisté míry sníženy polovičatými opatřeními. Chceme-li to provést, pak globální taktiky společenského hnutí jsou kritické pro vytvoření *tlaku* na existující systém spolu s pomocí změnit tyto záměry a hodnoty samotné kultury prostřednictvím rozsáhlých vzdělávacích a komunikačních projektů.

Nicméně předtím, než se takovými myšlenkami budeme zabývat, je dobré se vrátit k otázce „společenského kolapsu“, tentokrát v kontextu toho, co bychom mohli nazvat „eko-bio-sociální tlaky“. Pozadím naší kulturní evoluce jsou tlaky, které mohou mít jak pozitivní, tak negativní formu. Pozitivní tlaky tohoto druhu mohou zahrnovat vývoj a výraz technologií zlepšujících život, kde publikum diváků je natolik ohromeno těmito možnostmi, že společenská poptávka pro danou funkci nebo implementaci se stává neochvějnou. Na druhé straně jsou negativní tlaky, jako například dramatické selhání sociální konstrukce, která kulturu šokuje a vytváří znepokojení, ztrátu důvěry a velký zájem o vyřešení problému pomocí nových metod.

Je také důležité si uvědomit, že tak zvaný „sociální kolaps“ není absolutní. Je relativní. V obecných každodenních činnostech, konkrétně na Západě, se člověk nedívá kolem a neuvažuje o tom, že by se společnost nacházela ve stavu „zhroutení“. Je to proto, že mnoho lidí si jednoduše zvyklo na znečištění, rakovinu, dluhy, bezdomovectví, vyčerpání, chudobu, války, povstání, opakující se finanční krize, nezaměstnanost a další jiné neefektivnosti. Není to, jako kdyby se jednoho dne všichni probudili a našli celý svět v utrpení či se smrtí v ulicích. Sociální kolaps neboli selhání systému je proces a skutečnou otázkou vlastně je, jak špatně jsme připraveni, než začneme jednat, abychom to změnili.

Popravdě, všechny systémy se mění, a zatímco jsou takové procesy selhání v krátkodobém horizontu velmi negativní záležitostí, je to konečně přirozený důsledek kulturní evoluce. Problémy mohou vést ke kreativě a kreativita vede k novým řešením, pokud jsme ochotni se posunout dále. V každém případě pojďme nyní, s těmito odhalenými eko-bio-sociálními tlaky společně se základním porozuměním tomu, jak se přechod může krok za krokem uskutečňovat (scénář jedna), hovořit o *aktivismu přechodného období*. Cílem zde není pouze usnadnit přesun na nový model, ale také pracovat na *pomoci* těm, kteří v tomto modelu trpí a v podstatě je dát v tomto procesu přechodu na první místo. Lze to udělat vytvořením *paralelních systémů*, které nepoužívají peníze, ale stále poskytují lidem užitečné služby.

S růstem technologické nezaměstnanosti a s většinou vlád a korporací stále hledící na opačnou stranu tak dlouho, jak jen mohou, se vytvářejí řešení pro zmírnění napětí populace spolu s odstraněním podpory pro stávající systém, což je konečným cílem. Například využívání vzájemných úvěrových systémů (mutual credit systems) neboli „časových bank“ usnadňuje typ nepeněžních transakcí často založených pouze na práci. Zatímco zdanění těchto transakcí platí pouze v některých zemích, tento systém je zcela schopen obejít peníze (t.j. pro ty, kteří jsou schopní ale chudí) spolu se snížením celkového finančního oběhu (jako prostředek protestu a přechodu).

Vzájemný úvěrový systém (mutual credit system) je forma výměny služeb a výrobků, jež umožňuje ne-peněžní výměnu hodnot, které se použijí na jiné zboží a služby a odstraňuje poměr zboží za zboží 1:1 typický pro jednoduchou výměnu (barter). LETS (Local Exchange Trading System) je dobrým příkladem. Mezi mnoha jinými pozitivy pomáhá bezúročnou, bezinflační formou výměny, kde cena nekolísá, jak se to stává v dnešní době. V případě „časových bank“ je vše ve skutečnosti založeno na předchozí práci jednotlivce. Existuje celá řada variant systémů tohoto typu, a co se týče jejich programování a pružnosti, stávají se více sofistikovanými.

Další taktika, která má podobný efekt, je užití *komunitního systému pro sdílení*. Například TSM Toronto má síť pro sdílení nářadí, kde v zařízení, jako je knihovna, existují základní nástroje, které může každý použít, jak je potřeba. Jakkoliv se to může zdát nedůležité, je jednoduché si všimnout, jak se tento knihovní koncept může ve společnosti rozšířit i na automobily nebo jiné věci, kde je to využíváno zatím řídce. Opět platí, že by to mohlo pomoci těm, kteří nemají prostředky k přístupu společně s odstraněním tlaku ekonomického systému. Netřeba říkat, že by to bylo přátelštější jak k životnímu prostředí, tak k udržitelnosti.

Podobně vliv metod více tradiční sociální politiky, jako například masové on-line petice a jiné podobné činy, jsou z hlediska efektu méně důležité, ale jsou stále relevantní pro povědomí. TSM neschvaluje fyzické protesty ve smyslu shromažďování se na parkovišti a křičení na budovy jako efektivní způsob sociální změny, ale také je nezamítá, protože takovéto aktivity mohou do jisté míry přilákat pozornost k dané problematice. Podobně petice se staly v dnešním světě všudypřítomné a společně pracují na ovlivnění politických představitelů tím, že rovněž veřejně zpochybňují jejich kompetenci ve sdělovacích prostředcích. Jedná se o další taková vyjádření, která přicházejí až na základě něčí kreativity, odvahy a osobních zájmů.

Nicméně je zde jeden konkrétní návrh politického lobbingu, jenž stojí za zmínku a který je zde už po nějakou dobu. I když to samo o sobě není dlouhodobým řešením, jeho implementace by alespoň mohla zlepšit veřejné zdraví a obecně zamezit chudobě. Název je „garantovaný“ či „nepodmíněný základní příjem“. Jednoduše to znamená, že lidem jsou každý rok dány základní, život podporující prostředky na pokrytí základních životních potřeb bez výjimky.

Nyní, když dáme vše stranou, nejdůležitějšími aktivistickými podněty TSM jsou stále vznikající projekty stylu „think-tank“, které doslova pracují tak, aby ukazovaly lepší cestu. R. Buckminster Fuller jednou prohlásil: „Nikdy nemůžeš změnit věci tím, že budeš bojovat s existující realitou. K tomu, aby se něco změnilo, je třeba vypracovat nový model, který udělá existující model zastaralým.“ Toto je rovněž motto TSM pro přechodné období.

Přechod samostatných zemí

V návaznosti na předchozí si představme poměrně malou zemi s obrovským množstvím přírodních zdrojů (možnou realistickou lokací s bohatými zdroji by mohla být jedna ze zemí v Latinské Americe). Je to v blíže neurčené době v budoucnosti a při technickém pokroku, u kterého nadále pokračuje fenomén vytváření „více za méně“. Výsledkem jsou známé metody průmyslové výroby, jež nyní požadují méně surovin, a to do té míry, že pokud by se dobře organizovaná země bohatá na přírodní zdroje strategicky adaptovala, neexistovala by žádná

potřeba exportu a importu v daném regionu. Tato země by v tomto případě mohla stát v kontextu globalizace a mezinárodního vlivu stranou.

Vůdci této země si však této technické skutečnosti nejsou vědomi. Takže jednoho dne se ocitne příbuzný jednoho z vůdců na konferenci TZM, kde se bude mluvit o těchto iniciativách v návrhu a pokrokových výrobních metodách. Tato osoba upozorní vůdce dané země a místní vláda bude informována. Tato hypotetická vláda pravděpodobně jako v ostatních latinskoamerických zemích trpí chudobou, k čemuž většinou dochází kvůli mezinárodnímu obchodu, korupci, zadlužení, problémům s nezaměstnaností a podobně. Tato vláda, nyní osvícená tím, co se naučila, se rozhodne začlenit koncepci *lokalizované* NLRBE (Natural Law / Resource Based Economy, Ekonomiky založené na přírodních zákonech / zdrojích), jak nejlépe umí.

Chápu, že skutečná NLRBE spolu s celkovým systémem správy zdrojů Země je globální. Uvědomují si však, že tyto změny nenastanou v současném globálním prostředí v blízké budoucnosti a počítají, že s malým množstvím přizpůsobení mohou daný model využít sice v omezeném, ale mocném rozsahu, čímž vyřeší většinu svých materiálních / finančních strastí. Takže země pak uvede své průmyslové metody do souladu, vytvoří domácí systém senzorů a řídicí síť pro porozumění svým zdrojům a zachování rovnováhy, plně vstřebá novou průmyslovou schopnost dělat více za méně, také instaluje algoritmy protokolů pro udržitelnost a efektivitu, jež jsou vlastní CDS a pokračuje v rozvinutí nového modelu do plné síly a to doslova *zastavením veškerého obchodu* s ostatními zeměmi. A jakmile tyto kroky zavede, stane se v daném regionu zcela soběstačnou a stoprocentně udržitelnou zemí.

Po určitém období trvání tohoto úspěchu začne svět pomalu vidět neuvěřitelné výsledky této bezpečnější ekonomiky. Populace, jež dříve měla velmi nízké životní standardy, je povznesena do ekonomické hojnosti, kterou svět nikdy nespátřil. V obrovské míře tomu napomohlo, že lidské hodnoty v této zemi spočívají na konzervativním a skromném způsobu života při současné podpoře vyváženého pokroku národa.

Takže s ohledem na tento důkaz proveditelnosti a plodnosti začnou sousedící národy chápat obrovskou hodnotu tohoto nového modelu a rozhodnou se zapojit. Tento proces *připojování* značně rozšíří síť zdrojů, a čím více se rozšíří, tím více uvidí také ostatní lidé v dalších zemích tuto hodnotu a tím více ji budou žádat a tak dále. Po čase se svět sjednotí.

Zatímco může být tento příklad příliš zjednodušený a také jasně ignorující mezinárodní politické tlaky, které by zajisté způsobily konflikt, čtenář by měl být schopný pochopit, že se stále jedná o možnost. Ve skutečnosti nevíme, co přesně spustí takovou změnu, ale víme, že zasetí co nejvíce těchto „semen“ možností je spolu s navyšujícími se negativními eko-bio-sociálními tlaky, které se zdají být bez konce, klíčové.

STÁT SE HNUTÍM ZEITGEIST

Někdy ty nejnepatrnější věci mění směry našich životů, sebemenší nádech okolností, nahodilý okamžik, jenž se připojí jako meteorit dopadající na Zem. Životy se otáčely a měnily směr silou nahodilé poznámky.

- Bryce Courtenay

Zodpovědnost

Všichni jsme v Hnutí Zeitgeist, ať se nám to líbí nebo ne.

Každý den našich životů děláme rozhodnutí ve společenském a environmentálním kontextu, jenž mají vliv na *blaho* a *vnímání* ostatních. Nezáleží na specifických politických, náboženských nebo celkových ideologických dispozicích jedince; pokud žijete na této planetě, ovlivňujete ji, od čehož se odvíjí i kultura. Toto rovněž znamená, že jste *zodpovědní*. Jste zodpovědní za to, co uvedete do pohybu a tudíž zodpovědní za stav prostředí. Jste do určitého stupně zodpovědní za rovnováhu a nerovnováhu samotného lidského druhu, ať už na jedné nebo jiné úrovni.

Zatímco jsou naše schopnosti doopravdy mocné, obzvláště když dojde na lidskou, nedávno nabytou, schopnost využívat technologické nástroje, které mohou rapidně změnit společenský konstrukt, je jednoduché zapomenout, že kořenem této existence je typ *podřízenosti* a přijetí faktorů, nad kterými nebudeme mít nikdy kontrolu. Po tisíciletích zmatku ohledně povahy naší existence vynalézáním komplexních a nakonec falešných systémů víry, abychom se s tímto zmatkem vyrovnali, pomalé objevování toho, co je běžně nazýváno jako *přírodní zákony*, neposkytlo pouze prostředky pro vytváření a vynalézání, ale rovněž porozumění, že ve skutečnosti v mnoha různých ohledech *nemáme kontrolu*.

Pouze se nám zdá, že ovládáme způsob, jakým působíme na tuto existující strukturu pravidel, ale tato pravidla přírodních zákonů nevykazují žádný příznak změny. Naše podřízení této skutečnosti spočívá v srdci technického návrhu vytvořeného Hnutí Zeitgeist. Jedná se pouze o proces adaptace pro lepší optimalizaci lidské existence a vytvoření podmínek, které zlepší naše životy a umožní budoucím generacím obývat tuto planetu bez vážných nedostatků a ztráty udržitelnosti. Pravdou je, že lidský druh dnes nesdílí svět a životní prostředí pouze se sebou samotným. Sdílí jej také s širokou rodinou druhů a dalších forem života vlastních danému prostředí a budoucími generacemi.

Existuje také zastíňující tendence pro idealizovaný význam sebedůležitosti. Tradiční náboženství a takové fráze jako „být stvořen k obrazu Božímu“ a další názory mají tendenci oddělovat lidské bytosti od přírodního světa, abychom nebyli „redukováni“ na jakýsi pouhý výtvar přírody. Věhlasný astronom Carl Sagan popsal tento problém ve svém textu *Bleděmodrá tečka*.

„Země je velmi malou položkou v obrovské kosmické aréně. Zamyslete se nad nekonečnými krutostmi spáchanými obyvateli planety v jednom rohu tohoto pixelu na ostatních nerozeznatelných obyvatelích v jiném rohu tohoto pixelu, množstvím jejich nedorozumění, jak touží zabít jeden druhého a jak vášnivá je jejich nenávisť. Zamyslete se nad řekami krve prolité všemi těmito generály a císaři, aby se ve slávě a vítězství mohli stát dočasnými pány části bodu. Náš postoj, naše falešná sebe-důležitost, naše mylná představa, že jsme ve vesmíru v nějaké privilegované pozici, odpovídají tomuto bledému světlu. Naše planeta je osamoceným smítkem v obrovské obklopující kosmické temnotě. V naší zaslepenosti zapomínáme, že v této rozlehlosti neexistuje žádný náznak pomoci přicházející odněkud, jež by nás ochránila před námi samotnými.“

Role a projekty

Hnutí Zeitgeist je globální organizací, která nemá žádné formuláře k vyplnění ani se nezabývá formalitami v přijímacím procesu. Zájemce o návrhy TZM a určitý typ akce na podporu takovéto změny je definován jako „člen“ a stupněm účasti, jež závisí na oblasti zájmu a vynalézavosti dané osoby a / nebo skupiny, do které se bude chtít zařadit. Je rovněž důležité zmínit, že samotné zapojení do komunity je určitým způsobem příspěvkem k samotnému *přechodu*, jelikož změna společenských hodnot je kritická pro takovýto posun a začíná vytvářením rostoucí subkultury, která jednoduše nalezne sjednocení na základě těchto hodnot, i když bude stále přetrvávat starý sociální model.

Konkrétněji, zapojit se znamená, bez výjimky, snahu o zvýšení uvědomění v komunitě a současné přispívání k rozvíjejícím se projektům. Rozsah možností aktivistů sahá od jednoduché formy jedné osoby pracující online, jež zveřejňuje relevantní data cílovému publiku na místech, jako jsou fóra, stránky medií, sociální sítě a podobně, až po podrobnější přístup, kde mohou aktivisté přispět při tvorbě a programování projektů, které mohou sloužit pro usnadnění skutečného mechanismu navrženého systému.

Tři takovéto rozvojové projekty jsou (a) Institut globálního přeprojektování (Global Redesign Institute, GRI); (b) Projekt pro lokalizovaná řešení (Localized Solutions Project, LSP); (c) a Systém pro spolupráci na návrhu (Collaborative Design System, CDS).

(a) Institut globálního přeprojektování (Global Redesign Institute, GRI) je online rozhraní pro spolupráci, které funguje na podobném principu veřejného přínosu jako Wikipedie, ale na mnohem vyšší úrovni logického ohodnocení a bez tolika sémantických problémů, jež se vyskytují v encyklopedii. Účelem je graficky a matematicky přetvořit povrch Země, region po regionu, na základě nejpokročilejších principů udržitelnosti a efektivity. Tento, na *teorii systémů*, orientovaný přístup nezkoumá lidské záležitosti a umělé limitace jako jsou státy, pozemková práva a ostatní omezující faktory, které dnes existují.

(b) Projekt lokalizovaných řešení (The Localized Solutions Project, LSP) by mohl být považován za *mikro-průmyslovou* iniciativu, jak by někdo mohl navrhnout, ve srovnání s „makrokonceptem“ v rámci GRI. Jedná se jednoduše o kvalitní koncepci, kde mohou lidé přemýšlet o systémech nižšího řádu, jež by mohly být částí většího „makro“ konceptu.

Takovým projektem by mohl být například koncept odlehčeného domu, nenapojeného na veřejnou síť, který je možné snadno postavit nebo smontovat z hojných ekologických materiálů. Když je jednou takový návrh shledán komunitou nejvšestrannějším, udržitelným a optimalizovaným pomocí online systému pro spolupráci, může se potom dostat do databáze pro jak obecné reference, tak i začlenění do GRI jako *subsystém*.

(c) Podobně, k Projektu lokalizovaných řešení související Systém pro spolupráci na návrhu je projekt pro programátory, který usiluje o vytváření skutečného regulačního síťového zdrojového kódu, jež by umožnil procesy probírané v esejí „Průmyslová vláda“. Tento systém by byl programován stejným otevřeným zdrojovým kódem s otevřeným přístupem jako předchozí dva projekty při kterých by se zužitkovalo skupinové myšlení a vědecké metody pro maximalizaci potenciálu.

Pobočky a události

Aktivisté TZM mají téměř vždy vztah k regionálnímu *chapteru*. Od roku 2014 existuje mnoho těchto poboček v desítkách zemí. Chapter může mít od několika až po tisíce lidí a ti, jež žijí v současné době v regionech bez místní pobočky jsou vyzýváni, aby se zapojili. Jedná se o velmi jednoduchý proces a potřebný časový závazek záleží na stupni obětavosti a časové dostupnosti jednotlivce.

Pobočky jsou organizovány podle místních a mezinárodních úrovní. Je zde například národní koordinace poboček pro celé Spojené státy, přičemž každý stát USA má svou vlastní pobočku (neboli „sub-chapter“). Obdobně může mít každé město v daném státě také svou vlastní pobočku. Tato síť vytváří vícerozměrný informační tok, a zatímco se může jevit jako hierarchická, etika hnutí není ve stylu mocenského systému řízení od shora dolů. Pobočky často pořádají *setkání* ohledně své práce na každé úrovni a diskutované myšlenky jsou přínosné jak ve směru šíření nahoru, tak dolů.

Co se týče událostí, od vzniku TZM v roce 2008 se některé pravidelné akce, jež jsou pořádány dvakrát ročně, ukázaly být pojičky hnutí. Tyto dvě příležitosti jsou nazývány „Zeitgeist Day“ (nebo „Z-Day“) a Zeitgeist Media Festival. Například rok 2013 je označen jako pátý ročník Z-Day a třetí ročník pro Zeitgeist media festival. Z-Day je v povědomí veřejnosti hlavní událostí hnutí, která je intelektuálně řízená popisující vlastní pokrok hnutí a rozšiřující se relevantní výzkum. Je to také veřejná mediální aktivistická událost, jež se vždy snaží přilákat pozornost sdělovacích prostředků a jejich prostřednictvím dále šířit povědomí o poslání TZM.

Naopak Zeitgeist Media Festival je multimediální uměleckou událostí, která obchází intelektuální stránku a využívá umění pro osobní transformaci. Umění má emocionální a experimentální schopnost inspirovat ke změnám a vytvářet nové nápady. TZM vidí umění jako oporu samotného vědeckého rozvoje. Tato událost je rovněž prostředkem k vyjádření kreativní a vzrušující kapacity a potenciálu lidského bytí a připomenutím, že bychom měli *oslavovat* lidství a usilovat o jeho zlepšování.

Každá z těchto událostí má stejný základní formát. Existuje *hlavní událost* a *spřízněné* události poboček. „Hlavní globální událost“ Z-Day má sklon zaměřit se na nejvíce dominantní globální problémy a projekty hnutí pro každý rok obvykle představující známé mluvčí a spolupracovníky. Spřízněné zrcadlové akce, jež jsou zaměřeny regionálně, probíhají ve stejný den nebo víkend po celém světě prostřednictvím jednotlivých poboček. Například v roce 2009 spolu s hlavní událostí v New York City probíhalo více než 400 spřízněných akcí. Podobně pobočky velmi často svázejí potraviny a zdroje charitativního charakteru pro strádající jednotlivce ve své komunitě.

Další akce jako *townhall*, které se mohou konat měsíčně nebo každých 14 dní, jsou také běžné. Záleží na dané skupině / pobočce jak rozhodne o četnosti těchto veřejných setkání. Kromě těchto základních myšlenek, existuje mnoho dalších možností a opět záleží na jednotlivých pobočkách, jak jsou kreativní v řízení svého aktivismu.

Programové prohlášení

Na závěr bude v plném rozsahu uvedeno oficiální programové prohlášení TZM.

Hnutí Zeitgeist, založené v roce 2008, je *organizace obhajující trvalou udržitelnost*, jež provádí komunitně založený aktivismus a osvětové akce prostřednictvím sítě globálních / regionálních poboček, projektových týmů, výročních událostí, médií a charitativní činnosti.

Principiální zaměření hnutí zahrnuje poznání, že většina sociálních problémů, které v této době sužují lidstvo, nejsou výhradně důsledkem institucionální korupce, absolutního nedostatku, politických rozhodnutí, chyb v „lidské přirozenosti“ nebo jiných příčinných domněnek, které bývají často zmiňovány. Místo toho hnutí uznává, že problémy jako chudoba, korupce, znečištění, bezdomovectví, války, hladomor a podobné jsou spíše „symptomy“ pramenící ze *zastaralého socioekonomického systému*.

Zatímco přechodné reformní kroky a částečná podpora komunit jsou předmětem zájmu hnutí, definujícím cílem je zavedení nového socioekonomického modelu založeného na technicky zodpovědné správě zdrojů, alokaci a designu prostřednictvím takzvaného *vědeckého způsobu* uvažování nad problémy a hledání optimalizovaných řešení.

Ekonomika založená na přírodních zákonech / zdrojích (Natural Law / Resource Based Economy, NLRBE) je, na rozdíl od správy měnové nebo dokonce politické, o přijetí přímého technického přístupu k sociální správě. Je o aktualizaci fungování společnosti na nejmodernější a ověřené známé metody zanechávající za sebou veškeré škodlivé následky a limitující zábrany generované našim současným systémem měnové / peněžní směny, zisku, obchodu a ostatních strukturálně motivačních záležitostí.

Hnutí je loajální *myšlenkovému toku*, nikoli figurám nebo institucím. Náš pohled je, že pomocí sociálně zaměřeného výzkumu a testovaných poznatků v oblasti vědy a technologií jsme nyní schopni logicky dospět ke společenským aplikacím, které mohou být značně efektivnější při uspokojování potřeb lidské populace zvyšující veřejné zdraví. Je pošetilé se domnívat, že války, chudoba, většina zločinů a mnoho dalších měnově založených

nedostatkových efektů běžných v našem současném modelu, není možné časem vyřešit. Rozsah aktivismu a osvětových kampaní hnutí sahá od krátkodobých po dlouhodobé s metodami výslovně založenými na nenásilné komunikaci.

Hnutí Zeitgeist (The Zeitgeist Movement, TZM) nemá žádnou oddanost ke státu nebo tradičním politickým platformám. Vnímá svět jako jeden systém, lidskou rasu jako jednu rodinu a uvědomuje si, že všechny státy musí odzbrojit a naučit se sdílet zdroje a myšlenky, chceme-li v dlouhodobém horizontu přežít. Tudíž jsou tato námi podporovaná řešení v zájmu pomoci *všem* na Zemi, nikoli jen úzké, vybrané skupině.

Připojte se:

www.zeitgeistmovement.cz
www.thezeitgeistmovement.com